ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 237
ΜΑΪΟΣ 2023
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΑΪΟΣ 2023
1,5 ΕΥΡΩ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΡΘΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΑ
ΜΟΛΥΝΟΥΝ ΤΙΣ
ΖΩΕΣ ΜΑΣ

ΚΑΜΙΑ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΙΧΩΣ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΕΨΗ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΕΠΕΙΔΗ:
Δεν παραδιδόμαστε
στην εκμετάλλευση

ΒΑΔΙΖΟΥΝ
ΠΡΟΣ
ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΠΑΤΩΝΤΑΣ ΕΠΙ
ΠΤΩΜΑΤΩΝ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΙΧΩΣ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΕΨΗ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΕΠΕΙΔΗ:
Δεν παραδιδόμαστε στην εκμετάλλευση
Δεν ενισχύουμε την εξουσία
Δεν εξαγοραζόμαστε
ΒΑΔΙΖΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΑΤΩΝΤΑΣ ΕΠΙ ΠΤΩΜΑΤΩΝ
Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΔΙΧΩΣ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ
Συσπείρωση Αναρχικών
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΑΝ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ το κυρίαρχο αφήγημα περί της επικείμενης πολιτικής «***κρίσης***», λόγω του «***κινδύνου ακυβερνησίας***», που συνιστά μια «***παγίδα αστάθειας***», μια δίνη πολιτικής «***αβεβαιότητας***», που θα ρουφήξει τα πάντα, μ' αποτέλεσμα να διακυβεύεται η «***εθνική ασφάλεια***», τότε θα πρέπει να αναμένουμε σοβαρές εξελίξεις. Ίσως να διαταχθεί απαγόρευση της κυκλοφορίας, μετά τις 9.00 το βράδυ για όσους δεν ψήφισαν, οι οποίοι θα πρέπει να εντοπίζονται, όπου και να βρίσκονται, να επιδεικνύουν άδεια κυκλοφορίας και μετακίνησης από πόλη σε πόλη, ενώ τα αντεθνικά αυτά στοιχεία, ίσως πρέπει να υποχρεώνονται να γευματίζουν σε ειδικούς χώρους εστιατορίων και εννοείται σε συγκεκριμένες ημέρες της εβδομάδας για να μην μολύνουν τους φυσιολογικούς πολίτες.

Χαρακτηρίζοντας το ως άνω αφήγημα κυρίαρχο, εννοούμε, βέβαια, ότι η κατασκευή, αλλά και η αναπαραγωγή του δεν αφορά μόνο τους κυβερνητικούς επικοινωνιακούς και εκλογικούς σχεδιασμούς, αλλά στηρίζεται καθολικά από τα συνεταιράκια, που απαρτίζουν το λεγόμενο πολιτικό σύστημα. Την στιγμή, λοιπόν, που ***το κυβερνητικό αφήγημα υποστηρίζει ότι αποτελεί εθνικό και όχι κομματικό συμφέρον το να προκύψει αυτοδύναμη κυβέρνηση της ΝΔ***, δηλαδή κηρύσσει την αναγκαιότητα ενός μονοκομματικού κράτους και μάλιστα επ' αόριστον λόγω μιας απροσδιόριστης «*κατάστασης έκτακτης ανάγκης*», οι «*αντιπολιτευόμενοι*» σφυρίζουν αδιάφορα για την ουσία του αφηγήματος, και παζαρεύουν για μια καλύτερη επίδοση στο εκλογικό χρηματιστήριο.

Δεν έχει σημασία, εάν η μια ή η άλλη πολιτική μερίδα χρησιμοποιεί διαφορετική φρασεολογία ή τακτική, δήθεν για να διαφοροποιηθεί, αλλά η ουσία. Η ιδεολογική σύγκλιση των «*πρωταγωνιστών*» είναι κάτι παραπάνω από φανερή και δεδομένη, όπως παραδέχεται και ο υποψήφιος βουλευτής της ΝΔ Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, σύμφωνα με τον οποίο, «*η σταθερότητα της χώρας κρέμεται από την στάση των ''παλαβών'' της μιας και της άλλης πλευράς*». Όσο για τις «*αντιπολιτευόμενες*» κορώνες, όπως αυτές του ΚΚΕ, του είδους «*Μόνοι τους και όλοι μας*», ή τις μπουρδολογίες του αρλεκίνου *Βαρουφάκη*, μόνο για επιθεωρήσεις προσφέρονται και για τίποτε περισσότερο, ενώ τα «*ξεκαθαρίσματα*» εξ δεξιών της ΝΔ (απαγόρευση κόμματος Κασιδιάρη, κόμμα *Βελόπουλου*) ζέχνουν από υποκρισία.

Μήπως δεν γνωρίζουν όλοι, ότι η προδιαγεγραμμένη απαγόρευση του κόμματος *Κασιδιάρη*, όπως αναγνωρίζει και ο *πρώην πρόεδρος του ΣτΕ Σωτήρης Ρίζος* σε συνέντευξή του στην *Καθημερινή*, είναι από επάνω μέχρι κάτω αντισυνταγματική;

Άρα νοθεύεται και μ' αυτόν τον τρόπο ή όχι η περιβόητη «**λαϊκή βούληση**», όπως αυτή υποτίθεται ότι θα εκφραζόταν στις κάλπες; Άρα, εφ' όσον νοθεύεται, καθ' ομολογίαν, όχι κάποιου «*τυχάρπαστου*» αντισυστημικού, αλλά ενός πρώην προέδρου ανώτατου δικαστηρίου, όπως το ΣτΕ, από που ξεκινάει και που τελειώνει η περιβόητη πολιτική «**αστάθεια**»;

Εμείς, στο κάτω κάτω, ποτέ δεν υπερασπιστήκαμε κάποια δημοκρατία, κάποιο Σύνταγμα, νόμο ή θεσμό, κάποια εκλογική διαδικασία. Οι «**ειδικοί**», όμως, του Συντάγματος, κάτι ***Βενιζέλοι*** και λοιποί συνταγματολόγοι, που αυτοπροβάλλονται ως αρχιερείς και φαρισαίοι του νόμου και των θεσμών, δεν θα μπορούσαν να κοροϊδεύουν το σύμπαν με τις επιστημονικές τους μπουρδολογίες, εάν δεν είχαν την ***συναίνεση όλης της***

Ο «ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΛΑΟΣ», ΠΕΡΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

«Ως προς αυτά έχει τη σημασία της η αξιολόγηση της κυβέρνησης για τη στάση του Αλέξη Τσίπρα και το νέο ύφος της μετριοπαθούς δημόσιας παρουσίας του. ''Μακάρι να το διατηρήσει και να γίνει μια προεκλογική συζήτηση στο προγραμματικό πεδίο'', δηλώνουν συνεργάτες του Πρωθυπουργού και προσθέτουν ότι αυτή θα είναι μια ευνοϊκή εξέλιξη για τη ΝΔ, υπό την έννοια ότι αυτή η συζήτηση τη συμφέρει εκλογικά».

Βήμα, 20-3-2023, Αγγ. Κωβαίος, αξιολογώντας την «κρίση» των Τεμπών και την διαχείριση της

«Η αυτοδυναμία για εμάς είναι εθνικά αναγκαία, διότι είναι η μόνη πολιτική συνθήκη που επιτρέπει στην Ελλάδα να κάνει τα αναγκαία άλματα αντί για βήματα σημειωτόν ή και άλματα προς τα πίσω».

Καθημερινή, 9-4-2023, υπουργός Επικρατείας Άκης Σκέρτσος

Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση (20-4-2023) της εταιρείας οικονομικών αναλύσεων ***Oxford Economics***, ούτε μετά τις δεύτερες εκλογές, που θα διεξαχθούν με το σύστημα της ενισχυμένης αναλογικής, θα προκύψει αυτοδύναμη κυβέρνηση στην Ελλάδα και επομένως το πιθανότερο σενάριο είναι η συγκρότηση μιας κυβέρνησης συνεργασίας, ενδεχομένως ύστερα από δεύτερο γύρο μετά τις κάλπες του Μαΐου: «***Δεν πιστεύουμε ότι η πολιτική αναταραχή θα επηρεάσει τη βασική μας πρόβλεψη για την Ελλάδα, η οποία προβλέπει επιβράδυνση της ανάπτυξης και εξυγίανση των δημοσιονομικών μεγεθών κατά τα επόμενα χρόνια***», εξηγεί η *Oxford Economics*, προσθέτοντας ότι «***ενώ η πολιτική αβεβαιότητα είναι υψηλή, πιστεύουμε ότι μια επανάληψη των εντάσεων που παρατηρήθηκαν μετά τις εκλογές του 2015 είναι απίθανη. Η οικονομία βρίσκεται σε πολύ καλύτερη κατάσταση, με χαμηλότερη ανεργία και ισχυρότερη δημοσιονομική θέση, γεγονός που καθιστά απίθανους περαιτέρω γύρους λιτότητας, παρά την επαναφορά των ευρωπαϊκών δημοσιονομικών κανόνων το 2024***».

πρέπει να υποχρεώνονται να γευματίζουν σε ειδικούς χώρους εστιατορίων και εννοείται σε συγκεκριμένες ημέρες της εβδομάδας για να μην μολύνουν τους φυσιολογικούς πολίτες.

Χαρακτηρίζοντας το ως άνω αφήγημα κυρίαρχο, εννοούμε, βέβαια, ότι η κατασκευή, αλλά και η αναπαραγωγή του δεν αφορά μόνο τους κυβερνητικούς επικοινωνιακούς και εκλογικούς σχεδιασμούς, αλλά στηρίζεται καθολικά από τα συνεταιράκια, που απαρτίζουν το λεγόμενο πολιτικό σύστημα. Την στιγμή, λοιπόν, που ***το κυβερνητικό αφήγημα υποστηρίζει ότι αποτελεί εθνικό και όχι κομματικό συμφέρον το να προκύψει αυτοδύναμη κυβέρνηση της ΝΔ***, δηλαδή κηρύσσει την αναγκαιότητα ενός μονοκομματικού κράτους και μάλιστα επ' αόριστον λόγω μιας απροσδιόριστης «*κατάστασης έκτακτης ανάγκης*», οι «αντιπολιτευόμενοι» σφυρίζουν αδιάφορα για την ουσία του αφηγήματος, και παζαρεύουν για μια καλύτερη επίδοση στο εκλογικό χρηματιστήριο.

Δεν έχει σημασία, εάν η μια ή η άλλη πολιτική μερίδα χρησιμοποιεί διαφορετική φρασεολογία ή τακτική, δήθεν για να διαφοροποιηθεί, αλλά η ουσία. Η ιδεολογική σύγκλιση των «*πρωταγωνιστών*» είναι κάτι παραπάνω από φανερή και δεδομένη, όπως παραδέχεται και ο υποψήφιος βουλευτής της ΝΔ Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, σύμφωνα με τον οποίο, «*η σταθερότητα της χώρας κρέμεται από την στάση των ''παλαβών'' της μιας και της άλλης πλευράς*». Όσο για τις «*αντιπολιτευόμενες*» κορώνες, όπως αυτές του ΚΚΕ, του είδους «*Μόνοι τους και όλοι μας*», ή τις μπουρδολογίες του αρλεκίνου *Βαρουφάκη*, μόνο για επιθεωρήσεις προσφέρονται και για τίποτε περισσότερο, ενώ τα «*ξεκαθαρίσματα*» εξ δεξιών της ΝΔ (απαγόρευση κόμματος Κασιδιάρη, κόμμα *Βελόπουλου*) ζέχνουν από υποκρισία.

Μήπως δεν γνωρίζουν όλοι, ότι η προδιαγεγραμμένη απαγόρευση του κόμματος *Κασιδιάρη*, όπως αναγνωρίζει και ο *πρώην πρόεδρος του ΣτΕ Σωτήρης Ρίζος* σε συνέντευξή του στην *Καθημερινή*, είναι από επάνω μέχρι κάτω αντισυνταγματική;

Άρα νοθεύεται και μ' αυτόν τον τρόπο ή όχι η περιβόητη «**λαϊκή βούληση**», όπως αυτή υποτίθεται ότι θα εκφραζόταν στις κάλπες; Άρα, εφ' όσον νοθεύεται, καθ' ομολογίαν, όχι κάποιου «*τυχάρπαστου*» αντισυστημικού, αλλά ενός πρώην προέδρου ανώτατου δικαστηρίου, όπως το ΣτΕ, από που ξεκινάει και που τελειώνει η περιβόητη πολιτική «***αστάθεια***»;

Εμείς, στο κάτω κάτω, ποτέ δεν υπερασπιστήκαμε κάποια δημοκρατία, κάποιο Σύνταγμα, νόμο ή θεσμό, κάποια εκλογική διαδικασία. Οι «***ειδικοί***», όμως, του Συντάγματος, κάτι ***Βενιζέλοι*** και λοιποί συνταγματολόγοι, που αυτοπροβάλλονται ως αρχιερείς και φαρισαίοι του νόμου και των θεσμών, δεν θα μπορούσαν να κοροϊδεύουν το σύμπαν με τις επιστημονικές τους μπουρδολογίες, εάν δεν είχαν την ***συναίνεση όλης της πολιτικής κομπανίας μηδενός εξαιρουμένου***. Μ' αυτά και μ' αυτά, δεν είναι δύσκολο ν' αποφανθεί κάποιος, δίχως ιδιαίτερο κόπο, ότι ***όλοι τελικά επιθυμούν την «αυτοδυναμία Μητσοτάκη»***. Τώρα, τι είδους «***αυτοδυναμία***» είναι τούτη, εφ' όσον την στηρίζουν έμμεσα ή άμεσα οι πάντες, είναι άξιο απορίας.

Και ενώ ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται μαζί με τις ακατάπαυστες απειλές για χρήση πυρηνικών όπλων, και με κοινή την βούληση των βασικών «παικτών» (ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία κ.ά.) την αέναη συνέχισή του, η ανάφλεξη μιας νέας «εστίας» στην Αφρική και συγκεκριμένα στο Σουδάν (συνορεύει μ' επτά χώρες που ενεπλάκησαν κατά την διάρκεια της τελευταίας δεκαετίες σε ένοπλες συρράξεις και εμφύλιες διαμάχες) αποτελεί εφιάλτη, πρώτα απ' όλα για το τουλάχιστον ένα τρίτο των 46 εκατομμυρίων κατοίκων που εξαρτώνται από επισιτιστική βοήθεια. Η φτωχότερη βορειοαφρικανική χώρα αποτελεί μήλο της έριδος ανάμεσα σε Ρωσία (επιθυμεί να δημιουργήσει ναυτική βάση με έξοδο την Ερυθρά Θάλασσα, ενώ λαμβάνει το 40% του χρυσού της χώρας μέσω ΗΑΕ), ΗΠΑ και Κίνα, ενώ ισχυρά είναι τα συμφέροντα επιρροής εκ μέρους της Αιγύπτου, της Σαουδικής Αραβίας, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων.

Θα υπενθυμίσουμε, ότι το ***2003 η σύρραξη στο Νταρφούρ*** ανάμεσα σε δυνάμεις πιστές στο ***καθεστώς του στρατηγού Όμαρ Ελ Μπασίρ στο Χαρτούμ*** και μέλη εθνικών μειονοτήτων, που θεωρούσαν ότι περιθωριοποιούνταν και αξίωναν πιο ισόνομη

Ο «ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΛΑΟΣ», ΠΕΡΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

εξέλιξη για τη ΝΔ, υπό την έννοια ότι αυτή η συζήτηση τη συμφέρει εκλογικά».
Βήμα, 20-3-2023, Αγγ. Κωβαίος, αξιολογώντας την «κρίση» των Τεμπών και την διαχείρισή της

«Η αυτοδυναμία για εμάς είναι εθνικά αναγκαία, διότι είναι η μόνη πολιτική συνθήκη που επιτρέπει στην Ελλάδα να κάνει τα αναγκαία άλματα αντί για βήματα σημειωτόν ή και άλματα προς τα πίσω».
Καθημερινή, 9-4-2023, υπουργός Επικρατείας Άκης Σκέρτσος

Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση (20-4-2023) της εταιρείας οικονομικών αναλύσεων ***με ότι η πολιτική αναταραχή θα επηρεάσει τη βασική μας πρόβλεψη για την Ελλάδα, η οποία προβλέπει επιβράδυνση της ανάπτυξης και εξυγίανση των δημοσιονομικών μεγεθών κατά τα επόμενα χρόνια***», εξηγεί η *Oxford Economics*, προσθέτοντας ότι «***ενώ η πολιτική αβεβαιότητα είναι υψηλή, πιστεύουμε ότι μια επανάληψη των εντάσεων που παρατηρήθηκαν μετά τις εκλογές του 2015 είναι απίθανη. Η οικονομία βρίσκεται σε πολύ καλύτερη κατάσταση, με χαμηλότερη ανεργία και ισχυρότερη δημοσιονομική θέση, γεγονός που καθιστά απίθανους περαιτέρω γύρους λιτότητας, παρά την επαναφορά των ευρωπαϊκών δημοσιονομικών κανόνων το 2024***».

τον οποίο, «*η σταθερότητα της χώρας κρέμεται από την στάση των "παλαβών" της μιας και της άλλης πλευράς*». Όσο για τις «*αντιπολιτευόμενες*» κορώνες, όπως αυτές του ΚΚΕ, του είδους «*Μόνοι τους και όλοι μας*», ή τις μπουρδολογίες του αρλεκίνου *Βαρουφάκη*, μόνο για επιθεωρήσεις προσφέρονται και για τίποτε περισσότερο, ενώ τα «*ξεκαθαρίσματα*» εξ δεξιών της ΝΔ (απαγόρευση κόμματος Κασιδιάρη, κόμμα *Βελόπουλου*) ζέχνουν από υποκρισία.

Μήπως δεν γνωρίζουν όλοι, ότι η προδιαγεγραμμένη απαγόρευση του κόμματος *Κασιδιάρη*, όπως αναγνωρίζει και ο *πρώην πρόεδρος του ΣτΕ Σωτήρης Ρίζος* σε συνέντευξή του στην *Καθημερινή*, είναι από επάνω μέχρι κάτω αντισυνταγματική;

Άρα νοθεύεται και μ' αυτόν τον τρόπο ή όχι η περιβόητη «**λαϊκή βούληση**», όπως αυτή υποτίθεται ότι θα εκφραζόταν στις κάλπες; Άρα, εφ' όσον νοθεύεται, καθ' ομολογίαν, όχι κάποιου «*τυχάρπαστου*» αντισυστημικού, αλλά ενός πρώην προέδρου ανώτατου δικαστηρίου, όπως το ΣτΕ, από που ξεκινάει και που τελειώνει η περιβόητη πολιτική «***αστάθεια***»;

Εμείς, στο κάτω κάτω, ποτέ δεν υπερασπιστήκαμε κάποια δημοκρατία, κάποιο Σύνταγμα, νόμο ή θεσμό, κάποια εκλογική διαδικασία. Οι «***ειδικοί***», όμως, του Συντάγματος, κάτι ***Βενιζέλοι*** και λοιποί συνταγματολόγοι, που αυτοπροβάλλονται ως αρχιερείς και φαρισαίοι του νόμου και των θεσμών, δεν θα μπορούσαν να κοροϊδέυουν το σύμπαν με τις επιστημονικές τους μπουρδολογίες, εάν δεν είχαν την ***συναίνεση όλης της πολιτικής κομπανίας μηδενός εξαιρουμένου***. Μ' αυτά και μ' αυτά, δεν είναι δύσκολο ν' αποφανθεί κάποιος, δίχως ιδιαίτερο κόπο, ότι ***όλοι τελικά επιθυμούν την «αυτοδυναμία Μητσοτάκη»***. Τώρα, τι είδους «***αυτοδυναμία***» είναι τούτη, εφ' όσον την στηρίζουν έμμεσα ή άμεσα οι πάντες, είναι άξιο απορίας.

Και ενώ ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται μαζί με τις ακατάπαυστες απειλές για χρήση πυρηνικών όπλων, και με κοινή την βούληση των βασικών «παικτών» (ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία κ.ά.) την αέναη συνέχισή του, η ανάφλεξη μιας νέας «εστίας» στην Αφρική και συγκεκριμένα στο Σουδάν (συνορεύει μ' επτά χώρες που ενεπλάκησαν κατά την διάρκεια της τελευταίας δεκαετίες σε ένοπλες συρράξεις και εμφύλιες διαμάχες) αποτελεί εφιάλτη, πρώτα απ' όλα για το τουλάχιστον ένα τρίτο των 46 εκατομμυρίων κατοίκων που εξαρτώνται από επισιτιστική βοήθεια. Η φτωχότερη βορειοαφρικανική χώρα αποτελεί μήλο της έριδος ανάμεσα σε Ρωσία (επιθυμεί να δημιουργήσει ναυτική βάση με έξοδο την Ερυθρά Θάλασσα, ενώ λαμβάνει το 40% του χρυσού της χώρας μέσω ΗΑΕ), ΗΠΑ και Κίνα, ενώ ισχυρά είναι τα συμφέροντα επιρροής εκ μέρους της Αιγύπτου, της Σαουδικής Αραβίας, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων.

Θα υπενθυμίσουμε, ότι το ***2003 η σύρραξη στο Νταρφούρ*** ανάμεσα σε δυνάμεις πιστές στο ***καθεστώς του στρατηγού Όμαρ Ελ Μπασίρ στο Χαρτούμ*** και μέλη εθνικών μειονοτήτων, που θεωρούσαν ότι περιθωριοποιούνταν και αξίωναν πιο ισόνομη κατανομή της εξουσίας και των κερδών από την αξιοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πόρων, κόστισε την ζωή σε 300.000 ανθρώπους, ενώ και 2,5 εκατομμύρια άλλοι εκτοπίστηκαν, ουσιαστικά τα πρώτα χρόνια των συγκρούσεων, σύμφωνα με τον ΟΗΕ.

Το *καθεστώς του Ελ Μπασίρ* ανέπτυξε την ***Τζαντζαουίντ***, παραστρατιωτική ένοπλη οργάνωση, αποτελούμενη κυρίως από άραβες νομάδες, που κατηγορήθηκαν για εθνικές εκκαθαρίσεις και βιασμούς, με χιλιάδες παραστρατιωτικούς να εντάσσονται κατόπιν στις διαβόητες ***Δυνάμεις Ταχείας Υποστήριξης*** (ΔΤΥ).

Δεν χωρά αμφιβολία, ότι όσα συμβαίνουν στο Σουδάν, όχι μόνον δεν βρίσκονται στον απόηχο της παγκόσμιας σύρραξης που εξελίσσεται στην Ουκρανία, αλλά συσχετίζονται μ' απόλυτο τρόπο. Γεγονός που επιτείνει, όπως είπαμε, τον εφιάλτη σημαντικών αφρικανικών πληθυσμών μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Μάιος 2023

αναγκαία, διότι είναι η μόνη πολιτική συνθήκη που επιτρέπει στην Ελλάδα να κάνει τα αναγκαία άλματα αντί για βήματα σημειωτόν ή και άλματα προς τα πίσω».

Καθημερινή, 9-4-2023, υπουργός Επικρατείας Άκης Σκέρτσος

Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση (20-4-2023) της εταιρείας οικονομικών αναλύσεων ***ουμε ότι μια επανάληψη των εντάσεων που παρατηρήθηκαν μετά τις εκλογές του 2015 είναι απίθανη. Η οικονομία βρίσκεται σε πολύ καλύτερη κατάσταση, με χαμηλότερη ανεργία και ισχυρότερη δημοσιονομική θέση, γεγονός που καθιστά απίθανους περαιτέρω γύρους λιτότητας, παρά την επαναφορά των ευρωπαϊκών δημοσιονομικών κανόνων το 2024***».

Μ' άλλα λόγια, δεν προβλέπεται κάποιου είδους «*κρίση*», αλλά μια ελεγχόμενη πολιτική «*αβεβαιότητα*», δίχως εντάσεις, και το βασικότερο με προδιαγεγραμμένη έκβαση, εφ' όσον, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, επιδειχθεί η δέουσα πολιτική συναίνεση. «*Εδώ και πολύ καιρό η αντικειμενική αποτίμηση της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η επόμενη κυβέρνηση θα είναι προϊόν συνεργασίας. [...] Στη σημερινή* ***συγκυρία αβεβαιότητας*** *και πολλαπλών κινδύνων, περιφερειακών και παγκόσμιων, οι πολιτικοί, οι θεσμοί, οι διαμορφωτές γνώμης, οι κοινωνικοί εταίροι, όλοι έχουν ευθύνη να αποτρέψουν τη διολίσθηση της χώρας σε πολιτική αστάθεια και να διασφαλίσουν τη στρατηγική συνέχεια*» (18-8-2022, Καθημερινή, *Ν' αποφευχθεί η πολιτική αστάθεια*, Αθανάσιος Έλλις).

Θα θυμίσουμε, σ' αυτό το σημείο, την ανακοίνωση του οίκου αξιολόγησης ***Moody's*** το Δεκέμβρη του 2014, σύμφωνα με την οποία τυχόν πρόωρες εκλογές στην Ελλάδα θα αξιολογηθούν ως αρνητικό πιστωτικό γεγονός («*Η Moody's προειδοποιεί με υποβάθμιση την Ελλάδα σε περίπτωση πρόωρων εκλογών*», Καθημερινή, 13.12.2014).

Και όμως, παρ' όλα αυτά, με το δίλλημα ***Μητσοτάκης ή χάος***, ο νυν πρωθυπουργός ορίζει το εκλογικό διακύβευμα θέτοντας, μάλιστα, ως προνομιακό πεδίο για τον ίδιο και την κυβέρνηση του τις «κρίσεις», απέναντι στις οποίες αυτοπροβάλλεται ως η μόνη «***λύση***».

Όπως εξήγησε, «*με την ίδια λογική μπορώ να σας ζητήσω και εγώ: Δώστε μου την ευκαιρία να κυβερνήσω χωρίς κορονοϊό, χωρίς μεταναστευτική κρίση, χωρίς ένταση με την Τουρκία. Δεν θα το πω όμως, γιατί για μένα η κρίση δεν είναι άλλοθι. Η δουλειά μας είναι να διαχειριζόμαστε τις κρίσεις. Και σίγουρα οι κρίσεις που διαχειριστήκαμε εμείς ήταν όλες τις εισαγόμενες. Δεν τις δημιουργήσαμε εμείς. Δεν πήγαμε να πυροβολήσουμε τα πόδια μας*» (Ξάνθη, ομιλία 27-4-2023).

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΑΦΗΓΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ «ΚΡΙΣΗΣ» ΚΑΙ «ΑΣΤΑΘΕΙΑΣ»

Εκλογές 31ης Μαρτίου 1946

Η πρώην ευρωπαία επίτροπος ***Άννα Διαμαντοπούλου***, σε συνέντευξή της στη γαλλική εφημερίδα «***Le Figaro***», αναφερόμενη στα συν και τα πλην της κυβέρνησης Μητσοτάκη, εκφράζει φόβους για ενδεχόμενη ***μετεκλογική πολιτική αστάθεια*** στην Ελλάδα και δηλώνει, πως θεωρεί

ξης και της σταθερότητας», μια «***καμπή***», που θα κλονίσει την εμπιστοσύνη των «εταίρων» και των «αγορών».

Η δήθεν απειλούμενη πολιτική «***κρίση***» προβάλλεται, μ' άλλα λόγια, ως μια σημαντική μεταβλητή, που μπορεί να βάλει σε κίνδυνο ή ακόμη και να καταστρέψει όλο το σύστημα, και δύναται να κλιμακώσει γεγονότα που άπτονται των λεγόμενων εθνικών ζητημάτων!!!

Και όσο, απ' ότι φαίνεται, η ρητορική αυτή δεν πείθει, τόσο περισσότερο εντείνεται η κινδυνολογία για την επερχόμενη «***εθνική καταστροφή***» που θα σημαίνει η «***ακυβερνησία***» λόγω της εκλογικής «***κρίσης***». Αντίθετα, ο Μητσοτάκης προβάλλεται σαν ένας δεύτερος Ελευθέριος Βενιζέλος (η Ελλάδα των «δύο ηπείρων και των πέντε

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

πραγματικότητας οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η επόμενη κυβέρνηση θα είναι προϊόν συνεργασίας. [...] Στη

με εμείς. Δεν πήγαμε να πυροβολήσουμε τα πόδια μας» (Ξάνθη, ομιλία 27-4-2023).

τα που άπτονται των λεγόμενων εθνικών ζητημάτων!!!

Και όσο, απ' ότι φαίνεται, η ρητορική αυτή δεν πεί-

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΑΦΗΓΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ «ΚΡΙΣΗΣ» ΚΑΙ «ΑΣΤΑΘΕΙΑΣ»

σημερινή ***συγκυρία αβεβαιότητας*** *και πολλαπλών κινδύνων, περιφερειακών και παγκόσμιων, οι πολιτικοί, οι θεσμοί, οι διαμορφωτές γνώμης, οι κοινωνικοί εταίροι, όλοι έχουν ευθύνη να αποτρέψουν τη διολίσθηση της χώρας σε πολιτική αστάθεια και να διασφαλίσουν τη στρατηγική συνέχεια»* (18-8-2022, Καθημερινή, *Ν' αποφευχθεί η πολιτική αστάθεια*, Αθανάσιος Έλλις).

Θα θυμίσουμε, σ' αυτό το σημείο, την ανακοίνωση του οίκου αξιολόγησης ***Moody's*** το Δεκέμβρη του 2014, σύμφωνα με την οποία τυχόν πρόωρες εκλογές στην Ελλάδα θα αξιολογηθούν ως αρνητικό πιστωτικό γεγονός («*Η Moody's προειδοποιεί με υποβάθμιση την Ελλάδα σε περίπτωση πρόωρων εκλογών*», Καθημερινή, 13.12.2014).

Και όμως, παρ' όλα αυτά, με το δίλλημα ***Μητσοτάκης ή χάος***, ο νυν πρωθυπουργός ορίζει το εκλογικό διακύβευμα θέτοντας, μάλιστα, ως προνομιακό πεδίο για τον ίδιο και την κυβέρνηση του τις «κρίσεις», απέναντι στις οποίες αυτοπροβάλλεται ως η μόνη «***λύση***».

Όπως εξήγησε, «*με την ίδια λογική μπορώ να σας ζητή-*

Εκλογές 31ης Μαρτίου 1946

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 22ος, Φύλλο 237
Μάιος 2023
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος
Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Η πρώην ευρωπαία επίτροπος ***Άννα Διαμαντοπούλου***, σε συνέντευξή της στη γαλλική εφημερίδα «***Le Figaro***», αναφερόμενη στα συν και τα πλην της κυβέρνησης Μητσοτάκη, εκφράζει φόβους για ενδεχόμενη ***μετεκλογική πολιτική αστάθεια*** στην Ελλάδα και δηλώνει, πως θεωρεί επικίνδυνη μια διακυβέρνηση από έναν συνασπισμό ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΜέΡΑ25. (Euro2days, 21-4-2023).

Σύμφωνα, επίσης, με τον ΙΟΒΕ, το αποτέλεσμα των εκλογών της 21ης Μαΐου, ίσως προκαλέσει προβλήματα στην θετική πορεία της ελληνικής οικονομίας, σύμφωνα και με την τρίμηνη έκθεση του Ιδρύματος Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών ΙΟΒΕ. (Huffpost, 11-4-2023).

Η πιθανή πολιτική «***αστάθεια***», λοιπόν, αποτελεί τον επόμενο κρίκο στην αλυσίδα των «***κρίσεων***», οικονομικών, μεταναστατευτικών, υγειονομικών, ενεργειακών, επισιτιστικών, πολεμικών κ.ο.κ.. Η απειλή μιας ακόμη «***κρίσης***» γοργά συνδέεται με εθνικούς κινδύνους, και βέβαια με την διακύβευση της «*κερδισμένης με κόπους κανονικότητας*», ενώ επίσης προβάλλεται ως ένα ακόμα

θει, τόσο περισσότερο εντείνεται η κινδυνολογία για την επερχόμενη «***εθνική καταστροφή***» που θα σημαίνει η «***ακυβερνησία***» λόγω της εκλογικής «***κρίσης***». Αντίθετα, ο Μητσοτάκης προβάλλεται σαν ένας δεύτερος Ελευθέριος Βενιζέλος (η Ελλάδα των «δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών»), παρουσιάζοντας το Πρόγραμμα για τις πέντε(!!!) Ελλάδες του κυβερνητικού προγράμματος για τη διακυβέρνηση μεταξύ 2023-2027 (Παραγωγική Ελλάδα, Κοινωνική Ελλάδα, Δίκαιη Ελλάδα, Πράσινη και Ψηφιακή Ελλάδα, Ισχυρή Ελλάδα).

Και για να μην παρεξηγούμαστε.

Την ίδια ρητορική χρησιμοποίησε ο Συριζα δια στόματος ***Γιάννη Δραγασάκη*** λίγο πριν την πραγματοποίηση των εκλογών του Γενάρη του 2015, όταν διαβεβαίωνε τον δημοσιογράφο ***Σεραφείμ Κοτρώτσο*** ότι πλέον οι «αγορές» δεν ανησυχούν μήπως κυβερνήσει ο ***Συριζα*** και τι θα συμβεί, αλλά μήπως η Ελλάδα δεν αποκτήσει γρήγορα κυβέρνηση σταθερή. Γράφαμε τότε, «***παρά τα όσα ισχυρίζεται η ΝΔ για λόγους εκλογικής τακτικής, ο***

οίκου αξιολόγησης **Moody's** το Δεκέμβρη του 2014, σύμφωνα με την οποία τυχόν πρόωρες εκλογές στην Ελλάδα θα αξιολογηθούν ως αρνητικό πιστωτικό γεγονός («*Η Moody's προειδοποιεί με υποβάθμιση την Ελλάδα σε περίπτωση πρόωρων εκλογών*», Καθημερινή, 13.12.2014).

Και όμως, παρ' όλα αυτά, με το δίλημμα ***Μητσοτάκης ή χάος***, ο νυν πρωθυπουργός ορίζει το εκλογικό διακύβευμα θέτοντας, μάλιστα, ως προνομιακό πεδίο για τον ίδιο και την κυβέρνηση του τις «κρίσεις», απέναντι στις οποίες αυτοπροβάλλεται ως η μόνη «***λύση***».

Όπως εξήγησε, «*με την ίδια λογική μπορώ να σας ζητή-*

Εκλογές 31ης Μαρτίου 1946

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 22ος, Φύλλο 237
Μάιος 2023

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 3265 1740

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

Η πρώην ευρωπαία επίτροπος ***Άννα Διαμαντοπούλου***, σε συνέντευξή της στη γαλλική εφημερίδα «***Le Figaro***», αναφερόμενη στα συν και τα πλην της κυβέρνησης Μητσοτάκη, εκφράζει φόβους για ενδεχόμενη ***μετεκλογική πολιτική αστάθεια*** στην Ελλάδα και δηλώνει, πως θεωρεί επικίνδυνη μια διακυβέρνηση από έναν συνασπισμό ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΜέΡΑ25. (Euro2days, 21-4-2023).

Σύμφωνα, επίσης, με τον ΙΟΒΕ, το αποτέλεσμα των εκλογών της 21ης Μαΐου, ίσως προκαλέσει προβλήματα στην θετική πορεία της ελληνικής οικονομίας, σύμφωνα και με την τρίμηνη έκθεση του Ιδρύματος Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών ΙΟΒΕ. (Huffpost, 11-4-2023).

Η πιθανή πολιτική «***αστάθεια***», λοιπόν, αποτελεί τον επόμενο κρίκο στην αλυσίδα των «***κρίσεων***», οικονομικών, μεταναστατευτικών, υγειονομικών, ενεργειακών, επισιτιστικών, πολεμικών κ.ο.κ.. Η απειλή μιας ακόμη «***κρίσης***» γοργά συνδέεται με εθνικούς κινδύνους, και βέβαια με την διακύβευση της «*κερδισμένης με κόπους κανονικότητας*», ενώ επίσης προβάλλεται ως ένα ακόμα «*απρόοπτο και έκτακτο συμβάν*», που προέκυψε μετά την «***κρίση***» των Τεμπών, όπως βαπτίστηκε το κρατικό έγκλημα, που είχε ως συνέπεια τον θάνατο 57 νέων, κυρίως, ανθρώπων.

Η φρασεολογία, λοιπόν, χαρακτηρίζεται από μια κανονικοποιημένη πλέον επανάληψη των ίδιων και των ίδιων όρων: εθνικό συμφέρον, καταστροφή, κανονικότητα, εθνική ασφάλεια, αβεβαιότητα, επανεκκίνηση, κίνδυνος αποσταθεροποίησης από τα «άκρα» κ.ο.κ.. Έτσι, η πολιτική «***κρίση***» επανεμφανίζεται λόγω του «***αβέβαιου***» εκλογικού αποτελέσματος ως μια ακόμη «***καμπή***» με άγνωστο χρονικό ορίζοντα, εφ' όσον ούτε η δεύτερη εκλογική διαδικασία ευοδωθεί ως προς τον σχηματισμό κυβέρνησης, μια «***καμπή***», που απειλεί την βιωσιμότητα της «ανάπτυξης», τόσο περισσότερο εντείνεται η κινδυνολογία για την επερχόμενη «***εθνική καταστροφή***» που θα σημαίνει η «***ακυβερνησία***» λόγω της εκλογικής «***κρίσης***». Αντίθετα, ο Μητσοτάκης προβάλλεται σαν ένας δεύτερος Ελευθέριος Βενιζέλος (η Ελλάδα των «δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών»), παρουσιάζοντας το Πρόγραμμα για τις πέντε(!!!) Ελλάδες του κυβερνητικού προγράμματος για τη διακυβέρνηση μεταξύ 2023-2027 (Παραγωγική Ελλάδα, Κοινωνική Ελλάδα, Δίκαιη Ελλάδα, Πράσινη και Ψηφιακή Ελλάδα, Ισχυρή Ελλάδα).

Και για να μην παρεξηγούμαστε.

Την ίδια ρητορική χρησιμοποίησε ο Συριζα δια στόματος ***Γιάννη Δραγασάκη*** λίγο πριν την πραγματοποίηση των εκλογών του Γενάρη του 2015, όταν διαβεβαίωνε τον δημοσιογράφο ***Σεραφείμ Κοτρώτσο*** ότι πλέον οι «αγορές» δεν ανησυχούν μήπως κυβερνήσει ο ***Συριζα*** και τι θα συμβεί, αλλά μήπως η Ελλάδα δεν αποκτήσει γρήγορα κυβέρνηση σταθερή. Γράφαμε τότε, «***παρά τα όσα ισχυρίζεται η ΝΔ για λόγους εκλογικής τακτικής, ο Συριζα εννοεί να μείνει πιστός στην δέσμευση του πως το ελληνικό ζήτημα θα λυθεί στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εντός του ευρώ. Τα όσα περιλαμβάνει μια νέα διευθέτηση (είτε κούρεμα χρέους, είτε δέσμευση καταθέσεων, είτε ακόμα και ελεγχόμενη χρεοκοπία) θα οριστούν από το σύστημα εξουσίας που αρθρώνεται στα πλαίσια της ΕΕ, προχωρώντας ακόμα περισσότερο την ευρωπαϊκή ενοποίηση (για όσο αυτή διαρκέσει). Το ελληνικό κράτος και οι εγχώριοι κεφαλαιούχοι θα έχουν το λόγο που τους αναλογεί εντός αυτού του συστήματος. Λόγο σημαντικό αλλά όχι καθοριστικό***» (12-1-2015, Αναρχική Αρχειοθήκη).

Ο ***Colin Crouch***, στο έργο του «***Μεταδημοκρατία***»,

συνέχεια στη σελ. 5

Το κόμμα καρτέλ σε μια χώρα-καρτέλ

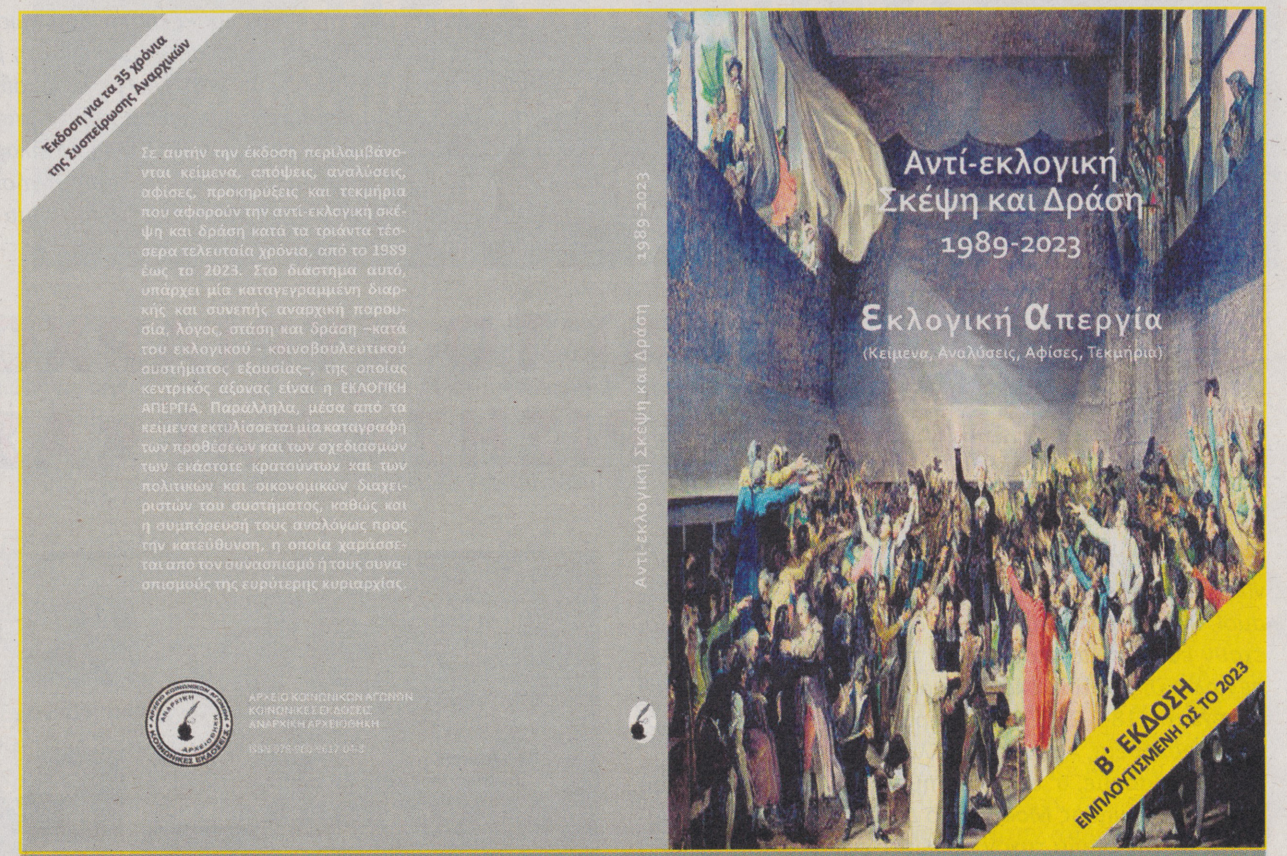
Η πιο ανούσια προεκλογική περίοδος των τελευταίων δεκαετιών έχει ξεκινήσει από καιρό και είκοσι μέρες πριν τις εκλογές, τίποτα δεν θυμίζει εκλογές. Απουσιάζει, εντελώς, το γνώριμο προεκλογικό χρώμα στους δρόμους, καμία πολιτική συζήτηση δε γίνεται στα καφενεία, απουσιάζουν οι γνώριμοι καυγάδες στα οικογενειακά τραπέζια.

Ε, ρε νύστα οι μάνες και οι πατεράδες του έθνους...

Τίποτα δεν κρίνεται σε αυτές ή τις επόμενες εκλογές.

Όποιο και να είναι το αποτέλεσμα της Κυριακής, τη Δευτέρα (όσοι έχουν) «θα πάνε για ψώνια», όπως έλεγε η διαβόητη ***Imelda Marcos*** των Φιλιππινών και παγκόσμιο σύμβολο της διαφθοράς και της σπατάλης. Θα ανεβάσουν χαρούμενα στόρι στα σόσιαλ μίντια, με τα επώνυμα προϊόντα που μόλις απέκτησαν, τα ταξίδια, τις πολυτελείς κατοικίες, την ξέφρενη διασκέδαση σε απλησίαστους, για τους πολλούς, προορισμούς. Ίδιο θα είναι το πρωϊνό της Δευτέρας και για αυτούς που δεν έχουν, στο κυνήγι της επιβίωσης, όπως κάθε μέρα, ως υποζύγια σε μια κακοπληρωμένη δουλεία, που δεν τους διασφαλίζει ούτε τους στοιχειώδεις όρους επιβίωσης. Τί στόρυ να ανεβάσουν αυτοί οι άνθρωποι, για

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

εμπλουτισμένη μέχρι και το 2023

Από οπισθόφυλλο βιβλίου: Σε αυτήν την έκδοση περιλαμβάνονται κείμενα, απόψεις, αναλύσεις, αφίσες, προκηρύξεις και τεκμήρια που αφορούν την αντί-εκλογική σκέψη και δράση κατά τα τριάντα τέσσερα τελευταία χρόνια, από το 1989 έως το 2023. Στο διάστημα αυτό, υπάρχει μία καταγεγραμμένη διαρκής και συνεπής αναρχική παρουσία, λόγος, στάση και δράση –κατά του εκλογικού - κοινοβουλευτικού συστήματος εξουσίας–, της οποίας κεντρικός άξονας είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Παράλληλα, μέσα από τα κείμενα εκτυλίσσεται μία καταγραφή των προθέσεων και των σχεδιασμών των εκάστοτε κρατούντων και των πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών του συστήματος, καθώς και η συμπόρευσή τους αναλόγως προς την κατεύθυνση, η οποία χαράσσεται από τον συνασπισμό ή τους συνασπισμούς

Η πιο άνοστη προεκλογική περίοδος των τελευταίων δεκαετιών έχει ξεκινήσει από καιρό και είκοσι μέρες πριν τις εκλογές, τίποτα δεν θυμίζει εκλογές. Απουσιάζει, εντελώς, το γνώριμο προεκλογικό χρώμα στους δρόμους, καμία πολιτική συζήτηση δε γίνεται στα καφενεία, απουσιάζουν οι γνώριμοι καυγάδες στα οικογενειακά τραπέζια.

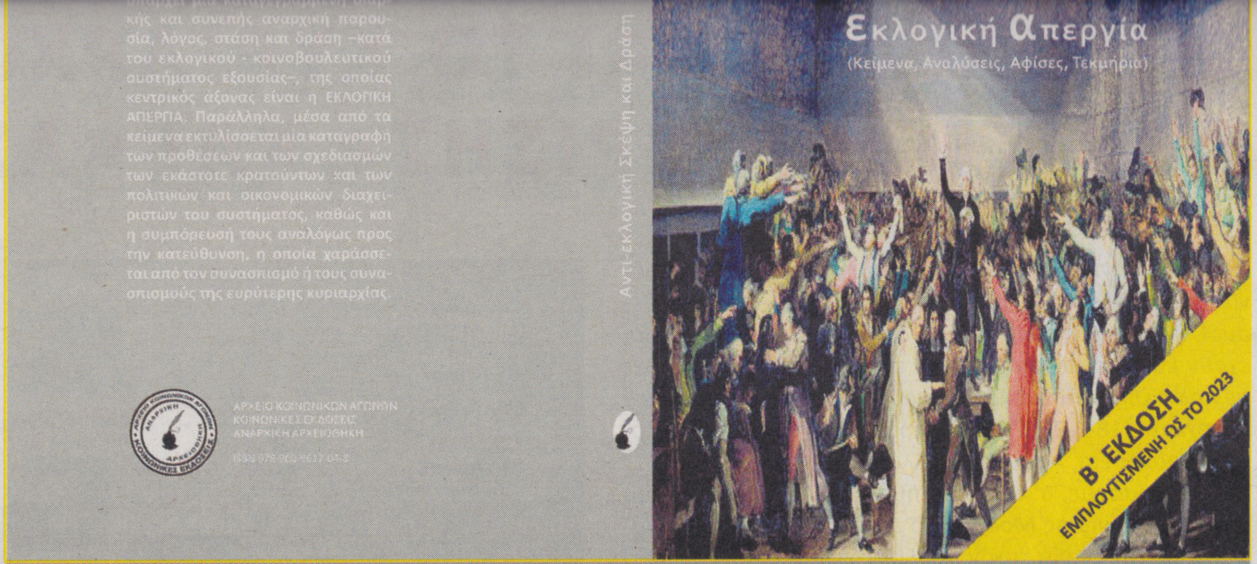
Ε, ρε νύστα οι μάνες και οι πατεράδες του έθνους...

Τίποτα δεν κρίνεται σε αυτές ή τις επόμενες εκλογές.

Όποιο και να είναι το αποτέλεσμα της Κυριακής, τη Δευτέρα (όσοι έχουν) «θα πάνε για ψώνια», όπως έλεγε η διαβόητη ***Imelda Marcos*** των Φιλιππινών και παγκόσμιο σύμβολο της διαφθοράς και της σπατάλης. Θα ανεβάσουν χαρούμενα στόρι στα σόσιαλ μίντια, με τα επώνυμα προϊόντα που μόλις απέκτησαν, τα ταξίδια, τις πολυτελείς κατοικίες, την ξέφρενη διασκέδαση σε απλησίαστους, για τους πολλούς, προορισμούς. Ίδιο θα είναι το πρωϊνό της Δευτέρας και για αυτούς που δεν έχουν, στο κυνήγι της επιβίωσης, όπως κάθε μέρα, ως υποζύγια σε μια κακοπληρωμένη δουλεία, που δεν τους διασφαλίζει ούτε τους στοιχειώδεις όρους επιβίωσης. Τί στόρυ να ανεβάσουν αυτοί οι άνθρωποι, για το μάρκετ πας ή για την «προσφορά» σε βασικά είδη διατροφής, ύποπτης ποιότητας, μόλις λίγα λεπτά του ευρώ κάτω από την επίσημη τιμή;

Υπάρχει, βέβαια, και μια μικρή κατηγορία κοινών θνητών προχωρημένης ηλικίας κατά κανόνα, που λατρεύουν τις προεκλογικές καταστάσεις, χωρίς ωστόσο να έχουν κάποιο επαγγελματικό συμφέρον από τις εκλογές· δεν είναι ούτε δημοσιογράφοι, ούτε πολιτευτές, ούτε ευνοούμενοι του ενός ή του άλλου κόμματος.

Τους κατατρώνε φοβερά πράγματα, όπως η πολιτική «***αστάθεια***», οι τηλεοπτικές μάχες, τα προεκλογικά σκάνδαλα, διάφορα θριλεράκια του τύπου αν, τελικά, οι δικαστές θα απαγορεύσουν το κόμμα με την ονομασία ***Πατριωτική Πατρίδα*** ή μήπως ***Πατριωτική Λύση***, ***Λύση για την Πατρίδα***, ***Ελληνική Λύση***, ***Ένωση Πατριωτών*** ή ***Πατριωτική Ένωση***; Τί θα κάνει ο Κασιδιάρης και ο Βελόπουλος, τι γκάφα έκανε σήμερα ο Μητσοτάκης και ο Τσίπρας, ποιος είναι ο

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

εμπλουτισμένη μέχρι και το 2023

Από οπισθόφυλλο βιβλίου: Σε αυτήν την έκδοση περιλαμβάνονται κείμενα, απόψεις, αναλύσεις, αφίσες, προκηρύξεις και τεκμήρια που αφορούν την αντί-εκλογική σκέψη και δράση κατά τα τριάντα τέσσερα τελευταία χρόνια, από το 1989 έως το 2023. Στο διάστημα αυτό, υπάρχει μία καταγεγραμμένη διαρκής και συνεπής αναρχική παρουσία, λόγος, στάση και δράση –κατά του εκλογικού - κοινοβουλευτικού συστήματος εξουσίας–, της οποίας κεντρικός άξονας είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Παράλληλα, μέσα από τα κείμενα εκτυλίσσεται μία καταγραφή των προθέσεων και των σχεδιασμών των εκάστοτε κρατούντων και των πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών του συστήματος, καθώς και η συμπόρευση τους αναλόγως προς την κατεύθυνση, η οποία χαράσσεται από τον συνασπισμό ή τους συνασπισμούς της ευρύτερης κυριαρχίας.

Σημείωμα για την Β΄ έκδοση

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, προχωρούμε στην δεύτερη έκδοση της ***Αντιεκλογικής Σκέψης και Δράσης, Εκλογική Απεργία (Κείμενα, αναλύσεις, αφίσες, τεκμήρια)***, εμπλουτίζοντας την προηγούμενη έκδοση του ***Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων***, η οποία αφορούσε περίοδο τριών δεκαετιών (1989-2019). Το υλικό, που προστίθεται, συμπληρώνει και ολοκληρώνει όσα ήδη είχαν καταγραφεί για τις εκλογές της 7ης Ιουλίου 2019, ενώ επίσης παρατίθενται άρθρα, αναλύσεις και αφίσες για τις εκλογές της 21ης Μαΐου 2023.

Με την παρούσα δεύτερη έκδοση επιδιώκουμε να συμβάλλουμε περεταίρω αυτή την περίοδο στην ενδυνάμωση του αναρχικού λόγου και της πρακτικής, που δίχως ίχνος αμφιταλάντευσης, μακριά και ενάντια στην πολιτική, αντιμάχονται κάθε είδους εκλογικής διαδικασίας προτάσσοντας την δυναμική της ***ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ***.

Θα επαναλάβουμε σε κάθε τόνο, ότι κινηματικές επιλογές περί ενίσχυσης της μιας (αριστερής) εξουσιαστικής μερίδας σε βάρος μιας άλλης, όχι μόνον δεν μας αφορούν, αλλά τις θεωρούμε διαχρονικά

Ε, ρε νύστα οι μάνες και οι πατεράδες του έθνους...

Τίποτα δεν κρίνεται σε αυτές ή τις επόμενες εκλογές. Όποιο και να είναι το αποτέλεσμα της Κυριακής, τη Δευτέρα (όσοι έχουν) «θα πάνε για ψώνια», όπως έλεγε η διαβόητη ***Imelda Marcos*** των Φιλιππινών και παγκόσμιο σύμβολο της διαφθοράς και της σπατάλης. Θα ανεβάσουν χαρούμενα στόρι στα σόσιαλ μίντια, με τα επώνυμα προϊόντα που μόλις απέκτησαν, τα ταξίδια, τις πολυτελείς κατοικίες, την ξέφρενη διασκέδαση σε απλησίαστους, για τους πολλούς, προορισμούς. Ίδιο θα είναι το πρωϊνό της Δευτέρας και για αυτούς που δεν έχουν, στο κυνήγι της επιβίωσης, όπως κάθε μέρα, ως υποζύγια σε μια κακοπληρωμένη δουλεία, που δεν τους διασφαλίζει ούτε τους στοιχειώδεις όρους επιβίωσης. Τί στόρυ να ανεβάσουν αυτοί οι άνθρωποι, για το μάρκετ πας ή για την «προσφορά» σε βασικά είδη διατροφής, ύποπτης ποιότητας, μόλις λίγα λεπτά του ευρώ κάτω από την επίσημη τιμή;

Υπάρχει, βέβαια, και μια μικρή κατηγορία κοινών θνητών προχωρημένης ηλικίας κατά κανόνα, που λατρεύουν τις προεκλογικές καταστάσεις, χωρίς ωστόσο να έχουν κάποιο επαγγελματικό συμφέρον από τις εκλογές· δεν είναι ούτε δημοσιογράφοι, ούτε πολιτευτές, ούτε ευνοούμενοι του ενός ή του άλλου κόμματος.

Τους κατατρώνε φοβερά πράγματα, όπως η πολιτική «***αστάθεια***», οι τηλεοπτικές μάχες, τα προεκλογικά σκάνδαλα, διάφορα θριλεράκια του τύπου αν, τελικά, οι δικαστές θα απαγορεύσουν το κόμμα με την ονομασία ***Πατριωτική Πατρίδα*** ή μήπως ***Πατριωτική Λύση***, ***Λύση για την Πατρίδα***, ***Ελληνική Λύση***, ***Ένωση Πατριωτών*** ή ***Πατριωτική Ένωση***; Τί θα κάνει ο Κασιδιάρης και ο Βελόπουλος, τι γκάφα έκανε σήμερα ο Μητσοτάκης και ο Τσίπρας, ποιος είναι ο μυστηριώδης πρωθυπουργός που δεν μας λέει ο ανόητος Ανδρουλάκης, από ποιούς έφαγε ξύλο η Ωραία Ελένη του ΚΙΝΑΛ, τα ψηφαλάκια, τα ποσοστάκια, τέλος πάντων όλες αυτές οι ανούσιες πληροφορίες με φόντο την πιο υπερχρεωμένη χώρα του πλανήτη, που έχει καταντήσει το Μπαλί της μεσογείου.

****

Κάπου εδώ και παρά τη φυσική απέχθεια της στήλης στο εκλογικό φαινόμενο και στα πολιτικά, καταντάει απαραί-

συνέχεια στη σελ. 6

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

εμπλουτισμένη μέχρι και το 2023

Από οπισθόφυλλο βιβλίου: Σε αυτήν την έκδοση περιλαμβάνονται κείμενα, απόψεις, αναλύσεις, αφίσες, προκηρύξεις και τεκμήρια που αφορούν την αντί-εκλογική σκέψη και δράση κατά τα τριάντα τέσσερα τελευταία χρόνια, από το 1989 έως το 2023. Στο διάστημα αυτό, υπάρχει μία καταγεγραμμένη διαρκής και συνεπής αναρχική παρουσία, λόγος, στάση και δράση –κατά του εκλογικού - κοινοβουλευτικού συστήματος εξουσίας–, της οποίας κεντρικός άξονας είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Παράλληλα, μέσα από τα κείμενα εκτυλίσσεται μία καταγραφή των προθέσεων και των σχεδιασμών των εκάστοτε κρατούντων και των πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών του συστήματος, καθώς και η συμπόρευσή τους αναλόγως προς την κατεύθυνση, η οποία χαράσσεται από τον συνασπισμό ή τους συνασπισμούς της ευρύτερης κυριαρχίας.

Σημείωμα για την Β΄ έκδοση

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, προχωρούμε στην δεύτερη έκδοση της ***Αντιεκλογικής Σκέψης και Δράσης, Εκλογική Απεργία (Κείμενα, αναλύσεις, αφίσες, τεκμήρια)***, εμπλουτίζοντας την προηγούμενη έκδοση του ***Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων***, η οποία αφορούσε περίοδο τριών δεκαετιών (1989-2019). Το υλικό, που προστίθεται, συμπληρώνει και ολοκληρώνει όσα ήδη είχαν καταγραφεί για τις εκλογές της 7ης Ιουλίου 2019, ενώ επίσης παρατίθενται άρθρα, αναλύσεις και αφίσες για τις εκλογές της 21ης Μαΐου 2023.

Με την παρούσα δεύτερη έκδοση επιδιώκουμε να συμβάλλουμε περεταίρω αυτή την περίοδο στην ενδυνάμωση του αναρχικού λόγου και της πρακτικής, που δίχως ίχνος αμφιταλάντευσης, μακριά και ενάντια στην πολιτική, αντιμάχονται κάθε είδους εκλογικής διαδικασίας προτάσσοντας την δυναμική της ***ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ***.

Θα επαναλάβουμε σε κάθε τόνο, ότι κινηματικές επιλογές περί ενίσχυσης της μιας (αριστερής) εξουσιαστικής μερίδας σε βάρος μιας άλλης, όχι μόνον δεν μας αφορούν, αλλά τις θεωρούμε διαχρονικά ξεκάθαρα εχθρικές στον αγώνα για έναν κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο. Όσοι επιθυμούν να έχουν πρόσβαση στο πολιτικό σύστημα μπορούν να το κάνουν, δίχως όμως να επικαλούνται την αναρχία. Ωστόσο, όσοι είναι διατεθειμένοι να δίνουν και να παίρνουν πάσης φύσεως ανταλλάγματα, υπηρετώντας την εξουσία, δεν μπορούν να λέγονται αναρχικοί.

Η έκδοση αυτή συμπίπτει με την παρέλευση πλέον των 35 ετών από την δημιουργία της *Συσπείρωσης Αναρχικών* και είναι αφιερωμένη στον σύντροφο και αδελφό μας ***Γιώργο Βλασσόπουλο***.

Μάιος 2023
Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 3

ορίζει εκείνη την κατάσταση όπου, «*πίσω από το θέαμα του προεκλογικού παιχνιδιού, η πολιτική διαμορφώνεται ουσιαστικά στον ιδιωτικό χώρο(...) ανάμεσα στις εκλεγμένες κυβερνήσεις και τα κυρίαρχα στρώματα*». Όπως υποστηρίζει, σήμερα φαίνεται να αναδεικνύονται οι όροι υπέρβασης ακόμα και της ίδιας της «***μεταδημοκρατίας***», καθώς ενώ στη «***μεταδημοκρατία***» πληρούνται, έστω, οι εξωτερικοί, τυπικοί και διαδικαστικοί όροι και το πρόβλημα ανήκει στο πεδίο του περιεχομένου, σήμερα φαίνεται να αμφισβητείται η ίδια η αξία της δημοκρατικής απόφανσης.

Σύμφωνα με τον ***Crouch***, δεν τηρούνται πλέον ούτε για τα προσχήματα οι «*δημοκρατικοί τύποι*», τα αποτελέσματα των δημοκρατικών διαδικασιών είτε δεν εφαρμόζονται είτε ερμηνεύονται κατά το δοκούν, ενώ γενικά θεωρείται επικίνδυνο να ερωτούνται οι πολίτες για κρίσιμες αποφάσεις.

Μας άφησε «χρόνους», λοιπόν, ακόμη και η «***μεταδημοκρατία***» και παρ' όλα αυτά τα ξεφτισμένα παραμύθια περί υπεύθυνων πολιτών, που οφείλουν να συμμετέχουν στις εκλογές, «γιατί αυτοί αποφασίζουν», συνεχίζουν να αναπαράγονται από θλιβερούς πολιτικούς ντελάληδες.

Ματαιοπονούν. Η κοινωνική αποστροφή στα κόμματα και την πολιτική μεγαλώνει και όσο και αν το επιθυμούν δεν ταυτίζεται με την αδιαφορία, ούτε με την κοινωνική παραίτηση. Οι κάλπες παραμένουν, έστω και φρεσκοβαμμένες, ο σκουπιδοτενεκές της κοινωνικής θέλησης και τίποτα παραπάνω.

Οι αναρχικοί, έχουμε κάθε λόγο να επιμένουμε, ώστε να κοπεί κάθε γέφυρα με την πολιτική και τις κομματικές λογικές, κάθε λογική ανάθεσης, αποδοχής και εξάρτησης από κάθε λογής «σωτήρες».

Θα το επαναλάβουμε. Όσοι δεν συμμετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες, τηρώντας την στάση της ***ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ***, έχουν αποφασίσει να τηρήσουν μια σταθερή και ειλικρινή στάση εναντίωσης απέναντι στο σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης, αλλά και απέναντι σ' όσους το στηρίζουν και το αναπαράγουν.

Οι δρόμοι μας είναι βέβαιο ότι θα συναντηθούν αργά ή γρήγορα.

Γιατί μπορούμε να αλλάξουμε τις ζωές μας. Μπορούμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για έναν κόσμο βασισμένο στην απλότητα, την αλληλοβοήθεια, την ειλικρίνεια, την υλική αυτάρκεια και κυρίως στην απελευθέρωση του ανθρώπινου πνεύματος από τις στρεβλώσεις κάθε εξουσίας.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Οι αλλεπάλληλες συστημικές κρίσεις και οι επιβαλλόμενες «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» που τις συνοδεύουν ως μέσο διαχείρισής τους και εξέλιξης της κρατικής- καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης θεμελιώνονται πάνω στη διαρκή εξαθλίωσή μας. Το κράτος και το κεφάλαιο, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία και την κερδοφορία τους, περνούν από την υποτίμηση των ζωών μας στην πλήρη απαξίωσή τους, όπως έγινε προφανές μετά την πρόσφατη δολοφονία στα Τέμπη.

Όλα τα κόμματα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την συγκυρία προς όφελός τους. Προβάλλουν την εκλογική διαδικασία ως τη μοναδική επιλογή για την επιβίωση και βελτίωση του επιπέδου ζωής μας. Μας καλούν να επιλέξουμε μέσα σε ένα προκαθορισμένο πλαίσιο που θέτουν και βολεύει μόνο τους ίδιους και την διαιώνιση του καθεστώτος που υπηρετούν. Οι επίδοξοι «σωτήρες» μας στοχεύουν στην καταστολή ή/και

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Οι αλλεπάλληλες συστημικές κρίσεις και οι επιβαλλόμενες «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» που τις συνοδεύουν ως μέσο διαχείρισής τους και εξέλιξης της κρατικής - καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης θεμελιώνονται πάνω στη διαρκή εξαθλίωσή μας. Το κράτος και το κεφάλαιο, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία και την κερδοφορία τους, περνούν από την υποτίμηση των ζωών μας στην πλήρη απαξίωσή τους, όπως έγινε προφανές μετά την πρόσφατη δολοφονία στα Τέμπη.

Όλα τα κόμματα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία προς όφελός τους. Προβάλλουν την εκλογική διαδικασία ως τη μοναδική επιλογή για την επιβίωση και βελτίωση του επιπέδου της ζωής μας. Μας καλούν να επιλέξουμε μέσα σε ένα προκαθορισμένο πλαίσιο που θέτουν και βολεύει μόνο τους ίδιους και τη διαιώνιση του καθεστώτος που υπηρετούν. Οι επίδοξοι «σωτήρες» μας στοχεύουν στην καταστολή ή/και στην αφομοίωση κάθε αντίστασης, στη διοχέτευση της κοινωνικής οργής σε ακίνδυνα εκλογικά μονοπάτια ανάθεσης και ενσωμάτωσης που εν τέλει οδηγούν στην ενδυνάμωση του συστήματος κυριαρχίας.

Αρνούμαστε να αναθέσουμε τις αποφάσεις που αφορούν στις ζωές μας σε οποιονδήποτε ειδικό της πολιτικής ή τεχνοκράτη.

Δημιουργούμε στο εδώ και τώρα ομάδες, συλλογικότητες, κοινότητες αγώνα στη βάση ανεξούσιων σχέσεων ελευθερίας, ισοτιμίας και αλληλεγγύης, σε κάθε πεδίο της καθημερινότητάς μας.

Συγκρουόμαστε με κάθε διαχειριστή του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

ενεργητική αποχή

αγώνας για την καταστροφή του κράτους, του κεφαλαίου
και κάθε εξουσιαστικής σχέσης

συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Οι αλλεπάλληλες συστημικές κρίσεις και οι επιβαλλόμενες «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» που τις συνοδεύουν ως μέσο διαχείρισής τους και εξέλιξης της κρατικής- καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης θεμελιώνονται πάνω στη διαρκή εξαθλίωσή μας. Το κράτος και το κεφάλαιο, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία και την κερδοφορία τους, περνούν από την υποτίμηση των ζωών μας στην πλήρη απαξίωση τους, όπως έγινε προφανές μετά την πρόσφατη δολοφονία στα Τέμπη.

Όλα τα κόμματα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την συγκυρία προς όφελός τους. Προβάλλουν την εκλογική διαδικασία ως τη μοναδική επιλογή για την επιβίωση και βελτίωση του επιπέδου ζωής μας. Μας καλούν να επιλέξουμε μέσα σε ένα προκαθορισμένο πλαίσιο που θέτουν και βολεύει μόνο τους ίδιους και την διαιώνιση του καθεστώτος που υπηρετούν. Οι επίδοξοι «σωτήρες» μας στοχεύουν στην καταστολή ή/και στην αφομοίωση κάθε αντίστασης, στη διοχέτευση της κοινωνικής οργής σε ακίνδυνα εκλογικά μονοπάτια ανάθεσης και ενσωμάτωσης που εν τέλη οδηγούν στην ενδυνάμωση του συστήματος κυριαρχίας.

Αρνούμαστε
να αναθέσουμε τις αποφάσεις που αφορούν στις ζωές μας σε οποιονδήποτε ειδικό της πολιτικής ή τεχνοκράτη.

Δημιουργούμε
στο εδώ και στο τώρα ομάδες, συλλογικότητες, κοινότητες αγώνα στη βάση ανεξούσιων σχέσεων ελευθερίας, ισοτιμίας και αλληλεγγύης, σε κάθε πεδίο της καθημερινότητάς μας.

Συγκρουόμαστε
με κάθε διαχειριστή του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

ενεργητική αποχή

αγώνας για την καταστροφή του κράτους, του κεφαλαίου
και κάθε εξουσιαστικής σχέσης

συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων
ενάντια στις εκλογές

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Οι αλλεπάλληλες συστημικές κρίσεις και οι επιβαλλόμενες «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» που τις συνοδεύουν ως μέσο διαχείρισής τους και εξέλιξης της κρατικής - καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης θεμελιώνονται πάνω στη διαρκή εξαθλίωσή μας. Το κράτος και το κεφάλαιο, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία και την κερδοφορία τους, περνούν από την υποτίμηση των ζωών μας στην πλήρη απαξίωσή τους, όπως έγινε προφανές μετά την πρόσφατη δολοφονία στα Τέμπη.

Όλα τα κόμματα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία προς όφελός τους. Προβάλλουν την εκλογική διαδικασία ως τη μοναδική επιλογή για την επιβίωση και βελτίωση του επιπέδου της ζωής μας. Μας καλούν να επιλέξουμε μέσα σε ένα προκαθορισμένο πλαίσιο που θέτουν και βολεύει μόνο τους ίδιους και τη διαιώνιση του καθεστώτος που υπηρετούν. Οι επίδοξοι «σωτήρες» μας στοχεύουν στην καταστολή ή/και στην αφομοίωση κάθε αντίστασης, στη διοχέτευση της κοινωνικής οργής σε ακίνδυνα εκλογικά μονοπάτια ανάθεσης και ενσωμάτωσης που εν τέλει οδηγούν στην ενδυνάμωση του συστήματος κυριαρχίας.

Αρνούμαστε να αναθέσουμε τις αποφάσεις που αφορούν στις ζωές μας σε οποιονδήποτε ειδικό της πολιτικής ή τεχνοκράτη.

Δημιουργούμε στο εδώ και τώρα ομάδες, συλλογικότητες, κοινότητες αγώνα στη βάση ανεξούσιων σχέσεων ελευθερίας, ισοτιμίας και αλληλεγγύης, σε κάθε πεδίο της καθημερινότητάς μας.

Συγκρουόμαστε με κάθε διαχειριστή του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

ενεργητική αποχή

αγώνας για την καταστροφή του κράτους, του κεφαλαίου
και κάθε εξουσιαστικής σχέσης

συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές

Οι αλλεπάλληλες συστημικές κρίσεις και οι επιβαλλόμενες «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» που τις συνοδεύουν ως μέσο διαχείρισής τους και εξέλιξης της κρατικής- καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης θεμελειώνονται πάνω στη διαρκή εξαθλίωσή μας. Το κράτος και το κεφάλαιο, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία και την κερδοφορία τους, περνούν από την υποτίμηση των ζωών μας στην πλήρη απαξίωσή τους, όπως έγινε προφανές μετά την πρόσφατη δολοφονία στα Τέμπη.

Όλα τα κόμματα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την συγκυρία προς όφελός τους. Προβάλλουν την εκλογική διαδικασία ως τη μοναδική επιλογή για την επιβίωση και βελτίωση του επιπέδου ζωής μας. Μας καλούν να επιλέξουμε μέσα σε ένα προκαθορισμένο πλαίσιο που θέτουν και βολεύει μόνο τους ίδιους και την διαιώνιση του καθεστώτος που υπηρετούν. Οι επίδοξοι «σωτήρες» μας στοχεύουν στην καταστολή ή/και στην αφομοίωση κάθε αντίστασης, στη διοχέτευση της κοινωνικής οργής σε ακίνδυνα εκλογικά μονοπάτια ανάθεσης και ενσωμάτωσης που εν τέλη οδηγούν στην ενδυνάμωση του συστήματος κυριαρχίας.

Αρνούμαστε
να αναθέσουμε τις αποφάσεις που αφορούν στις ζωές μας σε οποιονδήποτε ειδικό της πολιτικής ή τεχνοκράτη.

Δημιουργούμε
στο εδώ και στο τώρα ομάδες, συλλογικότητες, κοινότητες αγώνα στη βάση ανεξούσιων σχέσεων ελευθερίας, ισοτιμίας και αλληλεγγύης, σε κάθε πεδίο της καθημερινότητάς μας.

Συγκρουόμαστε
με κάθε διαχειριστή του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

ενεργητική αποχή

αγώνας για την καταστροφή του κράτους, του κεφαλαίου
και κάθε εξουσιαστικής σχέσης

συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων
ενάντια στις εκλογές

Η Ενδοεξουσιαστική σύγκρουση στο Σουδάν και τα δεινά των εξουσιαζομένων

Οι ενδοεξουσιαστικές ένοπλες συγκρούσεις που έχουν ξεσπάσει στο Σουδάν από τις 15 Απριλίου, μεταξύ των δυνάμεων του κυβερνητικού στρατού (SAF) και της παραστρατιωτικής ομάδα Ταχείας Υποστήριξης (RSF), αφήνουν πίσω τους όλεθρο και θάνατο και στρέφονται ενάντια στους ανθρώπους, τους οποίους υποκριτικά και οι δύο πλευρές διατείνονται ότι υπερασπίζονται. Αργά ή γρήγορα, θα έρθουν σε συμφωνία, με τις ευλογίες των «μεγάλων δυνάμεων» οι οποίες συζητούν και με τις δύο πλευρές και αναπτύσσουν στρατιωτικές επιχειρήσεις για την απομάκρυνση των υπηκόων τους. Οι δύο αντιμαχόμενες δυνάμεις φαίνεται να έχουν ιδιαίτερες «ευαισθησίες» για τους ξένους υπηκόους και δηλώνουν πως θα συνεργαστούν ώστε να απομακρυνθούν με ασφάλεια, ενώ για τους υπόλοιπους κατοίκους του Σουδάν δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή, προσφέροντάς τους θάνατο και επιβάλλοντας τους σε μια ανθρωπιστική κρίση. Αλλά φαίνεται πως, επειδή το μετά θα εξαρτηθεί από τις «μεγάλες δυνάμεις», οι δύο πλευρές θέλουν να τα έχουν καλά μαζί τους και αντιμετωπίζουν τους ξένους υπηκόους με την δέουσα προσοχή.

Μια συνοπτική πορεία προς την σύγκρουση

Σκιαγραφώντας την πορεία προς τη σύγκρουση, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από την ανατροπή του επί 30 έτη δικτάτορα Ομάρ αλ Μπασίρ, στις 11 Απριλίου 2019, ημερομηνία από την οποία και ύστερα το Σουδάν βρίσκεται υπό καθεστώς στρατιωτικής δικτατορίας που, θα μπορούσαμε να πούμε, πως έχει περάσει από τρεις φάσεις.

Η πρώτη φάση έχει να κάνει με την εγκαθίδρυση Χούντας αμέσως μετά την ανατροπή του δικτάτορα Μπασίρ. Στα ψηλότερα αξιώματα της Χούντας βρίσκονται δύο πρώην έμπιστοι του δικτάτορα, ο αρχηγός του στρατού Burhan και ο αρχηγός των RSF Hemeti. Οι δύο αυτοί στρατιωτικοί αυτοανακηρύχθηκαν, αντίστοιχα, πρόεδρος και αντιπρόεδρος του Σουδάν.

Η δεύτερη φάση περιλαμβάνει την από κοινού διακυβέρνηση με κάποια δεξιά κόμματα. Από τον Αύγουστο του 2019, η χούντα μοιράστηκε την εξουσία της με μια ομοσπονδία δεξιών κομμάτων με το όνομα FFC, αλλά αυτό το εγχείρημα κράτησε έως τον Οκτώβριο του 2021, όπου ο στρατός, με νέο πραξικόπημα, πήρε και πάλι όλες τις εξουσίες στα χέρια του. Το παραπάνω γεγονός οδήγησε σε πολλές διαδηλώσεις, με βασικό αίτημα την ανατροπή της Χούντας.

Η τρίτη φάση που οδήγησε και στην ενδοεξουσιαστική σύγκρουση ξεκίνησε μετά τις διαδηλώσεις και τις διεθνείς πιέσεις που δέχτηκε η Χούντα για εκ νέου συνεννόηση με τα δεξιά πολιτικά κόμματα. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, οι δύο στρατηγοί ξεκίνησαν εκ νέου να συνομιλούν με την ομοσπονδία των δεξιών κομμάτων, με

συνέχεια από τη σελ. 4 – **ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ**

τητο να αναφερθούμε, όσο πιο συνοπτικά γίνεται, στην έννοια του κόμματος-καρτέλ. Μην πάει ο νούς σας σε Κολομβίες και διεφθαρμένους και αυταρχικούς κυβερνήτες, που κυβερνούν με τη βοήθεια του στρατού, των μυστικών υπηρεσιών και του οργανωμένου εγκλήματος, ολιγάρχες που διακινούν μεταξύ άλλων και τόνους ναρκωτικών και ελέγχουν όλα τα μεγάλα ΜΜΕ, περίεργους θανάτους μαρτύρων σε δίκες, δημοσιογράφων και αντιφρονούντων και κοινωνίες που το 10% ζει με επιδεικτική σπατάλη και το 60-70% δίνει μάχη για να εξασφαλίσει μια σακούλα με τρόφιμα.

Ο όρος «*κόμμα-καρτέλ*», αν και ακούγεται κάπως, αποδίδει πολύ επιτυχημένα την κατάσταση στα κόμματα και είναι πλέον αποδεκτό από όλες τις «φυλές» λογήσουν την επιλογή τους στην κάλπη απέναντι στους «αιώνιους» αντίπαλους. Υποχωρεί ακόμα και η αναφορά στις διαφορετικές κοινωνικές ομάδες, που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν (ΝΔ-μεσαία τάξη-ΣΥΡΙΖΑ-νέοι).

Μία και μόνη είναι η εκλογική ομάδα: οι συνταξιούχοι. Είναι η μαζικότερη κοινωνική ομάδα, (>3.000.000) ψηφίζουν μαζικά, είναι εύκολα χειραγωγήσιμοι, φοβούνται τις φασαρίες και μέσω της σύνταξης, η οποία θεωρείται «διασφαλισμένη», βοηθούν παιδιά και εγγόνια. Έτσι, οι προεκλογικές παροχές κινήθηκαν, κυρίως, προς αυτή την κατηγορία (αναδρομικά συντάξεων) με τη λογική ενός είδους κοινωνικού ***trickle down economics***.

****

Προϊόντος του χρόνου, καθώς στο εθνικό επίπεδο λήψης των αποφάσεων προ- τις δανείζονται ή αγοράζονται από άλλα κόμματα, ακόμα και στην ακριβώς επόμενη εκλογική «μάχη», ακριβώς όπως οι μεγάλες ποδοσφαιρικές φίρμες που αλλάζουν σύλλογο χρόνο παρά χρόνο.

Ως κόμματα-καρτέλ δεν νοούνται μόνο τα «***κόμματα εξουσίας***», όπως η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και το πεθαμένο ΠΑΣΟΚ, που θα μοιραστούν την εξουσία, αλλά και τα μικρά και συμπαγή, όπως το ΚΚΕ, ακόμα και μικρότερα εξωκοινοβουλευτικά κομματίδια. Έτσι, το ΚΚΕ έχει εγκαταλείψει από χρόνια την αντιιμπεριαλιστική ρητορεία και δεν βασίζεται πιά στην χιλιοτραγουδισμένη οικονομική εξόρμηση με τους πρήχτες κνίτες, που σου χώνουν το κουπόνι στο λαρύγγι, αλλά σχεδόν αποκλειστικά στην κρατική επιχορήγηση.

μόνο δεν έχουν κανέναν λόγο να τον ενδυναμώσουν, αλλά φροντίζουν, με κοινή συμφωνία, να αποτρέπουν μαζική εισροή μελών και ψηφοφόρων, κυρίως δυσαρεστημένους πελάτες από το κόμμα εξουσίας που διέψευσε τις προσδοκίες τους. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου ανεξήγητο, που ο σύριζα δεν υπόσχεται απολύτως τίποτα σε μεγάλες κατηγορίες πολιτών, που έχουν δυσαρεστηθεί από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και δικαίως κερδίζει τον τίτλο «***η χειρότερη αντιπολίτευση της μεταπολίτευσης***», μαζί βεβαίως με τον γιδοβοσκό από την Κρήτη, που προσπαθεί να μετατρέψει τη βλακεία του σε προτέρημα έναντι του «μοχθηρού» Μητσοτάκη και του «απατεώνα» Αλέξη.

Κατά τρόπο ανάλογο, το ***καρτελοποιημένο κομματικό σύστημα***, προκειμένου να κρατήσει τις ισορροπίες, προσπαθεί να αποτρέψει ακόμα και την συμμετοχή

δύο πλευρές και αναπτύσσουν στρατιωτικές επιχειρήσεις για την απομάκρυνση των υπηκόων τους. Οι δύο αντιμαχόμενες δυνάμεις φαίνεται να έχουν ιδιαίτερες «ευαισθησίες» για τους ξένους υπηκόους

Μια συνοπτική πορεία προς την σύγκρουση

Σκιαγραφώντας την πορεία προς τη σύγκρουση, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από την ανατροπή του επί 30 έτη δικτάτορα

και αυτοανακηρύχθηκαν, αντίστοιχα, πρόεδρος και αντιπρόεδρος του Σουδάν.

Η δεύτερη φάση περιλαμβάνει την από κοινού διακυβέρνηση με κάποια δεξιά κόμματα. Από τον Αύγουστο του 2019, η

που δέχτηκε η Χούντα για εκ νέου συνεννόηση με τα δεξιά πολιτικά κόμματα. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, οι δύο στρατηγοί ξεκίνησαν εκ νέου να συνομιλούν με την ομοσπονδία των δεξιών κομμάτων, με

συνέχεια από τη σελ. 4 – **ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ**

τητο να αναφερθούμε, όσο πιο συνοπτικά γίνεται, στην έννοια του κόμματος-καρτέλ. Μην πάει ο νούς σας σε Κολομβίες και διεφθαρμένους και αυταρχικούς κυβερνήτες, που κυβερνούν με τη βοήθεια του στρατού, των μυστικών υπηρεσιών και του οργανωμένου εγκλήματος, ολιγάρχες που διακινούν μεταξύ άλλων και τόνους ναρκωτικών και ελέγχουν όλα τα μεγάλα ΜΜΕ, περίεργους θανάτους μαρτύρων σε δίκες, δημοσιογράφων και αντιφρονούντων και κοινωνίες που το 10% ζει με επιδεικτική σπατάλη και το 60-70% δίνει μάχη για να εξασφαλίσει μια σακούλα με τρόφιμα.

Ο όρος «***κόμμα-καρτέλ***», αν και ακούγεται κάπως, αποδίδει πολύ επιτυχημένα την κατάσταση στα κόμματα και είναι πλέον αποδεκτό από όλες τις «φυλές» των πολιτικών επιστημόνων. Από τα μαζικά κόμματα των δύο περασμένων αιώνων, που εξέφραζαν ιδεολογικά ρεύματα ή συμπαγείς κοινωνικές ομάδες και τα πολυσυλλεκτικά (μετά το 1945), το κόμμα-καρτέλ είναι η νεότερη μορφή και με λίγα λόγια είναι το σύγχρονο κρατικοποιημένο κόμμα. Δεσπόζει στην πολιτική ζωή από τη δεκαετία του '80 στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες και στη χώρα μας από τις αρχές των '90s.

Σε αντίθεση με την πορεία ιδιωτικοποίησης των δημοσίων και κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών, τα μεταπολεμικά πολυσυλλεκτικά κόμματα κρατικοποιούνται σταδιακά και ο βαθμός επιρροής τους συναρτάται με την ευκολία πρόσβασης στον κρατικό μηχανισμό. Το ***καρτελοποιημένο κομματικό σύστημα*** προσελκύει και διατηρεί τους ψηφοφόρους του μέσω της κατανομής αγαθών, που προσφέρει το κράτος και όχι μέσω της παραγωγής.

λογήσουν την επιλογή τους στην κάλπη απέναντι στους «αιώνιους» αντίπαλους. Υποχωρεί ακόμα και η αναφορά στις διαφορετικές κοινωνικές ομάδες, που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν (ΝΔ-μεσαία τάξη-ΣΥΡΙΖΑ-νέοι).

Μία και μόνη είναι η εκλογική ομάδα: οι συνταξιούχοι. Είναι η μαζικότερη κοινωνική ομάδα, (>3.000.000) ψηφίζουν μαζικά, είναι εύκολα χειραγωγήσιμοι, φοβούνται τις φασαρίες και μέσω της σύνταξης, η οποία θεωρείται «διασφαλισμένη», βοηθούν παιδιά και εγγόνια. Έτσι, οι προεκλογικές παροχές κινήθηκαν, κυρίως, προς αυτή την κατηγορία (αναδρομικά συντάξεων) με τη λογική ενός είδους κοινωνικού ***trickle down economics***.

****

Προϊόντος του χρόνου, καθώς στο εθνικό επίπεδο λήψης των αποφάσεων προστίθεται ένα διεθνές και ένα υπερεθνικό επίπεδο, που υπερισχύουν του πρώτου και συνεπώς οι κρατικές υποθέσεις δεν υπόκεινται στον άμεσο εκλογικό έλεγχο των πολιτών κάθε χώρας, τα κόμματα δεν αποξενώνονται μόνο από την κοινωνική τους βάση, αλλά και από τον κομματικό στρατό τους. Προφανώς πολύ σημαντικό ρόλο παίζει η αύξουσα επικοινωνιοποίηση της σύγχρονης πολιτικής, ως αποτέλεσμα της μεγάλης επιρροής των ΜΜΕ, ιδιαίτερα των ηλεκτρονικών και ασφαλώς του καθοριστικού ρόλου που παίζουν το διαδίκτυο και τα κοινωνικά δίκτυα.

Ο παραδοσιακός κομματικός μηχανισμός δεν μπορεί να ανταγωνιστεί σε καμία περίπτωση τον αλγόριθμο επιρροής του facebook και των λοιπών σόσιαλ μήντια και οι συνεπείς κομματικοί «αγωνιστές» δίνουν τη θέση τους στους celebrities που διαθέτουν το ατού της υψηλής αναγνωρισιμότητας και προσκαλούνται προσωπικά

τις δανείζονται ή αγοράζονται από άλλα κόμματα, ακόμα και στην ακριβώς επόμενη εκλογική «μάχη», ακριβώς όπως οι μεγάλες ποδοσφαιρικές φίρμες που αλλάζουν σύλλογο χρόνο παρά χρόνο.

Ως κόμματα-καρτέλ δεν νοούνται μόνο τα «***κόμματα εξουσίας***», όπως η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και το πεθαμένο ΠΑΣΟΚ, που θα μοιραστούν την εξουσία, αλλά και τα μικρά και συμπαγή, όπως το ΚΚΕ, ακόμα και μικρότερα εξωκοινοβουλευτικά κομματίδια. Έτσι, το ΚΚΕ έχει εγκαταλείψει από χρόνια την αντιιμπεριαλιστική ρητορεία και δεν βασίζεται πιά στην χιλιοτραγουδισμένη οικονομική εξόρμηση με τους πρήχτες κνίτες, που σου χώνουν το κουπόνι στο λαρύγγι, αλλά σχεδόν αποκλειστικά στην κρατική επιχορήγηση.

Κυριάκο, κοίτα κάτι μεταγραφάρες που έκανα...

Ο δε ΓΓ ***Μήτσος Κουτσούμπας*** με προσωπική πρωτοβουλία ανακοινώνει τους/τις σελέμπριτις του αριστεροχωριού (που πριν υπηρετούσαν ευδοκίμως σε άλλα κόμματα) στο ψηφοδέλτιο «μάχης». Ιδού οι «μεταγραφές αεροδρομίου» του ΚΚΕ: ο Τσακνής που ήταν στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και πρόεδρος της ΕΡΤ επί ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, η Κούνεβα που ήταν ευρωβουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ και η Ασημίνα Ξηροτύρη που ήταν

μόνο δεν έχουν κανέναν λόγο να τον ενδυναμώσουν, αλλά φροντίζουν, με κοινή συμφωνία, να αποτρέπουν μαζική εισροή μελών και ψηφοφόρων, κυρίως δυσαρεστημένους πελάτες από το κόμμα εξουσίας που διέψευσε τις προσδοκίες τους. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου ανεξήγητο, που ο σύριζα δεν υπόσχεται απολύτως τίποτα σε μεγάλες κατηγορίες πολιτών, που έχουν δυσαρεστηθεί από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και δικαίως κερδίζει τον τίτλο «***η χειρότερη αντιπολίτευση της μεταπολίτευσης***», μαζί βεβαίως με τον γιδοβοσκό από την Κρήτη, που προσπαθεί να μετατρέψει τη βλακεία του σε προτέρημα έναντι του «μοχθηρού» Μητσοτάκη και του «απατεώνα» Αλέξη.

Κατά τρόπο ανάλογο, το ***καρτελοποιημένο κομματικό σύστημα***, προκειμένου να κρατήσει τις ισορροπίες, προσπαθεί να αποτρέψει ακόμα και την συμμετοχή στις εκλογές σε μεγάλες ομάδες ψηφοφόρων, επινοώντας τα πιο απίθανα τερτίπια: από την απειλή απαγόρευσης ακροδεξιών κομμάτων με πολύ αμφίβολης συνταγματικής «νομιμότητας» νομοθετήματα της τελευταίας στιγμής, που οδηγούν σε πολυδιάσπαση των ακροδεξιών ψηφοφόρων, έως την προσεκτική μετακίνηση των εκλογικών ημερομηνιών, ώστε να μην μπορούν να συμμετάσχουν οι 300.000-5.00000 ταλαίπωροι κατά κανόνα νεαρής ηλικίας (20-40 ετών), που δουλεύουν «σεζόν» ήλιο με ήλιο στην τουριστική βιομηχανία. Ολόκληρος ξεριζωμός γίνεται κάθε άνοιξη με προορισμό τους νησιωτικούς εργατικούς «παραδείσους».

Αν, πάλι, νομίζετε ότι ο Αλέξης τούς έχει καμία όρεξη, δείτε τί είπε: «Ψηφίστε για αυτούς»(!). Χαμένη υπόθεση, λοιπόν,

γίνεται, στην έννοια του κόμματος-καρτέλ. Μην πάει ο νούς σας σε Κολομβίες και διεφθαρμένους και αυταρχικούς κυβερνήτες, που κυβερνούν με τη βοήθεια του στρατού, των μυστικών υπηρεσιών και του οργανωμένου εγκλήματος, ολιγάρχες που διακινούν μεταξύ άλλων και τόνους ναρκωτικών και ελέγχουν όλα τα μεγάλα ΜΜΕ, περίεργους θανάτους μαρτύρων σε δίκες, δημοσιογράφων και αντιφρονούντων και κοινωνίες που το 10% ζει με επιδεικτική σπατάλη και το 60-70% δίνει μάχη για να εξασφαλίσει μια σακούλα με τρόφιμα.

Ο όρος «***κόμμα-καρτέλ***», αν και ακούγεται κάπως, αποδίδει πολύ επιτυχημένα την κατάσταση στα κόμματα και είναι πλέον αποδεκτό από όλες τις «φυλές» των πολιτικών επιστημόνων. Από τα μαζικά κόμματα των δύο περασμένων αιώνων, που εξέφραζαν ιδεολογικά ρεύματα ή συμπαγείς κοινωνικές ομάδες και τα πολυσυλλεκτικά (μετά το 1945), το κόμμα-καρτέλ είναι η νεότερη μορφή και με λίγα λόγια είναι το σύγχρονο κρατικοποιημένο κόμμα. Δεσπόζει στην πολιτική ζωή από τη δεκαετία του '80 στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες και στη χώρα μας από τις αρχές των '90s.

Σε αντίθεση με την πορεία ιδιωτικοποίησης των δημοσίων και κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών, τα μεταπολεμικά πολυσυλλεκτικά κόμματα κρατικοποιούνται σταδιακά και ο βαθμός επιρροής τους συναρτάται με την ευκολία πρόσβασης στον κρατικό μηχανισμό. Το ***καρτελοποιημένο κομματικό σύστημα*** προσελκύει και διατηρεί τους ψηφοφόρους του μέσω της κατανομής αγαθών, που προσφέρει το κράτος και όχι μέσω της παραγωγής.

Κράτος και κόμματα αλληλοσυνδέονται σε τέτοιο βαθμό, που εξαλείφονται οι διαφορές των κομμάτων και το κομματικό σύστημα συμπεριφέρεται ως μονοκομματικό προς απογοήτευση των φανατικών ψηφοφόρων, που πασχίζουν να δικαιολογήσουν τη διαφορετικότητα του κόμματος τους.

αφορετικές κοινωνικές ομάδες, που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν (ΝΔ-μεσαία τάξη-ΣΥΡΙΖΑ-νέοι).

Μία και μόνη είναι η εκλογική ομάδα: οι συνταξιούχοι. Είναι η μαζικότερη κοινωνική ομάδα, (>3.000.000) ψηφίζουν μαζικά, είναι εύκολα χειραγωγήσιμοι, φοβούνται τις φασαρίες και μέσω της σύνταξης, η οποία θεωρείται «διασφαλισμένη», βοηθούν παιδιά και εγγόνια. Έτσι, οι προεκλογικές παροχές κινήθηκαν, κυρίως, προς αυτή την κατηγορία (αναδρομικά συντάξεων) με τη λογική ενός είδους κοινωνικού ***trickle down economics***.

****

Προϊόντος του χρόνου, καθώς στο εθνικό επίπεδο λήψης των αποφάσεων προστίθεται ένα διεθνές και ένα υπερεθνικό επίπεδο, που υπερισχύουν του πρώτου και συνεπώς οι κρατικές υποθέσεις δεν υπόκειται στον άμεσο εκλογικό έλεγχο των πολιτών κάθε χώρας, τα κόμματα δεν αποξενώνονται μόνο από την κοινωνική τους βάση, αλλά και από τον κομματικό στρατό τους. Προφανώς πολύ σημαντικό ρόλο παίζει η αύξουσα επικοινωνιοποίηση της σύγχρονης πολιτικής, ως αποτέλεσμα της μεγάλης επιρροής των ΜΜΕ, ιδιαίτερα των ηλεκτρονικών και ασφαλώς του καθοριστικού ρόλου που παίζουν το διαδίκτυο και τα κοινωνικά δίκτυα.

Ο παραδοσιακός κομματικός μηχανισμός δεν μπορεί να ανταγωνιστεί σε καμία περίπτωση τον αλγόριθμο επιρροής του facebook και των λοιπών σόσιαλ μήντια και οι συνεπείς κομματικοί «αγωνιστές» δίνουν τη θέση τους στους celebrities που διαθέτουν το ατού της υψηλής αναγνωρισιμότητας και προσκαλούνται προσωπικά από τον Ηγέτη (χωρίς καμία έγκριση από κομματικά όργανα, είναι άλλωστε περιττή) να συστρατευτούν στην εκλογική «μάχη».

Και καθώς οι κομματικοί μηχανισμοί φθείρονται γρήγορα, οι ως άνω σελέμπριτις μετακινούνται από κόμμα σε κόμμα σαν τους ποδοσφαιριστές στις

μεγάλες ποδοσφαιρικές φίρμες που αλλάζουν σύλλογο χρόνο παρά χρόνο.

Ως κόμματα-καρτέλ δεν νοούνται μόνο τα «***κόμματα εξουσίας***», όπως η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και το πεθαμένο ΠΑΣΟΚ, που θα μοιραστούν την εξουσία, αλλά και τα μικρά και συμπαγή, όπως το ΚΚΕ, ακόμα και μικρότερα εξωκοινοβουλευτικά κομματίδια. Έτσι, το ΚΚΕ έχει εγκαταλείψει από χρόνια την αντιιμπεριαλιστική ρητορεία και δεν βασίζεται πιά στην χιλιοτραγουδισμένη οικονομική εξόρμηση με τους πρήχτες κνίτες, που σου χώνουν το κουπόνι στο λαρύγγι, αλλά σχεδόν αποκλειστικά στην κρατική επιχορήγηση.

Κυριάκο, κοίτα κάτι μεταγραφάρες που έκανα...

Ο δε ΓΓ ***Μήτσος Κουτσούμπας*** με προσωπική πρωτοβουλία ανακοινώνει τους/τις σελέμπριτις του αριστεροχωριού (που πριν υπηρετούσαν ευδοκίμως σε άλλα κόμματα) στο ψηφοδέλτιο «μάχης». Ιδού οι «μεταγραφές αεροδρομίου» του ΚΚΕ: ο Τσακνής που ήταν στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και πρόεδρος της ΕΡΤ επί ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, η Κούνεβα που ήταν ευρωβουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ και η Ασημίνα Ξηροτύρη που ήταν βουλευτής της τρικομματικής μνημονιακής κυβέρνησης με τη ΔΗΜΑΡ.

****

Τα ***κόμματα-καρτέλ***, καθώς δεν βασίζονται πλέον στον κομματικό μηχανισμό, όχι μόνο δεν ενδιαφέρονται για τη διατήρηση

μελών και ψηφοφόρων, κυρίως δυσαρεστημένους πελάτες από το κόμμα εξουσίας που διέψευσε τις προσδοκίες τους. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου ανεξήγητο, που ο σύριζα δεν υπόσχεται απολύτως τίποτα σε μεγάλες κατηγορίες πολιτών, που έχουν δυσαρεστηθεί από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και δικαίως κερδίζει τον τίτλο «***η χειρότερη αντιπολίτευση της μεταπολίτευσης***», μαζί βεβαίως με τον γιδοβοσκό από την Κρήτη, που προσπαθεί να μετατρέψει τη βλακεία του σε προτέρημα έναντι του «μοχθηρού» Μητσοτάκη και του «απατεώνα» Αλέξη.

Κατά τρόπο ανάλογο, το ***καρτελοποιημένο κομματικό σύστημα***, προκειμένου να κρατήσει τις ισορροπίες, προσπαθεί να αποτρέψει ακόμα και την συμμετοχή στις εκλογές σε μεγάλες ομάδες ψηφοφόρων, επινοώντας τα πιο απίθανα τερτίπια: από την απειλή απαγόρευσης ακροδεξιών κομμάτων με πολύ αμφίβολης συνταγματικής «νομιμότητας» νομοθετήματα της τελευταίας στιγμής, που οδηγούν σε πολυδιάσπαση των ακροδεξιών ψηφοφόρων, έως την προσεκτική μετακίνηση των εκλογικών ημερομηνιών, ώστε να μην μπορούν να συμμετάσχουν οι 300.000-5.00000 ταλαίπωροι κατά κανόνα νεαρής ηλικίας (20-40 ετών), που δουλεύουν «σεζόν» ήλιο με ήλιο στην τουριστική βιομηχανία. Ολόκληρος ξεριζωμός γίνεται κάθε άνοιξη με προορισμό τους νησιωτικούς εργατικούς «παραδείσους».

Αν, πάλι, νομίζετε ότι ο Αλέξης τούς έχει καμία όρεξη, δείτε τί είπε: «Ψηφίστε για αυτούς»(!). Χαμένη υπόθεση, λοιπόν, μισό εκατομμύριο ψηφοφόροι και μάλιστα «φίλιες δυνάμεις» για το ΣΥΡΙΖΑ...

Λεόν

αποτέλεσμα να έρθουν σε συμφωνία στις 5 Δεκεμβρίου το 2022. Η οριστικοποίηση της πολιτικής συμφωνίας για διακυβέρνηση με την ομοσπονδία FFC ήταν να γίνει επίσημα στις 1 Απριλίου, αλλά αναβλήθηκε για τις 6 Απριλίου και λίγες μέρες μετά κατέρρευσε, με την έναρξη των συγκρούσεων ανάμεσα στους δύο στρατηγούς. Το κυρίαρχο αγκάθι της συμφωνίας ήταν η ένταξη της παραστρατιωτικής ομάδας RSF στον τακτικό στρατό. Ο Hemeti, αντιπρόεδος της Χούντας και αρχηγός των RSF, απαίτησε μια μεταβατική περίοδο δέκα ετών, ώστε να ολοκληρωθεί η ενσωμάτωση της ομάδας στον τακτικό στρατό, ενώ η πλευρά του τακτικού στρατού με επικεφαλής τον πρόεδρο της χούντας Burhan επιμένει στην ολοκλήρωσή της εντός 2 ετών. Η ομοσπονδία FFC φαίνεται πως συντάσσεται με τηn παραστρατιωτική ομάδα RSF του Hemeti και ο κύριος λόγος είναι ο φόβος ότι ο Burhan προτίθεται να ενσωματώσει στην διακυβέρνηση κόμματα που είχαν συμμαχήσει με τον δικτάτορα Μπασίρ. Η RSF δημιουργήθηκε το 2013 από την πολιτοφυλακή Janjaweed η οποία, από την έναρξη του εμφυλίου το 2003, διέπραξε γενοκτονία στο Νταφούρ και κατηγορείται για πολλά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Από το 2013, ο στρατηγός Hemeti, μέσω της συγκεκριμένης στρατιωτικής δύναμης, έχει πάρει μέρος σε συγκρούσεις στην Υεμένη και τη Λιβύη και στο Χαρτούμ που ζητούσε την απομάκρυνση της χούντας. Η διαμαρτυρία είχε ξεκινήσει από τον Απρίλιο του 2019, με εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτών να ζητούν την ανατροπή του δικτάτορα Μπασίρ. Όταν ο Μπασίρ ανατράπηκε και στην θέση του ανέλαβαν οι στρατιωτικοί, οι διαδηλωτές παρέμειναν έξω απ' το στρατιωτικό αρχηγείο, ζητώντας την απομάκρυνση της χούντας. Το RSF δολοφόνησε 127 διαδηλωτές, προέβη σε δεκάδες βιασμούς, ενώ περίπου 40 πτώματα πετάχτηκαν στον Νείλο.

Οι συγκρούσεις

Οι δυνάμεις RSF του αντιπροέδρου Hemeti ελέγχουν πολλά σημεία της πρωτεύουσας Χαρτούμ και αρκετές άλλες περιοχές του Σουδάν, ενώ ο τακτικός στρατός του προέδρου Burhan εξαπολύει επιθέσεις ακόμα και από αέρος, βομβαρδίζοντας θέσεις των RSF. Γενικά, τα αντίπαλα στρατεύματα πολεμούν με βαριά όπλα σε πυκνοκατοικημένες πόλεις και γειτονιές. Η RSF έχει το πλεονέκτημα της ευελιξίας και παίρνει θέσεις σε κατοικημένες περιοχές, τις οποίες η SAF βομβαρδίζει με άρματα μάχης και μαχητικά αεροπλάνα. Από τις επιθέσεις δεν έχουν γλιτώσει ούτε τα νοσοκομεία, ενώ πολλές περιοχές βρίσκονται χωρίς ρεύμα και νερό. Οι κάτοικοι έχουν ταμπουρωθεί στα σπίτια τους και η αναζήτηση αγαθών είναι εξαιρετικά επικίνδυνη υπόθεση, καθώς μπορεί να βρεθούν σε διασταυρούμενα πυρά ή και σε στρατιωτικά μπλόκα. Ακόμα όμως και η παραγωγή

Η αλληλοβοήθεια

Η μόνη ασπίδα φωτός μέσα στο παραπάνω εξουσιαστικό σκοτάδι είναι η αλληλοβοήθεια των ανθρώπων. Εδώ να αναφέρουμε, πως από το 2011 στο Σουδάν υπήρχαν πολλές διαδηλώσεις και συγκρούσεις που είχαν να κάνουν με την ακρίβεια, την ποιότητα ζωής, την απομάκρυνση του δικτάτορα Μπασίρ, καθώς και διαδηλώσεις για την ανατροπή της Χούντας. Όλα αυτά τα χρόνια, οι άνθρωποι στο Σουδάν σε κάθε τους διαδήλωση έχουν βιώσει την κρατική καταστολή, όποιο μανδύα και αν έχει το κράτος, είτε με τον δικτάτορα Μπασίρ είτε με την Χούντα. Από την πρώτη στιγμή των εχθροπραξιών, ένα τεράστιο δίκτυο αλληλοβοήθειας μπήκε σε λειτουργία, προσπαθώντας να διασώσει και να φυγαδεύσει αμάχους σε ασφαλείς περιοχές. Ωστόσο, το ταξίδι σε ασφαλέστερες τοποθεσίες παραμένει εξαιρετικά δύσκολο. Ακόμη και όταν κάποιοι αποφεύγουν με επιτυχία τα διασταυρούμενα πυρά, υπάρχουν πολλά σημεία ελέγχου του RSF, απ' όπου μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να τους στείλουν πίσω και στην χειρότερη να πυροβοληθούν ή να πέσουν θύματα κλοπής. Επίσης, η αλληλοβοήθεια εντοπίζεται και στην διακίνηση αγαθών, ακόμα και ηλεκτρικών γεννητριών για την φόρτιση των κινητών τηλεφώνων. Βέβαια, όσο οι μάχες συνεχίζονται, η ανθρωπιστική κρίση θα διογκώνεται, θα υπάρχει μεγαλύτερη έλλειψη σε αγαθά και κανείς δεν θα έχει τίποτα για να μοιράσει.

Ανυπόλυτος

αντιπρόεδρος της Χούντας και αρχηγός των RSF, απαίτησε μια μεταβατική περίοδο δέκα ετών, ώστε να ολοκληρωθεί η ενσωμάτωση της ομάδας στον τακτικό στρατό, ενώ η πλευρά του τακτικού στρατού με επικεφαλής τον πρόεδρο της χούντας Burhan επιμένει στην ολοκλήρωσή της εντός 2 ετών. Η ομοσπονδία FFC φαίνεται πως συντάσσεται με την παραστρατιωτική ομάδα RSF του Hemeti και ο κύριος λόγος είναι ο φόβος ότι ο Burhan προτίθεται να ενσωματώσει στην διακυβέρνηση κόμματα που είχαν συμμαχήσει με τον δικτάτορα Μπασίρ. Η RSF δημιουργήθηκε το 2013 από την πολιτοφυλακή Janjaweed η οποία, από την έναρξη του εμφυλίου το 2003, διέπραξε γενοκτονία στο Νταφούρ και κατηγορείται για πολλά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Από το 2013, ο στρατηγός Hemeti, μέσω της συγκεκριμένης στρατιωτικής δύναμης, έχει πάρει μέρος σε συγκρούσεις στην Υεμένη και τη Λιβύη και

ο Μπασίρ ανατράπηκε και στην θέση του ανέλαβαν οι στρατιωτικοί, οι διαδηλωτές παρέμειναν έξω απ' το στρατιωτικό αρχηγείο, ζητώντας την απομάκρυνση της χούντας. Το RSF δολοφόνησε 127 διαδηλωτές, προέβη σε δεκάδες βιασμούς, ενώ περίπου 40 πτώματα πετάχτηκαν στον Νείλο.

Οι συγκρούσεις

Οι δυνάμεις RSF του αντιπροέδρου Hemeti ελέγχουν πολλά σημεία της πρωτεύουσας Χαρτούμ και αρκετές άλλες περιοχές του Σουδάν, ενώ ο τακτικός στρατός του προέδρου Burhan εξαπολύει επιθέσεις ακόμα και από αέρος, βομβαρδίζοντας θέσεις των RSF. Γενικά, τα αντίπαλα στρατεύματα πολεμούν με βαριά όπλα σε πυκνοκατοικημένες πόλεις και γειτονιές. Η RSF έχει το πλεονέκτημα της ευελιξίας και παίρνει θέσεις σε κατοικημένες περιοχές, τις οποίες η SAF βομβαρδίζει με άρματα μάχης και μαχητικά αεροπλάνα. Από τις επιθέσεις δεν έχουν γλιτώσει ούτε τα νοσοκομεία, ενώ πολλές περιοχές βρίσκονται χωρίς ρεύμα και νερό. Οι κάτοικοι έχουν ταμπουρωθεί στα σπίτια τους και η αναζήτηση αγαθών είναι εξαιρετικά επικίνδυνη υπόθεση, καθώς μπορεί να βρεθούν σε διασταυρούμενα πυρά ή και σε στρατιωτικά μπλόκα. Ακόμα όμως και η παραμονή στο σπίτι είναι επίφοβη, καθώς πέρα από τις σφαίρες που μπορεί να πέφτουν στα παράθυρα, οι στρατιώτες του RSF εισβάλουν μέσα σ' αυτά προκαλώντας δολοφονίες, βιασμούς και κλοπές. Ο αριθμός των νεκρών, μέχρι τις 26 Απριλίου, είχε ήδη ξεπεράσει τους 500, ενώ χιλιάδες έχουν τραυματιστεί. Από τα 82 νοσοκομεία που βρίσκονται στις περιοχές συγκρούσεων, μόνο τα 23 λειτουργούν, εκ των οποίων αρκετά προσφέρουν μόνο πρώτες βοήθειες. Επίσης, η πίεση

Η αλληλοβοήθεια

Η μόνη ασπίδα φωτός μέσα στο παραπάνω εξουσιαστικό σκοτάδι είναι η αλληλοβοήθεια των ανθρώπων. Εδώ να αναφέρουμε, πως από το 2011 στο Σουδάν υπήρχαν πολλές διαδηλώσεις και συγκρούσεις που είχαν να κάνουν με την ακρίβεια, την ποιότητα ζωής, την απομάκρυνση του δικτάτορα Μπασίρ, καθώς και διαδηλώσεις για την ανατροπή της Χούντας. Όλα αυτά τα χρόνια, οι άνθρωποι στο Σουδάν σε κάθε τους διαδήλωση έχουν βιώσει την κρατική καταστολή, όποιο μανδύα και αν έχει το κράτος, είτε με τον δικτάτορα Μπασίρ είτε με την Χούντα. Από την πρώτη στιγμή των εχθροπραξιών, ένα τεράστιο δίκτυο αλληλοβοήθειας μπήκε σε λειτουργία, προσπαθώντας να διασώσει και να φυγαδεύσει αμάχους σε ασφαλείς περιοχές. Ωστόσο, το ταξίδι σε ασφαλέστερες τοποθεσίες παραμένει εξαιρετικά δύσκολο. Ακόμη και όταν κάποιοι αποφεύγουν με επιτυχία τα διασταυρούμενα πυρά, υπάρχουν πολλά σημεία ελέγχου του RSF, απ' όπου μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να τους στείλουν πίσω και στην χειρότερη να πυροβοληθούν ή να πέσουν θύματα κλοπής. Επίσης, η αλληλοβοήθεια εντοπίζεται και στην διακίνηση αγαθών, ακόμα και ηλεκτρικών γεννητριών για την φόρτιση των κινητών τηλεφώνων. Βέβαια, όσο οι μάχες συνεχίζονται, η ανθρωπιστική κρίση θα διογκώνεται, θα υπάρχει μεγαλύτερη έλλειψη σε αγαθά και κανείς δεν θα έχει τίποτα για να μοιράσει.

Ανυπόλυτος

κατέχει τον έλεγχο ορισμένων ορυχείων χρυσού του Σουδάν. Οπότε είναι προφανές, πως θέλει περισσότερο χρόνο αυτονομίας, αφού ουσιαστικά είναι κράτος εν κράτει στο Σουδάν. Στις 3 Ιουνίου το 2019, το RSF επιτέθηκε σε καθιστική διαμαρτυρία έξω από το στρατιωτικό αρχηγείο

τα πολεμούν με βαριά όπλα σε πυκνοκατοικημένες πόλεις και γειτονιές. Η RSF έχει το πλεονέκτημα της ευελιξίας και παίρνει θέσεις σε κατοικημένες περιοχές, τις οποίες η SAF βομβαρδίζει με άρματα μάχης και μαχητικά αεροπλάνα. Από τις επιθέσεις δεν έχουν γλιτώσει ούτε τα νοσοκομεία, ενώ πολλές περιοχές βρίσκονται χωρίς ρεύμα και νερό. Οι κάτοικοι έχουν ταμπουρωθεί στα σπίτια τους και η αναζήτηση αγαθών είναι εξαιρετικά επικίνδυνη υπόθεση, καθώς μπορεί να βρεθούν σε διασταυρούμενα πυρά ή και σε στρατιωτικά μπλόκα. Ακόμα όμως και η παραμονή στο σπίτι είναι επίφοβη, καθώς πέρα από τις σφαίρες που μπορεί να πέφτουν στα παράθυρα, οι στρατιώτες του RSF εισβάλουν μέσα σ' αυτά προκαλώντας δολοφονίες, βιασμούς και κλοπές. Ο αριθμός των νεκρών, μέχρι τις 26 Απριλίου, είχε ήδη ξεπεράσει τους 500, ενώ χιλιάδες έχουν τραυματιστεί. Από τα 82 νοσοκομεία που βρίσκονται στις περιοχές συγκρούσεων, μόνο τα 23 λειτουργούν, εκ των οποίων αρκετά προσφέρουν μόνο πρώτες βοήθειες. Επίσης, η πίεση στα συγκεκριμένα νοσοκομεία είναι μεγάλη, καθώς υπάρχει έλλειψη ιατρικών προμηθειών και λειτουργούν χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα, νερό και τροφή. Από τα 59 νοσοκομεία που έχουν τεθεί εκτός λειτουργίας, τα 14 έχουν βομβαρδιστεί. Επτά από αυτά βρίσκονται στην πρωτεύουσα Χαρτούμ, όπου σημειώθηκαν οι πιο έντονες συγκρούσεις, καθώς οι SAF και οι RSF μάχονται για τον έλεγχο του αεροδρομίου και του αρχηγείου των ενόπλων δυνάμεων.

με τον δικτάτορα Μπασίρ είτε με την Χούντα. Από την πρώτη στιγμή των εχθροπραξιών, ένα τεράστιο δίκτυο αλληλοβοήθειας μπήκε σε λειτουργία, προσπαθώντας να διασώσει και να φυγαδεύσει αμάχους σε ασφαλείς περιοχές. Ωστόσο, το ταξίδι σε ασφαλέστερες τοποθεσίες παραμένει εξαιρετικά δύσκολο. Ακόμη και όταν κάποιοι αποφεύγουν με επιτυχία τα διασταυρούμενα πυρά, υπάρχουν πολλά σημεία ελέγχου του RSF, απ' όπου μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να τους στείλουν πίσω και στην χειρότερη να πυροβοληθούν ή να πέσουν θύματα κλοπής. Επίσης, η αλληλοβοήθεια εντοπίζεται και στην διακίνηση αγαθών, ακόμα και ηλεκτρικών γεννητριών για την φόρτιση των κινητών τηλεφώνων. Βέβαια, όσο οι μάχες συνεχίζονται, η ανθρωπιστική κρίση θα διογκώνεται, θα υπάρχει μεγαλύτερη έλλειψη σε αγαθά και κανείς δεν θα έχει τίποτα για να μοιράσει.

Ανυπόλυτος

Συμμαχίες και Εγκλήματα της Εξουσίας - Η περίπτωση των εκλογών του 1920

Οι συνθήκες εκλογικής εξαπάτησης για ακόμη μια φορά βρίσκονται σε πλήρη ανάπτυξη. Πολλάκις τα κομματικά επιτελεία, μικρά και μεγάλα, προσπαθούν να οδηγήσουν στο εκλογικό παζάρι μεγαλύτερη πελατεία. Ορισμένες συνταγές έχουν σταθερή αποτελεσματικότητα διαχρονικά, όπως η όξυνση των αντιπαραθέσεων και διαφορών μεταξύ των κυρίαρχων κομμάτων, ώστε και οι «αδιάφοροι» να οδηγηθούν σε κάλπικες λύσεις «λιγότερο κακές». Μια ιστορική εκλογική αναμέτρηση, με πάρα πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία στο κομμάτι της όξυνσης και του διχασμού, αποτελεί αναμφισβήτητα εκείνη του 1920. Είναι η ιστορική περίοδος που έχει χαρακτηριστεί ως «εθνικός διχασμός» μεταξύ βενιζελικών και μοναρχικών πολιτικών δυνάμεων (1915-1922), είναι τότε που το νεοσύστατο ελληνικό κράτος είχε χωριστεί σε παλαιά και νέα Ελλάδα, με νότιους και βόρειους, και δυο ξεχωριστές, για μια χρονική περίοδο, κρατικές οντότητες. Έχει ενδιαφέρον να δούμε, λοιπόν, ένα συγκεκριμένο μέρος αυτής της περιόδου και ειδικότερα λίγους μήνες πριν τις εκλογές του 1920.

Εν συντομία, η δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα είναι πάρα πολύ πυκνή από γεγονότα για τον ελλαδικό χώρο, αφού βρίσκεται στο επίκεντρο η κατασκευή των νέων κρατών που θα καταλάβουν το χώρο της ευρωπαϊκής οθωμανικής αυτοκρατορίας. Βαλκανικοί πόλεμοι, Α' Παγκόσμιος Πόλεμος και μοίρασμα σε ζώνες επιρροής της οθωμανικής αυτοκρατορίας από τους κυρίαρχους, το λεγόμενο Ανατολικό Ζήτημα, συνθέτουν μια δεκαετία που για

ώνυμο» που καταδίωκε κομμουνιστές και άλλα ανατρεπτικά στοιχεία. Εμπνευστής του ήταν ο υπουργός Κωνσταντίνος Ζαβιτσάνος, μετέπειτα στέλεχος στη δικτατορία Μεταξά. *«Όστις επιδιώκει την εφαρμογή ιδεών εχουσών ως έκδηλον σκοπόν τη διά βιαίων μέσων ανατροπήν του κρατούντος κοινωνικού καθεστώτος ή την απόσπασιν μέρους εκ του όλου της Επικρατείας, ή ενεργεί υπέρ της εφαρμογής αυτών προσηλυτισμόν τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον έξι μηνών. Προς τούτοις επιβάλλεται διά της αποφάσεως και εκτοπισμός ενός μηνός μέχρι δύο ετών εις τόπον εν αυτή οριζόμενον. Μετά τας αυτάς ποινάς τιμωρείται και όστις επωφελούμενος απεργίας ή λοκ - άουτ, προκαλεί ταραχάς ή συγκρούσεις».* (Άρθρο 1, του 4229/1929, «Ιδιώνυμου»). Είναι, επίσης, γνωστές οι άμεσες σχέσεις του με τα τάγματα εφόδου «τρία έψιλον» και το ρόλο που είχαν διαδραματίσει στην

κεφαλής της αντιπολίτευσης Ίωνα Δραγούμη, την οποία διηύθυνε ο στενός του συνεργάτης Εμμανουήλ Μπενάκης και εκτέλεσε ο προσωπικός του φίλος Παύλος Γύπαρης (Απ. Διαμαντή, *Η ψευδαίσθηση των Συμμαχιών*, εκδ. Manifesto, 2022, σ. 106).

Είναι εξαιρετικά πιθανό εάν δεν δολοφονούταν να ήταν ο πρωθυπουργός μετά τις εκλογές του 1920. Φυσικά ο Δραγούμης έτρεφε μίσος για τον Βενιζέλο το οποίο μέσα από την εθνική και πατριωτική του οπτική τον είχε οδηγήσει σε συμμαχίες με το μοναρχικό στρατόπεδο. Ο Γιάννης Κορδάτος, μαρξιστής ιστορικός, γ.γ. του μετέπειτα ΚΚΕ, σημειώνει: *«Η αστική μας τάξη πρέπει να κλάψει ειλικρινά την τραγική δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη. Έχασε έναν πολιτικό της από τους πιο διαλεχτούς, τίμιους και ηθικούς. Ο αντιπολιτευόμενος αστικός κόσμος ίσως έχασε το μόνο πολι-*

της αντιπολιτεύσεως Ι. Δραγούμης επ' αυτοκινήτου κατερχόμενος προς της Αθήνας. Η περίπολος διέταξε το αυτοκίνητο να σταματήση. Ο Ι. Δραγούμης εξήγαγε περίστροφον και επυροβόλησε , ο σωφέρ εσταμάτησεν. Εις στρατιώτης ελόγχισε τον πυροβολούντα πολιτικόν. Ο οποίος εξέπνευσε».

Τα **πραγματικά γεγονότα** έγιναν αρκετά διαφορετικά, και αποκαλύφθηκαν τυχαία λόγω της παρουσίας μάρτυρα ξένης πρεσβείας. Στην Αθήνα πραγματοποιούνταν ταραχές λόγω της φήμης περί δολοφονίας του Βενιζέλου στο Παρίσι (η απόπειρα εναντίον του είχε εξαπλωθεί εντός της επικράτειας ως δολοφονία). Εξαγριωμένο πλήθος βενιζελικών πραγματοποιούσε πογκρόμ επιθέσεων σε αντιβενιζελικούς στόχους. Μέσα σε αυτό το κλίμα ο Δραγούμης κινείτο με το αυτοκίνητο του από τη Κηφισιά προς το κέντρο. Στο ύψος Κηφισίας με Λ. Αλεξάνδρας δέχεται έλεγχο από δυνάμεις ασφαλείας. Μετά από διαβουλεύσεις, στις οποίες έλαβαν μέρος ο Εμμ. Μπενάκης και ο Γύπαρης, αποφασίζεται με συνοδεία οπλισμένου στρατιωτικού αποσπάσματος να μεταφερθεί πεζά νοτιότερα. Στη συμβολή Κηφισίας και Παπαδιαμαντοπούλου εκτελείται εν ψυχρώ. Είναι μια ακόμη κρατική δολοφονία, αυτή τη φορά στα πλαίσια του ενδοεξουσιαστικού ανταγωνισμού. Τα «Δημοκρατικά Τάγματα Ασφαλείας», όπως και τα φιλομοναρχικά «Τάγματα Επιστρατων» επιδίδονταν σε επιθέσεις, τρομοκρατία και δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων. Διαχρονικά το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα, το οποίο αποτελεί συνέχεια αυτής της περιόδου, αφού γόνοι και απόγονοι αυτών

οδηγήσουν στο εκλογικό παζάρι μεγαλύτερη πελατεία. Ορισμένες συνταγές έχουν σταθερή αποτελεσματικότητα διαχρονικά, όπως η όξυνση των αντιπαραθέσεων και διαφορών μεταξύ των κυρίαρχων κομμάτων, ώστε και οι «αδιάφοροι» να οδηγηθούν σε κάλπικες λύσεις «λιγότερο κακές». Μια ιστορική εκλογική αναμέτρηση, με πάρα πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία στο κομμάτι της όξυνσης και του διχασμού, αποτελεί αναμφισβήτητα εκείνη του 1920. Είναι η ιστορική περίοδος που έχει χαρακτηριστεί ως «εθνικός διχασμός» μεταξύ βενιζελικών και μοναρχικών πολιτικών δυνάμεων (1915-1922), είναι τότε που το νεοσύστατο ελληνικό κράτος είχε χωριστεί σε παλαιά και νέα Ελλάδα, με νότιους και βόρειους, και δυο ξεχωριστές, για μια χρονική περίοδο, κρατικές οντότητες. Έχει ενδιαφέρον να δούμε, λοιπόν, ένα συγκεκριμένο μέρος αυτής της περιόδου και ειδικότερα λίγους μήνες πριν τις εκλογές του 1920.

Εν συντομία, η δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα είναι πάρα πολύ πυκνή από γεγονότα για τον ελλαδικό χώρο, αφού βρίσκεται στο επίκεντρο η κατασκευή των νέων κρατών που θα καταλάβουν το χώρο της ευρωπαϊκής οθωμανικής αυτοκρατορίας. Βαλκανικοί πόλεμοι, Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος και μοίρασμα σε ζώνες επιρροής της οθωμανικής αυτοκρατορίας από τους κυρίαρχους, το λεγόμενο Ανατολικό Ζήτημα, συνθέτουν μια δεκαετία που για την ελληνική πολιτική εξουσία και ελίτ είχε τεράστιο ενδιαφέρον. Και γι' αυτό το λόγο, ασφαλώς η ένταση μεταξύ των εγχώριων πολιτικών δυνάμεων δεν πήγαζε τόσο από τις ιδεολογικές διαφορές όσο από το ποιος εν τέλει θα αναλάβει τη διαχείριση της ελληνικής κρατικής νομής. Ασφαλώς υπήρχαν δομικές πολιτικο-ιδεολογικές διαφορές μεταξύ των κρατιστών, αλλά η υπερβολική ένταση, ο διχασμός, η διάσπαση του κράτους δεν ήταν προϊόν επιβολής πεποιθήσεων αλλά του ποιος θα «πάρει» τα κλειδιά του νέου διευρυμένου Κράτους, μεγαλύτερου και σε έκταση και σε πληθυσμό, γεγονός που δημιουργούσε υψηλές προσδοκίες στους κρατιστές. Άλλωστε, μπορεί ο Βενιζέλος να ονομάτι-

ώνυμο» που καταδίωκε κομμουνιστές και άλλα ανατρεπτικά στοιχεία. Εμπνευστής του ήταν ο υπουργός Κωνσταντίνος Ζαβιτσάνος, μετέπειτα στέλεχος στη δικτατορία Μεταξά. *«Όστις επιδιώκει την εφαρμογή ιδεών εχουσών ως έκδηλον σκοπόν τη διά βιαίων μέσων ανατροπήν του κρατούντος κοινωνικού καθεστώτος ή την απόσπασιν μέρους εκ του όλου της Επικρατείας, ή ενεργεί υπέρ της εφαρμογής αυτών προσηλυτισμόν τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον έξι μηνών. Προς τούτοις επιβάλλεται διά της αποφάσεως και εκτοπισμός ενός μηνός μέχρι δύο ετών εις τόπον εν αυτή οριζόμενον. Μετά τας αυτάς ποινάς τιμωρείται και όστις επωφελούμενος απεργίας ή λοκ - άουτ, προκαλεί ταραχάς ή συγκρούσεις».* (Άρθρο 1, του 4229/1929, «Ιδιώνυμου»). Είναι, επίσης, γνωστές οι άμεσες σχέσεις του με τα τάγματα εφόδου «τρία έψιλον» και το ρόλο που είχαν διαδραματίσει στην καταστολή συγκεντρώσεων και τον εμπρησμό συνοικιών, όπως της Κάμπελ στη Θεσσαλονίκη. Εύκολα διαπιστώνει κάποιος τις συσχετίσεις που υπάρχουν με τη σημερινή εποχή, με τις νομοθετήσεις-απαγορεύσεις της εξουσίας, τα ακροδεξιά μορφώματα που δρουν ως το μακρύ χέρι του Κράτους, αλλά και έναν απόγονο της οικογένειας Βενιζέλου στο «πηδάλιο» της. Ασφαλώς οι εξουσιαστικές πρακτικές δεν διαφοροποιούνταν και πάρα πολύ μεταξύ των εξουσιαστικών μηχανισμών ή των «χρήσιμων» μορφωμάτων που άλλοτε έχουν χρώμα μελανό και άλλοτε κόκκινο.

Η συγκεκριμένη περίοδος, πριν και μετά τις εκλογές του 1920, εμφανίζει επιπλέον ενδιαφέρον διότι η εξουσία μέσω της λό-

κεφαλής της αντιπολίτευσης Ίωνα Δραγούμη, την οποία διηύθυνε ο στενός του συνεργάτης Εμμανουήλ Μπενάκης και εκτέλεσε ο προσωπικός του φίλος Παύλος Γύπαρης (Απ. Διαμαντή, *Η ψευδαίσθηση των Συμμαχιών*, εκδ. Manifesto, 2022, σ. 106).

Είναι εξαιρετικά πιθανό εάν δεν δολοφονούταν να ήταν ο πρωθυπουργός μετά τις εκλογές του 1920. Φυσικά ο Δραγούμης έτρεφε μίσος για τον Βενιζέλο το οποίο μέσα από την εθνική και πατριωτική του οπτική τον είχε οδηγήσει σε συμμαχίες με το μοναρχικό στρατόπεδο. Ο Γιάννης Κορδάτος, μαρξιστής ιστορικός, γ.γ. του μετέπειτα ΚΚΕ, σημείωνε: *«Η αστική μας τάξη πρέπει να κλάψει ειλικρινά την τραγική δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη. Έχασε έναν πολιτικό της από τους πιο διαλεχτούς, τίμιους και ηθικούς. Ο αντιπολιτευόμενος αστικός κόσμος ίσως έχασε το μόνο πολιτικό άντρα που μπορούσε με τα ηθικά και πνευματικά του προσόντα ν' αντικρύσει και να πολεμήσει τη βενιζελική ιδεολογία. Ο τραγικός του θάνατος αφαιρεί από την αστική αντιπολίτεψη το σημαντικώτερό της παράγοντα και κλονίζει την Κυβέρνηση στο ''φιλελευτερισμό'' της, που με την τελευταία αυτή πράξη των οργάνων της – μαζί με τόσες άλλες– ξεσκεπάζεται και στο Εξωτερικό ακόμα. (...) Τον πρωθυπουργό Βενιζέλο τον μισούσε σαν πολιτικό. Το πήρε κατάκαρδα γιατί ο Β. με ξένη δύναμη επιβλήθηκε αυτός κι η πολιτική του. Το λογάριαζε πολύ που συνταγματικές ελευτερίες τσαλαπατηθήκανε από τους Βενιζελικούς. Εχαραχτήριζε πολύ άσκημα τους Βενιζελικούς κοινωνιολόγους που κολλήσανε*

φον και επυροβόλησε , ο σωφέρ εσταμάτησεν. Εις στρατιώτης ελόγχισε τον πυροβολούντα πολιτικόν. Ο οποίος εξέπνευσε».

Τα **πραγματικά γεγονότα** έγιναν αρκετά διαφορετικά, και αποκαλύφθηκαν τυχαία λόγω της παρουσίας μάρτυρα ξένης πρεσβείας. Στην Αθήνα πραγματοποιούνταν ταραχές λόγω της φήμης περί δολοφονίας του Βενιζέλου στο Παρίσι (η απόπειρα εναντίον του είχε εξαπλωθεί εντός της επικράτειας ως δολοφονία). Εξαγριωμένο πλήθος βενιζελικών πραγματοποιούσε πογκρόμ επιθέσεων σε αντιβενιζελικούς στόχους. Μέσα σε αυτό το κλίμα ο Δραγούμης κινείτο με το αυτοκίνητο του από τη Κηφισιά προς το κέντρο. Στο ύψος Κηφισίας με Λ. Αλεξάνδρας δέχεται έλεγχο από δυνάμεις ασφαλείας. Μετά από διαβουλεύσεις, στις οποίες έλαβαν μέρος ο Εμμ. Μπενάκης και ο Γύπαρης, αποφασίζεται με συνοδεία οπλισμένου στρατιωτικού αποσπάσματος να μεταφερθεί πεζά νοτιότερα. Στη συμβολή Κηφισίας και Παπαδιαμαντοπούλου εκτελείται εν ψυχρώ. Είναι μια ακόμη κρατική δολοφονία, αυτή τη φορά στα πλαίσια του ενδοεξουσιαστικού ανταγωνισμού. Τα «Δημοκρατικά Τάγματα Ασφαλείας», όπως και τα φιλομοναρχικά «Τάγματα Επιστρατων» επιδίδονταν σε επιθέσεις, τρομοκρατία και δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων. Διαχρονικά το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα, το οποίο αποτελεί συνέχεια αυτής της περιόδου, αφού γόνοι και απόγονοι αυτών που έδιναν τις εντολές για δολοφονίες και πογκρόμ, συνεχίζουν να διαφεντεύουν (Μητσοτάκης, Σαμαράς, Γερουλάνος κ.λπ.). Είναι τουλάχιστον ειρωνικό, λοιπόν, να «καταδικάζουν τη βία απ' όπου και αν προέρχεται», αφού είναι γνήσια απότοκα τέκνα της κρατικής πολιτικής βίας. Και κάπως έτσι, ένα σύνθετο και πυκνό πλέγμα σχέσεων εξουσίας απλώνεται παντού δημιουργώντας ρόλους, ταυτότητες και εξαρτήσεις σε όσους συναλλάσσονται με αυτό. Και αυτό δεν είναι απλά ένα σύμπτωμα της ελληνικής αστικής δημοκρατίας, όπου όλα τα κακά αναθεματίζονται σε μια οικογενειοκρατία. Παρατηρούμε ότι και στις λεγόμενες φιλελεύθερες δημοκρατίες δυτικού τύπου υπάρχουν πρόσωπα συγγένειας τα οποία υπηρετούν το σύστημα σε ανώτα-

και νέα Ελλάδα, με νότιους και βόρειους, και δυο ξεχωριστές, για μια χρονική περίοδο, κρατικές οντότητες. Έχει ενδιαφέρον να δούμε, λοιπόν, ένα συγκεκριμένο μέρος αυτής της περιόδου και ειδικότερα λίγους μήνες πριν τις εκλογές του 1920.

Εν συντομία, η δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα είναι πάρα πολύ πυκνή από γεγονότα για τον ελλαδικό χώρο, αφού βρίσκεται στο επίκεντρο η κατασκευή των νέων κρατών που θα καταλάβουν το χώρο της ευρωπαϊκής οθωμανικής αυτοκρατορίας. Βαλκανικοί πόλεμοι, Α' Παγκόσμιος Πόλεμος και μοίρασμα σε ζώνες επιρροής της οθωμανικής αυτοκρατορίας από τους κυρίαρχους, το λεγόμενο Ανατολικό Ζήτημα, συνθέτουν μια δεκαετία που για την ελληνική πολιτική εξουσία και ελίτ είχε τεράστιο ενδιαφέρον. Και γι' αυτό το λόγο, ασφαλώς η ένταση μεταξύ των εγχώριων πολιτικών δυνάμεων δεν πήγαζε τόσο από τις ιδεολογικές διαφορές όσο από το ποιος εν τέλει θα αναλάβει τη διαχείριση της ελληνικής κρατικής νομής. Ασφαλώς υπήρχαν δομικές πολιτικο-ιδεολογικές διαφορές μεταξύ των κρατιστών, αλλά η υπερβολική ένταση, ο διχασμός, η διάσπαση του κράτους δεν ήταν προϊόν επιβολής πεποιθήσεων αλλά του ποιος θα «πάρει» τα κλειδιά του νέου διευρυμένου Κράτους, μεγαλύτερου και σε έκταση και σε πληθυσμό, γεγονός που δημιουργούσε υψηλές προσδοκίες στους κρατιστές. Άλλωστε, μπορεί ο Βενιζέλος να ονομάτισε το κόμμα του «Κόμμα Φιλελευθέρων», αλλά είναι γνωστές και αναμφισβήτητες οι πρακτικές αυταρχικής διακυβέρνησης και υποδαύλισης με τη χρήση τραμπούκικων ομάδων για την επίτευξη των σκοπών του. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, πως ο Βενιζέλος λογόκρινε μέχρι και τα πρακτικά της Βουλής, ενώ οι Γύπαρης (Διοικητής Ταγμάτων Ασφαλείας) και η συνοδεία του τραμπούκιζαν αντιβενιζελικούς βουλευτές. Ως γνωστόν, αργότερα μετά το 1922, είναι εκείνος που νομοθέτησε το περίφημο «Ιδιτώνυμο», ...

τσάνος, μετέπειτα στέλεχος στη δικτατορία Μεταξά. *«Όστις επιδιώκει την εφαρμογή ιδεών εχουσών ως έκδηλον σκοπόν τη διά βιαίων μέσων ανατροπήν του κρατούντος κοινωνικού καθεστώτος ή την απόσπασιν μέρους εκ του όλου της Επικρατείας, ή ενεργεί υπέρ της εφαρμογής αυτών προσηλυτισμόν τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον έξι μηνών. Προς τούτοις επιβάλλεται διά της αποφάσεως και εκτοπισμός ενός μηνός μέχρι δύο ετών εις τόπον εν αυτή οριζόμενον. Μετά τας αυτάς ποινάς τιμωρείται και όστις επωφελούμενος απεργίας ή λοκ - άουτ, προκαλεί ταραχάς ή συγκρούσεις».* (Άρθρο 1, του 4229/1929, «Ιδιώνυμου»). Είναι, επίσης, γνωστές οι άμεσες σχέσεις του με τα τάγματα εφόδου «τρία έψιλον» και το ρόλο που είχαν διαδραματίσει στην καταστολή συγκεντρώσεων και τον εμπρησμό συνοικιών, όπως της Κάμπελ στη Θεσσαλονίκη. Εύκολα διαπιστώνει κάποιος τις συσχετίσεις που υπάρχουν με τη σημερινή εποχή, με τις νομοθετήσεις-απαγορεύσεις της εξουσίας, τα ακροδεξιά μορφώματα που δρουν ως το μακρύ χέρι του Κράτους, αλλά και έναν απόγονο της οικογένειας Βενιζέλου στο «πηδάλιο» της. Ασφαλώς οι εξουσιαστικές πρακτικές δεν διαφοροποιούνταν και πάρα πολύ μεταξύ των εξουσιαστικών μηχανισμών ή των «χρήσιμων» μορφωμάτων που άλλοτε έχουν χρώμα μελανό και άλλοτε κόκκινο.

Η συγκεκριμένη περίοδος, πριν και μετά τις εκλογές του 1920, εμφανίζει επιπλέον ενδιαφέρον διότι η εξουσία μέσω της λήθης προσπαθεί να αποκρύψει και συσκοτίσει τις πρακτικές της. «*Η πιο σημαντική κατηγορία εναντίον του Βενιζέλου ήταν πως επανήλθε στην εξουσία υπό τις λόγχες των Άγγλων-Γάλλων το 1917 και εν συνεχεία εγκατέστησε ένα αυταρχικό, αντιδημοκρατικό καθεστώς, εκτόπισε τους πολιτικούς του αντιπάλους (Δραγούμη, Γούναρη, Πεσμαζόγλου κ.ά.) και επέβαλε λογοκρισία, τρομοκρατία και αυταρχικές πρακτικές, με αποκορύφωμα την **δολοφονία του επιτετελεσε ο προσωπικός του φίλος Παύλος Γύπαρης***» (Απ. Διαμαντή, *Η ψευδαίσθηση των Συμμαχιών*, εκδ. Manifesto, 2022, σ. 106).

Είναι εξαιρετικά πιθανό εάν δεν δολοφονούταν να ήταν ο πρωθυπουργός μετά τις εκλογές του 1920. Φυσικά ο Δραγούμης έτρεφε μίσος για τον Βενιζέλο το οποίο μέσα από την εθνική και πατριωτική του οπτική τον είχε οδηγήσει σε συμμαχίες με το μοναρχικό στρατόπεδο. Ο Γιάννης Κορδάτος, μαρξιστής ιστορικός, γ.γ. του μετέπειτα ΚΚΕ, σημειώνει: «*Η αστική μας τάξη πρέπει να κλάψει ειλικρινά την τραγική δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη. Έχασε έναν πολιτικό της από τους πιο διαλεχτούς, τίμιους και ηθικούς. Ο αντιπολιτευόμενος αστικός κόσμος ίσως έχασε το μόνο πολιτικό άντρα που μπορούσε με τα ηθικά και πνευματικά του προσόντα ν' αντικρύσει και να πολεμήσει τη βενιζελική ιδεολογία. Ο τραγικός του θάνατος αφαιρεί από την αστική αντιπολίτεψη το σημαντικώτερό της παράγοντα και κλονίζει την Κυβέρνηση στο "φιλελευτερισμό" της, που με την τελευταία αυτή πράξη των οργάνων της – μαζί με τόσες άλλες– ξεσκεπάζεται και στο Εξωτερικό ακόμα. (...) Τον πρωθυπουργό Βενιζέλο τονέ μισούσε σαν πολιτικό. Το πήρε κατάκαρδα γιατί ο Β. με ξένη δύναμη επιβλήθηκε αυτός κι η πολιτική του. Το λογάριαζε πολύ που συνταγματικές ελευτερίες τσαλαπατηθήκανε από τους Βενιζελικούς. Εχαραχτήριζε πολύ άσκημα τους Βενιζελικούς κοινωνιολόγους που κολλήσανε στο βενιζελικό καθεστώς, και σε ωρισμένες κρίσιμες στιγμές εσωτερικής οξύτητας δε βγάλανε κραυγή διαμαρτυρίας*». (Γ. Κορδάτου, *Ιστορία της Νεώτερης Ελλάδας*, τ. Ε', σ. 241)

Ο βενιζελικός τύπος αντέστρεψε πλήρως τα γεγονότα της δολοφονίας, σε σημείο που η εφημερίδα ***Πατρίς*** του Δ. Λαμπράκη να γράφει: «*Δια της λεωφόρου Κηφισίας παρά τους Αμπελοκήπους εθεάθη περί τας πρώτας απογευματινάς ώρας ο εκ των 16*

Αλεξάνδρας δέχεται έλεγχο από δυνάμεις ασφαλείας. Μετά από διαβουλεύσεις, στις οποίες έλαβαν μέρος ο Εμμ. Μπενάκης και ο Γύπαρης, αποφασίζεται με συνοδεία οπλισμένου στρατιωτικού αποσπάσματος να μεταφερθεί πεζά νοτιότερα. Στη συμβολή Κηφισίας και Παπαδιαμαντοπούλου εκτελείται εν ψυχρώ. Είναι μια ακόμη κρατική δολοφονία, αυτή τη φορά στα πλαίσια του ενδοεξουσιαστικού ανταγωνισμού. Τα «Δημοκρατικά Τάγματα Ασφαλείας», όπως και τα φιλομοναρχικά «Τάγματα Επιστρατων» επιδίδονταν σε επιθέσεις, τρομοκρατία και δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων. Διαχρονικά το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα, το οποίο αποτελεί συνέχεια αυτής της περιόδου, αφού γόνοι και απόγονοι αυτών που έδιναν τις εντολές για δολοφονίες και πογκρόμ, συνεχίζουν να διαφεντεύουν (Μητσοτάκης, Σαμαράς, Γερουλάνος κ.λπ.). Είναι τουλάχιστον ειρωνικό, λοιπόν, να «καταδικάζουν τη βία απ' όπου και αν προέρχεται», αφού είναι γνήσια απότοκα τέκνα της κρατικής πολιτικής βίας. Και κάπως έτσι, ένα σύνθετο και πυκνό πλέγμα σχέσεων εξουσίας απλώνεται παντού δημιουργώντας ρόλους, ταυτότητες και εξαρτήσεις σε όσους συναλλάσσονται με αυτό. Και αυτό δεν είναι απλά ένα σύμπτωμα της ελληνικής αστικής δημοκρατίας, όπου όλα τα κακά αναθεματίζονται σε μια οικογενειοκρατία. Παρατηρούμε ότι και στις λεγόμενες φιλελεύθερες δημοκρατίες δυτικού τύπου υπάρχουν πρόσωπα συγγένειας τα οποία υπηρετούν το σύστημα σε ανώτατο επίπεδο (βλέπε Μπους, Κλίντον, Τριντό κ.ά.). Με λίγα λόγια, δεν είναι θέμα μιας κακής εφαρμογής της αστικής δημοκρατίας αλλά πρόβλημα που υπάρχει και αναπτύσσεται εν γένει από τα εξουσιαστικά ιεραρχικά συστήματα. Σίγουρα τα κράτη έχουν τις ιδιαιτερότητες τους βάσει παραδόσεων, ιστορικών συνθηκών αλλά είναι δεδομένο ότι οι παγκόσμιες κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις νιώθουν μεγαλύτερη ασφάλεια όταν στις «υπανάπτυκτες» –

υπό ηγεμονία– χώρες συναλλάσσονται με έμπειρα στελέχη που διαθέτουν οικογενειακή παράδοση στη διακυβέρνηση. Και γι' αυτό το λόγο, το φαινόμενο της οικογενειοκρατίας είναι πιθανότατα πιο συχνό σε αυτές τις χώρες.

Επιπλέον, προεκλογικά του 1920 το αντιπολιτευτικό πολιτικό σύστημα ενώθηκε με προμετωπίδα τον αντιβενιζελισμό, τη διακοπή του εξαντλητικού πολέμου και τη δημοκρατία. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε τα χαρακτηριστικά αυτών των συνεργασιών και τους μηχανισμούς εξαπάτησης που τέθηκαν, για ακόμη μια φορά, σε εφαρμογή. Ο αντιβενιζελισμός είχε διάφορες αφετηρίες· υπήρχαν αντιλήψεις φιλομοναρχικές, σοσιαλιστικές, δημοκρατικές και άλλες που αφορούσαν στο πλαίσιο διαφωνιών για την εξωτερική πολιτική της διαφημιζόμενης «νέας ελλάδας των δυο ηπείρων και πέντε θαλασσών». Η τελευταία, μετά τη συνθήκη των Σεβρών, είχε παρουσιαστεί από τον κυβερνητικό τύπο ως τεράστια επιτυχία του Βενιζέλου παρ' ότι υπήρχαν έγκριτες στρατιωτικές αναλύσεις για το αντίθετο. Ο πόλεμος είχε εξαντλήσει οικονομικά όχι μόνο δημοσιονομικά το ελληνικό κράτος αλλά και τα νοικοκυριά. Ο Βενιζέλος είχε λάβει δυο δάνεια το 1917 και 1918, ύψους 750 εκ. γαλλικών φράγκων για την εξυπηρέτηση προηγούμενων δανείων και τη χρηματοδότηση του στρατού, ακολουθώντας μια διαδικασία όπου οι μεγάλες δυνάμεις δανείζουν διαρκώς τις περιφερειακές χώρες ώστε να είναι πιο ευάλωτες στους εκβιασμούς. Πρόκειται για μια πρακτική συνώνυμη της δημιουργίας του ελληνικού κράτους μέχρι και σήμερα. Ασφαλώς οι φερόμενοι ως «εκβιαζόμενοι» των μεγάλων δυνάμεων δεν είναι τίποτα άλλο παρά τοπικοί «φύλαρχοι» που ανελίχθηκαν σε αυτή τη θέση με δική τους επιθυμία και στρατηγική. Συνεπώς καμία θυματοποίηση δεν

200.000 στρατιώτες και να καταλάβει την Άγκυρα.

Το γεγονός αυτό **αναμφισβήτητα αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες εκλογικές εξαπατήσεις που έχουν συντελεστεί στη σύγχρονη ελληνική ιστορία.** Και σε αυτή την εξαπάτηση συμμετείχαν όλα τα κόμματα που συνεργάστηκαν άμεσα ή έμμεσα ως Αντιπολίτευση. **Και οι μεγάλες εξαπατήσεις δεν πραγματοποιούνται εάν δεν συμμετέχει και η Αριστερά.** *«Με έμβλημα την ελιά που συμβόλιζε την ειρήνη, είχε δημιουργηθεί εκ των πραγμάτων μια γενικότερη αντιβενιζελική συμμαχία, ένα λαϊκό μέτωπο, στις τάξεις του οποίου είχε εκ των πραγμάτων μπει και το αναπτυσσόμενο σοσιαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα το οποίο εκφράζονταν κυρίως από το ΣΕΚΕ. Το προεκλογικό αντιβενιζελικό σύνθημα ''σφύρι, δρεπάνι και ελιά στεφάνι'' είναι χαρακτηριστικό αυτής της συμμαχίας μεταξύ σοσιαλιστών και αντιβενιζελικών, η οποία είχε πλέον ευρύτατη λαϊκή βάση. Είναι χαρακτηριστικό της ευρύτητας του αντιβενιζελικού μετώπου το γεγονός πως στην προεκλογική συγκέντρωση του ΣΕΚΕ στην Πλατεία Κοτζιά συγκεντρώθηκαν πάνω από 50.000, οι οποίοι προφανώς δεν ήταν όλοι κομμουνιστές και οι περισσότεροι, σύμφωνα και με την μαρτυρία*

εξουσία... θέλουν την ψήφο σας για να μπορέσουν, κρατώντας στα χέρια τους την εξουσία, να συνεχίσουν τους πολέμους που σας κρατούν οκτώ χρόνια τώρα διαρκώς επιστρατευμένους και σας σέρνουν από μέτωπο σε μέτωπο». (ΚΚΕ, Επίσημα Κείμενα, 1918-1924, σελ.151-152.)

Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι υπήρχε μια συνεργασία αντιβενιζελικών και σοσιαλιστών και το αφήγημα τους ήταν κυρίως **αντιπολεμικό.** Πάντα επιδιώκεται από την πλευρά των εξουσιαστών οι άνθρωποι να οδηγούνται στις κάλπες και στην εξαπάτηση. Βάσει των διακυβευμάτων που υπάρχουν κάθε φορά διαμορφώνονται οι συμμαχίες, οι συνεργασίες, οι αντιπαραθέσεις και τα «στρατόπεδα». Και γι' αυτό το λόγο, η εκλογική απεργία είναι η ελάχιστη πράξη αξιοπρέπειας απέναντι σε μια συνειδητή διαδικασία παραπλάνησης και τεχνασμάτων που βρίσκεται σε διαρκή εξέλιξη από

τα κοινοβουλευτικά κόμματα. Αυτοί, που το 1920 μιλούσαν για ειρήνη, τους αμέσως επόμενους μήνες εκστράτευαν προς την Άγκυρα με χιλιάδες επιστρατεύσεις. Αλλά και το Κόμμα (ΣΕΚΕ-ΚΚΕ) μετεκλογικά το έπαιζε «θύμα», μια παράσταση-καριέρα που ξεκίνησε τότε και συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Επιπλέον τα εγκλήματα της εξουσίας, όπως πρόσφατα στα Τέμπη, δεν είναι πράξεις και γεγονότα που μπορούν έστω και στο ελάχιστο να ευαισθητοποιήσουν τις συνειδήσεις των κυρίαρχων πολιτικών διότι, εκτός όλων των άλλων, όπως παρατηρήσαμε και παραπάνω είναι οι ίδιοι οι πολιτικοί και τα «τζάκια» τους που δίνουν τις εντολές για εν ψυχρώ δολοφονίες. Η δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη είναι χαρακτηριστική, διότι εμπλέκονται άμεσα και έμμεσα πρόσωπα τα οποία επί πολλές δεκαετίες αποτελούν την λεγόμενη ελίτ της ελληνικής εξουσίας. Μια ελίτ αδίστακτη για τα πάντα, η οποία για να παραπλανήσει εμφανίζεται με «αγγελικό» πρόσωπο, μα όταν τα πράγματα «στραβώνουν» εμφανίζονται τα τάγματα, οι τραμπούκοι και οι δολοφόνοι. Μια ελίτ που ξεπλένει τα εγκλήματα της με μουσεία, χορηγίες και ιδρύματα.

Όσοι πιστεύουν ότι αυτά, απλά, γίνονταν παλαιότερα και αφορούν το παρελθόν (ξε)γελιούνται πικρά...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

με προμετωπίδα τον αντιβενιζελισμό, τη διακοπή του εξαντλητικού πολέμου και τη δημοκρατία. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε τα χαρακτηριστικά αυτών των συνεργασιών και τους μηχανισμούς εξαπάτησης που τέθηκαν, για ακόμη μια φορά, σε εφαρμογή. Ο αντιβενιζελισμός είχε διάφορες αφετηρίες· υπήρχαν αντιλήψεις φιλομοναρχικές, σοσιαλιστικές, δημοκρατικές και άλλες που αφορούσαν στο πλαίσιο διαφωνιών για την εξωτερική πολιτική της διαφημιζόμενης «νέας ελλάδας των δυο ηπείρων και πέντε θαλασσών». Η τελευταία, μετά τη συνθήκη των Σεβρών, είχε παρουσιαστεί από τον κυβερνητικό τύπο ως τεράστια επιτυχία του Βενιζέλου παρ' ότι υπήρχαν έγκριτες στρατιωτικές αναλύσεις για το αντίθετο. Ο πόλεμος είχε εξαντλήσει οικονομικά όχι μόνο δημοσιονομικά το ελληνικό κράτος αλλά και τα νοικοκυριά. Ο Βενιζέλος είχε λάβει δυο δάνεια το 1917 και 1918, ύψους 750 εκ. γαλλικών φράγκων για την εξυπηρέτηση προηγούμενων δανείων και τη χρηματοδότηση του στρατού, ακολουθώντας μια διαδικασία όπου οι μεγάλες δυνάμεις δανείζουν διαρκώς τις περιφερειακές χώρες ώστε να είναι πιο ευάλωτες στους εκβιασμούς. Πρόκειται για μια πρακτική συνώνυμη της δημιουργίας του ελληνικού κράτους μέχρι και σήμερα. Ασφαλώς οι φερόμενοι ως «εκβιαζόμενοι» των μεγάλων δυνάμεων δεν είναι τίποτα άλλο παρά τοπικοί «φύλαρχοι» που ανελίχθηκαν σε αυτή τη θέση με δική τους επιθυμία και στρατηγική. Συνεπώς καμία θυματοποίηση δεν πρέπει να γίνεται ανεκτή σε όσους ισχυρίζονται ότι ο τάδε ή ο δείνα εξουσιαστής είχε καλές προθέσεις αλλά δεν τον άφησαν τα «συμφέροντα». Γιατί απλούστατα τα «συμφέροντα» τους ανεβάζουν και τα «συμφέροντα» τους κατεβάζουν. Όπως δηλώνουν λοιπόν και σύγχρονοι ιστορικοί, ο πόλεμος είχε κουράσει τον κόσμο και αυτός είναι ένας από τους λόγους της εκλογικής αποτυχίας του Βενιζέλου, ο οποίος παρ' ότι πλειοψήφησε σε απόλυτους αριθμούς έχασε σε έδρες. Έχει σημασία, λοιπόν, ότι παρά το γεγονός πως ο τύπος διακατεχόταν από έναν εθνικό παροξυσμό επέκτασης του ελληνικού κράτους στην

200.000 στρατιώτες και να καταλάβει την Άγκυρα.

Το γεγονός αυτό **αναμφισβήτητα αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες εκλογικές εξαπατήσεις που έχουν συντελεστεί στη σύγχρονη ελληνική ιστορία.** Και σε αυτή την εξαπάτηση συμμετείχαν όλα τα κόμματα που συνεργάστηκαν άμεσα ή έμμεσα ως Αντιπολίτευση. **Και οι μεγάλες εξαπατήσεις δεν πραγματοποιούνται εάν δεν συμμετέχει και η Αριστερά.** *«Με έμβλημα την ελιά που συμβόλιζε την ειρήνη, είχε δημιουργηθεί εκ των πραγμάτων μια γενικότερη αντιβενιζελική συμμαχία, ένα λαϊκό μέτωπο, στις τάξεις του οποίου είχε εκ των πραγμάτων μπει και το αναπτυσσόμενο σοσιαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα το οποίο εκφράζονταν κυρίως από το ΣΕΚΕ. Το προεκλογικό αντιβενιζελικό σύνθημα "σφύρι, δρεπάνι και ελιά στεφάνι" είναι χαρακτηριστικό αυτής της συμμαχίας μεταξύ σοσιαλιστών και αντιβενιζελικών, η οποία είχε πλέον ευρύτατη λαϊκή βάση. Είναι χαρακτηριστικό της ευρύτητας του αντιβενιζελικού μετώπου το γεγονός πως στην προεκλογική συγκέντρωση του ΣΕΚΕ στην Πλατεία Κοτζιά συγκεντρώθηκαν πάνω από 50.000, οι οποίοι προφανώς δεν ήταν όλοι κομμουνιστές και οι περισσότεροι, σύμφωνα και με την μαρτυρία του Γιάννη Κορδάτου, ήταν αντιβενιζελικοί που φοβούμενοι τα αντίποινα των βενιζελικών καλύφθηκαν μέσα στη συγκέντρωση του ΣΕΚΕ(ΚΚΕ). Αφού μίλησε ο Ευάγγ. Παπαναστασίου καταχειροκροτούμενος από γνωστούς αντιβενιζελικούς δημοσιογράφους και πολιτικούς –Γεώργιο Βλάχο, Νικολούδη κ.ά.– έγινε πορεία που έφτασε στο Σύνταγμα, όπου βγήκαν οι κυρίες από τα μπαλκόνια των ξενοδοχείων και πέταγαν λουλούδια στους διαδηλωτές φωνάζοντας «μπράβο παιδιά, σφυρί δρεπάνι»!* (Απ. Διαμαντή, Η ψευδαίσθηση των Συμμαχιών, εκδ. Manifesto, 2022, σ. 107). Όπως είχε δηλώσει και ο Αλέξανδρος Παπαναστασί-

εξουσία... θέλουν την ψήφο σας για να μπορέσουν, κρατώντας στα χέρια τους την εξουσία, να συνεχίσουν τους πολέμους που σας κρατούν οκτώ χρόνια τώρα διαρκώς επιστρατευμένους και σας σέρνουν από μέτωπο σε μέτωπο». (*ΚΚΕ, Επίσημα Κείμενα, 1918-1924*, σελ.151-152.)

Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι υπήρχε μια συνεργασία αντιβενιζελικών και σοσιαλιστών και το αφήγημα τους ήταν κυρίως **αντιπολεμικό.** Πάντα επιδιώκεται από την πλευρά των εξουσιαστών οι άνθρωποι να οδηγούνται στις κάλπες και στην εξαπάτηση. Βάσει των διακυβευμάτων που υπάρχουν κάθε φορά διαμορφώνονται οι συμμαχίες, οι συνεργασίες, οι αντιπαραθέσεις και τα «στρατόπεδα». Και γι' αυτό το λόγο, η εκλογική απεργία είναι η ελάχιστη πράξη αξιοπρέπειας απέναντι σε μια συνειδητή διαδικασία παραπλάνησης και τεχνασμάτων που βρίσκεται σε διαρκή εξέλιξη από

Επιπλέον τα εγκλήματα της εξουσίας, όπως πρόσφατα στα Τέμπη, δεν είναι πράξεις και γεγονότα που μπορούν έστω και στο ελάχιστο να ευαισθητοποιήσουν τις συνειδήσεις των κυρίαρχων πολιτικών διότι, εκτός όλων των άλλων, όπως παρατηρήσαμε και παραπάνω είναι οι ίδιοι οι πολιτικοί και τα «τζάκια» τους που δίνουν τις εντολές για εν ψυχρώ δολοφονίες. Η δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη είναι χαρακτηριστική, διότι εμπλέκονται άμεσα και έμμεσα πρόσωπα τα οποία επί πολλές δεκαετίες αποτελούν την λεγόμενη ελίτ της ελληνικής εξουσίας. Μια ελίτ αδίστακτη για τα πάντα, η οποία για να παραπλανήσει εμφανίζεται με «αγγελικό» πρόσωπο, μα όταν τα πράγματα «στραβώνουν» εμφανίζονται τα τάγματα, οι τραμπούκοι και οι δολοφόνοι. Μια ελίτ που ξεπλένει τα εγκλήματα της με μουσεία, χορηγίες και ιδρύματα.

Όσοι πιστεύουν ότι αυτά, απλά, γίνονταν παλαιότερα και αφορούν το παρελθόν (ξε) γελιούνται πικρά...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ντλήσει οικονομικά όχι μόνο δημοσιονομικά το ελληνικό κράτος αλλά και τα νοικοκυριά. Ο Βενιζέλος είχε λάβει δυο δάνεια το 1917 και 1918, ύψους 750 εκ. γαλλικών φράγκων για την εξυπηρέτηση προηγούμενων δανείων και τη χρηματοδότηση του στρατού, ακολουθώντας μια διαδικασία όπου οι μεγάλες δυνάμεις δανείζουν διαρκώς τις περιφερειακές χώρες ώστε να είναι πιο ευάλωτες στους εκβιασμούς. Πρόκειται για μια πρακτική συνώνυμη της δημιουργίας του ελληνικού κράτους μέχρι και σήμερα. Ασφαλώς οι φερόμενοι ως «εκβιαζόμενοι» των μεγάλων δυνάμεων δεν είναι τίποτα άλλο παρά τοπικοί «φύλαρχοι» που ανελίχθηκαν σε αυτή τη θέση με δική τους επιθυμία και στρατηγική. Συνεπώς καμία θυματοποίηση δεν πρέπει να γίνεται ανεκτή σε όσους ισχυρίζονται ότι ο τάδε ή ο δείνα εξουσιαστής είχε καλές προθέσεις αλλά δεν τον άφησαν τα «συμφέροντα». Γιατί απλούστατα τα «συμφέροντα» τους ανεβάζουν και τα «συμφέροντα» τους κατεβάζουν. Όπως δηλώνουν λοιπόν και σύγχρονοι ιστορικοί, ο πόλεμος είχε κουράσει τον κόσμο και αυτός είναι ένας από τους λόγους της εκλογικής αποτυχίας του Βενιζέλου, ο οποίος παρ' ότι πλειοψήφησε σε απόλυτους αριθμούς έχασε σε έδρες. Έχει σημασία, λοιπόν, ότι παρά το γεγονός πως ο τύπος διακατεχόταν από έναν εθνικό παροξυσμό επέκτασης του ελληνικού κράτους στην απέναντι πλευρά του Αιγαίου, σημαντικό κομμάτι ανθρώπων επιθυμούσε τη διακοπή κάθε εχθροπραξίας. Και αυτό το διακύβευμα ήταν σημαντικό για πάρα πολλούς ψηφοφόρους του 1920. Επιθυμούσαν να σταματήσει ο πόλεμος. Όπως γνωρίζουμε πολύ καλά όλοι μας, όχι μόνο ο πόλεμος δεν σταμάτησε αλλά συνεχίστηκε και παραπέρα μέχρι πριν την Άγκυρα. Οι αντιπολεμικοί επίδοξοι εξουσιαστές της αντιπολίτευσης έγιναν πολεμικοί κυβερνήτες. Και οι αντιπολεμικοί ψηφοφόροι επιστρατεύτηκαν ώστε το στράτευμα να φτάσει τους *είχε δημιουργηθεί εκ των πραγμάτων μια γενικότερη αντιβενιζελική συμμαχία, ένα λαϊκό μέτωπο, στις τάξεις του οποίου είχε εκ των πραγμάτων μπει και το αναπτυσσόμενο σοσιαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα το οποίο εκφράζονταν κυρίως από το ΣΕΚΕ. Το προεκλογικό αντιβενιζελικό σύνθημα "σφύρι, δρεπάνι και ελιά στεφάνι" είναι χαρακτηριστικό αυτής της συμμαχίας μεταξύ σοσιαλιστών και αντιβενιζελικών, η οποία είχε πλέον ευρύτατη λαϊκή βάση. Είναι χαρακτηριστικό της ευρύτητας του αντιβενιζελικού μετώπου το γεγονός πως στην προεκλογική συγκέντρωση του ΣΕΚΕ στην Πλατεία Κοτζιά συγκεντρώθηκαν πάνω από 50.000, οι οποίοι προφανώς δεν ήταν όλοι κομμουνιστές και οι περισσότεροι, σύμφωνα και με την μαρτυρία του Γιάννη Κορδάτου, ήταν αντιβενιζελικοί που φοβούμενοι τα αντίποινα των βενιζελικών καλύφθηκαν μέσα στη συγκέντρωση του ΣΕΚΕ(ΚΚΕ). Αφού μίλησε ο Ευάγγ. Παπαναστασίου καταχειροκροτούμενος από γνωστούς αντιβενιζελικούς δημοσιογράφους και πολιτικούς –Γεώργιο Βλάχο, Νικολούδη κ.ά.– έγινε πορεία που έφτασε στο Σύνταγμα, όπου βγήκαν οι κυρίες από τα μπαλκόνια των ξενοδοχείων και πέταγαν λουλούδια στους διαδηλωτές φωνάζοντας «μπράβο παιδιά, σφυρί δρεπάνι»!* (Απ. Διαμαντή, Η ψευδαίσθηση των Συμμαχιών, εκδ. Manifesto, 2022, σ. 107). Όπως είχε δηλώσει και ο Αλέξανδρος Παπαναστασίου, «***είναι γνωστόν ότι οι κομμουνισταί εψήφισαν κατά κανόνα τους οπαδούς της Ηνωμένης Αντιπολιτεύσεως***» (Αλ. Παπαναστασίου, *Δημοκρατία και Εκλογικόν Σύστημα*, εκδ. Προμηθεύς, σ. 15). Στην προκήρυξη που μοιράστηκε στη συγκεκριμένη συγκέντρωση, από το ΣΕΚΕ, γραφόταν: «*Εκείνοι που σας έστειλαν στο μέτωπο να σκοτωθείτε, εκείνοι που εκμεταλλεύονται τον ιδρώτα σας και το αίμα σας στον πόλεμο για να πλουτίζουν, αποφάσισαν τώρα να εκμεταλλευθούν και την ψήφο σας και τη συνείδηση σας για να διατηρήσουν την*

οδηγούνται στις κάλπες και στην εξαπάτηση. Βάσει των διακυβευμάτων που υπάρχουν κάθε φορά διαμορφώνονται οι συμμαχίες, οι συνεργασίες, οι αντιπαραθέσεις και τα «στρατόπεδα». Και γι' αυτό το λόγο, η εκλογική απεργία είναι η ελάχιστη πράξη αξιοπρέπειας απέναντι σε μια συνειδητή διαδικασία παραπλάνησης και τεχνασμάτων που βρίσκεται σε διαρκή εξέλιξη από

εμφανίζονται τα τάγματα, οι τραμπούκοι και οι δολοφόνοι. Μια ελίτ που ξεπλένει τα εγκλήματα της με μουσεία, χορηγίες και ιδρύματα.

Όσοι πιστεύουν ότι αυτά, απλά, γίνονταν παλαιότερα και αφορούν το παρελθόν (ξε) γελιούνται πικρά...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΓΑΛΛΙΑ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Επικυρώθηκε την Παρασκευή 14 Απριλίου από το Συνταγματικό Συμβούλιο της Γαλλίας το νομοσχέδιο με το οποίο αυξάνεται το όριο της συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 χρόνια, με 43 χρόνια δουλειάς για την απόκτηση πλήρους σύνταξης.

Την ημέρα της απόφασης έγιναν εκατοντάδες διαδηλώσεις σε όλη την Γαλλία, με αποκλεισμούς δρόμων και συγκρούσεις. Ενδεικτικά αναφέρουμε μερικές από τις πολλές ενέργειες που έγιναν εκείνη την μέρα:

Μασσαλία: Φλεγόμενα οδοφράγματα έκλεισαν την είσοδο της πόλης.

Ρουέν: Αποκλείστηκαν κεντρικοί κόμβοι της πόλης.

Καέν: Αποκλεισμός της περιφερειακής οδού από συνδικαλιστές και φορτηγατζήδες.

Παρίσι: Ο Μακρόν πηγαίνει στον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων. Εκατοντάδες οπλισμένοι αστυνομικοί [illegible] ολόκληρο το Ile de la Cité

ουν τα σύνορα μεταξύ Γαλλίας και Βελγίου στο La Chapelle.

Περπινιάν: Οι σιδηροδρομικοί φτιάχνουν κυριολεκτικά σιδηροδρομική γραμμή, με ράγες, μπροστά στη νομαρχία!
Την νύχτα σε πολλές πόλεις, σημειώνονται πολλές συγκρούσεις και ταραχές.

Στην **Ρεν** πυρπολείται η είσοδος αστυνομικού τμήματος.

Στη **Νάντη** χιλιάδες διαδηλωτές βρίσκονται στους δρόμους και συγκρούονται με τους μπάτσους.

Ανακοίνωση των γονιών του Σερζ, του αγωνιστή που βρίσκεται βαριά τραυματισμένος στο κεφάλι, ύστερα από ρίψη χειροβομβίδας από τους μπάτσους, στην διαδήλωση στο Sainte-Soline

Ένα μήνα μετά την επίθεση με χειροβομβίδα που τραυμάτισε σοβαρά στο κεφάλι τον γιο μας Σερζ, στις 25 Μαρτίου 2023 κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στην εγκατάσταση μεγάλων δεξαμενών νερού στο Sainte-Soline, η αβεβαιότητα όσον αφορά το μέλλον του παραμένει.

Σύμφωνα με καθαρά κλινικά ιατρικά κριτήρια, ο Σερζ έχει βγει από το κώμα. Αυτό σημαίνει ότι μισοανοίγει τα μάτια του, αλλά σε καμία περίπτωση ότι έχει ξυπνήσει.

Η θεραπεία που έχει λάβει, από τη στιγμή της άφιξής του στο νοσοκομείο, έχει ως στόχο την αντιμετώπιση διαφόρων τραυματισμών και λοιμώξεων, οι οποίες προκλήθηκαν από την επίθεση με χειροβομβίδα εναντίον του, αλλά και από τις συνθήκες υπό τις οποίες του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες στο χώρο της διαδήλωσης –οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν επέτρεψαν στους πυροσβέστες και τα ασθενοφόρα να προσεγγίσουν τους τραυματισμένους ανθρώπους για να τους περιθάλψουν.

Η προαναφερθείσα θεραπεία συνέβαλε ώστε η κατάσταση της υγείας του Σερζ, η οποία παραμένει «εξαιρετικά εύθραυστη», να μην επιδεινωθεί περαιτέρω. Αυτό δίνει ελπίδες ότι θα ανακτήσει τις αισθήσεις του, όμως δεν έχει συμβεί ακόμη.

Μέχρι στιγμής, είναι αδύνατο να διαβεβαιώσουμε ότι ο Σερζ

όριο της συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 χρόνια, με 43 χρόνια δουλειάς για την απόκτηση πλήρους σύνταξης.

Την ημέρα της απόφασης έγιναν εκατοντάδες διαδηλώσεις σε όλη την Γαλλία, με αποκλεισμούς δρόμων και συγκρούσεις. Ενδεικτικά αναφέρουμε μερικές από τις πολλές ενέργειες που έγιναν εκείνη την μέρα:

Μασσαλία: Φλεγόμενα οδοφράγματα έκλεισαν την είσοδο της πόλης.

Ρουέν: Αποκλείστηκαν κεντρικοί κόμβοι της πόλης.

Καέν: Αποκλεισμός της περιφερειακής οδού από συνδικαλιστές και φορτηγατζήδες.

Παρίσι: Ο Μακρόν πηγαίνει στον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων. Εκατοντάδες οπλισμένοι αστυνομικοί εκκενώνουν ολόκληρο το Ile de la Cité. Μερικοί διαδηλωτές βρίσκουν τον τρόπο να σπάσουν τον αποκλεισμό επιβιβαζόμενοι σε ένα πλοιάριο του Σηκουάνα όπου τοποθετούν πανό και έτσι περνούν από την άκρη του καθεδρικού ναού. Λίγο μετά, ένα φορτηγό στρίβει στην περιοχή με ένα πανό «Μακρόν παραιτήσου». Ο οδηγός θα συλληφθεί.

ραγές, μπροστά στη νομαρχία.
Την νύχτα σε πολλές πόλεις, σημειώνονται πολλές συγκρούσεις και ταραχές.

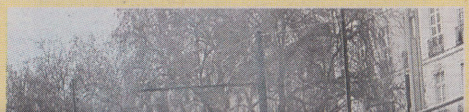
Στην **Ρεν** πυρπολείται η είσοδος αστυνομικού τμήματος.

Στη **Νάντη** χιλιάδες διαδηλωτές βρίσκονται στους δρόμους και συγκρούονται με τους μπάτσους.

Ένα μήνα μετά την επίθεση με χειροβομβίδα που τραυμάτισε σοβαρά στο κεφάλι τον γιο μας Σερζ, στις 25 Μαρτίου 2023 κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στην εγκατάσταση μεγάλων δεξαμενών νερού στο Sainte-Soline, η αβεβαιότητα όσον αφορά το μέλλον του παραμένει.

Σύμφωνα με καθαρά κλινικά ιατρικά κριτήρια, ο Σερζ έχει βγει από το κώμα. Αυτό σημαίνει ότι μισοανοίγει τα μάτια του, αλλά σε καμία περίπτωση ότι έχει ξυπνήσει.

Η θεραπεία που έχει λάβει, από τη στιγμή της άφιξής του στο νοσοκομείο, έχει ως στόχο την αντιμετώπιση διαφόρων τραυματισμών και λοιμώξεων, οι οποίες προκλήθηκαν από την επίθεση με χειροβομβίδα εναντίον του, αλλά και από τις συνθήκες υπό τις οποίες του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες στο χώρο της διαδήλωσης –οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν επέτρεψαν στους πυροσβέστες και τα ασθενοφόρα να προσεγγίσουν τους τραυματισμένους ανθρώπους για να τους περιθάλψουν.

Η προαναφερθείσα θεραπεία συνέβαλε ώστε η κατάσταση της υγείας του Σερζ, η οποία παραμένει «εξαιρετικά εύθραυστη», να μην επιδεινωθεί περαιτέρω. Αυτό δίνει ελπίδες ότι θα ανακτήσει τις αισθήσεις του, όμως δεν έχει συμβεί ακόμη.

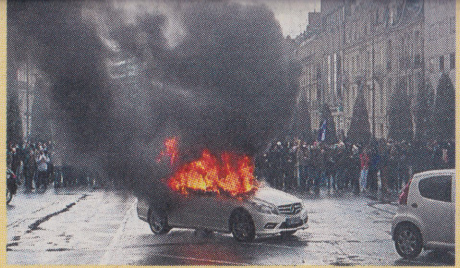
Μέχρι στιγμής, είναι αδύνατο να διαβεβαιώσουμε ότι ο Σερζ θα επανέλθει και θα ανακτήσει τον έλεγχο του σώματός του (τα μέλη και τις αισθήσεις του, την ικανότητα του να αναπνέει και να μιλάει) ή να εκτιμήσουμε τις συνέπειες του τραυματισμού του, καθώς μια μολυσματική υποτροπή παραμένει επίφοβη.

Συνεπώς κάθε πρόγνωση για τη ζωή του εξακολουθεί να είναι επικίνδυνη. Για το λόγο αυτό, καταγγέλλουμε κάθε εργαλειοποίηση που ενδεχομένως θα γίνει από το γεγονός ότι έχει βγει από το κώμα. Ο Σερζ, δυστυχώς, απέχει πολύ από το να έχει διαφύγει τον κίνδυνο για τη ζωή του. Ο ισχυρισμός για το αντίθετο θα ήταν ένα καθαρό ψέμα.

Οι γονείς του Σερζ, 26 Απριλίου 2023

Ρουέν: Αποκλείστηκαν κεντρικοί κόμβοι της πόλης.

Καέν: Αποκλεισμός της περιφερειακής οδού από συνδικαλιστές και φορτηγατζήδες.

Παρίσι: Ο Μακρόν πηγαίνει στον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων. Εκατοντάδες οπλισμένοι αστυνομικοί εκκενώνουν ολόκληρο το Ile de la Cité. Μερικοί διαδηλωτές βρίσκουν τον τρόπο να σπάσουν τον αποκλεισμό επιβιβαζόμενοι σε ένα πλοιάριο του Σηκουάνα όπου τοποθετούν πανό και έτσι περνούν από την άκρη του καθεδρικού ναού. Λίγο μετά, ένα φορτηγό στρίβει στην περιοχή με ένα πανό «Μακρόν παραιτήσου». Ο οδηγός θα συλληφθεί.

Σαιν-Σελβ, κοντά στο Μπορντό: Ανοίγονται τα διόδια στον αυτοκινητόδρομο Α62 και τα οχήματα περνούν με ελεύθερη διέλευση.

Αρδέννες: δεκάδες διαδηλωτές αποκλεί-

Στη **Νάντη** χιλιάδες διαδηλωτές βρίσκονται στους δρόμους και συγκρούονται με τους μπάτσους.

Σύμφωνα με καθαρά κλινικά ιατρικά κριτήρια, ο Σερζ έχει βγει από το κώμα. Αυτό σημαίνει ότι μισοανοίγει τα μάτια του, αλλά σε καμία περίπτωση ότι έχει ξυπνήσει.

Η θεραπεία που έχει λάβει, από τη στιγμή της άφιξής του στο νοσοκομείο, έχει ως στόχο την αντιμετώπιση διαφόρων τραυματισμών και λοιμώξεων, οι οποίες προκλήθηκαν από την επίθεση με χειροβομβίδα εναντίον του, αλλά και από τις συνθήκες υπό τις οποίες του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες στο χώρο της διαδήλωσης –οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν επέτρεψαν στους πυροσβέστες και τα ασθενοφόρα να προσεγγίσουν τους τραυματισμένους ανθρώπους για να τους περιθάλψουν.

Η προαναφερθείσα θεραπεία συνέβαλε ώστε η κατάσταση της υγείας του Σερζ, η οποία παραμένει «εξαιρετικά εύθραυστη», να μην επιδεινωθεί περαιτέρω. Αυτό δίνει ελπίδες ότι θα ανακτήσει τις αισθήσεις του, όμως δεν έχει συμβεί ακόμη.

Μέχρι στιγμής, είναι αδύνατο να διαβεβαιώσουμε ότι ο Σερζ θα επανέλθει και θα ανακτήσει τον έλεγχο του σώματός του (τα μέλη και τις αισθήσεις του, την ικανότητα του να αναπνέει και να μιλάει) ή να εκτιμήσουμε τις συνέπειες του τραυματισμού του, καθώς μια μολυσματική υποτροπή παραμένει επίφοβη.

Συνεπώς κάθε πρόγνωση για τη ζωή του εξακολουθεί να είναι επικίνδυνη. Για το λόγο αυτό, καταγγέλλουμε κάθε εργαλειοποίηση που ενδεχομένως θα γίνει από το γεγονός ότι έχει βγει από το κώμα. Ο Σερζ, δυστυχώς, απέχει πολύ από το να έχει διαφύγει τον κίνδυνο για τη ζωή του. Ο ισχυρισμός για το αντίθετο θα ήταν ένα καθαρό ψέμα.

Οι γονείς του Σερζ, 26 Απριλίου 2023

ΑΤΛΑΝΤΑ

Stop the Cop City

Ενέργειες για την υπεράσπιση του δάσους Weelaunee και εκδίκησης και μνήμης για τον δολοφονημένο Manuel Terán

Στις 18 Ιανουαρίου 2023 η αστυνομία της Ατλάντα, δολοφόνησε με 57 σφαίρες τον Manuel Terán, έναν υπερασπιστή του δάσους *Weelaunee Forest*.

Ο Manuel Terán με το παρατσούκλι Tortuguita, συμμετείχε στην υπεράσπιση του δάσους της Ατλάντα ενάντια στη μετατροπή του σε «Cop City» (κέντρο εκπαίδευσης της αστυνομίας). Πρόκειται για ένα σχεδιασμό που άρχισε να αναπτύσσεται μετά τις εξεγέρσεις του 2020. Το σκεπτικό του κράτους είναι ότι θέλει να αναπτύξει μια στρατιωτικοποιημένη αστυνομική βάση ακριβώς δίπλα σε μια κοινότητα μαύρων. Φτιάχνοντας αυτή τη βάση, θα κοπούν πάνω από εκατό στρέμματα δάσους. Τα σχέδια περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την κατασκευή ενός υπαίθριου χώρου δοκιμών για εκρηκτικά με πάνω από 12 πεδία βολής, καθώς και ελικοδρόμιο όπου θα υπάρχει δυνατότητα προσγείωσης ελικοπτέρων Black Hawk. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα κέντρο εκπαίδευσης όπου θα εξασκούνται στον έλεγχο του πλήθους. Θα πρέπει, επίσης, να αναφέρουμε ότι η αστυνομία της Ατλάντα συνεργάζεται στην εκπαίδευση με την ισραηλινή αστυνομία. Αυτό το έργο είναι πραγματικά η αρχή μιας στρατιωτικοποιημένης αστυνομικής βάσης στην Ατλάντα.

Αμέσως μετά την δολοφονία του Manuel Terán ξέσπασαν διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τους μπάτσους. Τα αντίποινα δεν διάρκεσαν μόνο μια νύχτα, αλλά για μήνες οι υπερασπιστές του δάσους που αντιτίθενται στην δημιουργία του λεγόμενου «Cop City», έχουν κάνει μια σειρά ενεργειών αφιερωμένες στον δολοφονημένο σύντροφό τους.

Από τις 18 Ιανουαρίου και μετά, σε όλες τις ΗΠΑ, έγιναν αγρυπνίες, στήθηκαν οδοφράγματα, έγιναν επιθέσεις σε γραφεία ακινήτων, σε τράπεζες, σπάστηκαν τα παράθυρα του ουρανοξύστη που στεγάζει το ίδρυμα της αστυνομίας της Ατλάντα, πυρπολήθηκε όχημα της αστυνομίας, καταστράφηκαν αυτοκίνητα αντιπροσωπείας της Porsche, έγινε

Και απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, έπεται συνέχεια...

Να σημειώσουμε, πως η αστυνομία της Ατλάντα έχει απαγγείλει κατηγορίες σε 42 άτομα για κρατική εγχώρια τρομοκρατία και δημοσίευσε τις φωτογραφίες τους. Οι τρομοκράτες κάθονταν σε δέντρα, άλλοι δημοσίευαν αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και κάποιοι άλλοι παρακολουθούσαν ένα μουσικό φεστιβάλ για την υπεράσπιση του δάσους. Είναι προφανές, πως ο εχθρός πρέπει να κατασκευαστεί και να εξοντωθεί, να ντυθεί με τον μανδύα της απειλής του κοινωνικού συνόλου, ώστε να πειστούν και να τρομάξουν όλοι οι «φιλήσυχοι» και να ζητήσουν προστασία και περισσότερη αστυνόμευση. Αλλά ο εχθρός για το κοινωνικό σύνολο είναι ήδη εδώ, δολοφονεί για παραδειγματισμό και καταστρέφει τους εναπομείναντες χώρους ανάσας από το ασφυκτικό περιβάλλον που δημιουργεί.

Τιμή και μνήμη στους εχθρούς του κράτους και σε όσους εχθρεύονται τους σχεδιασμούς για περισσότερο έλεγχο των ζωών μας.

Ελευθερόκοκκος

Ο Manuel Terán με το παρατσούκλι Tortuguita, συμμετείχε στην υπεράσπιση του δάσους της Ατλάντα ενάντια στη μετατροπή του σε «Cop City» (κέντρο εκπαίδευσης της αστυνομίας). Πρόκειται για ένα σχεδιασμό που άρχισε να αναπτύσσεται μετά τις εξεγέρσεις του 2020. Το σκεπτικό του κράτους είναι ότι θέλει να αναπτύξει μια στρατιωτικοποιημένη αστυνομική βάση ακριβώς δίπλα σε μια κοινότητα μαύρων. Φτιάχνοντας αυτή τη βάση, θα κοπούν πάνω από εκατό στρέμματα δάσους. Τα σχέδια περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την κατασκευή ενός υπαίθριου χώρου δοκιμών για εκρηκτικά με πάνω από 12 πεδία βολής, καθώς και ελικοδρόμιο όπου θα υπάρχει δυνατότητα προσγείωσης ελικοπτέρων Black Hawk. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα κέντρο εκπαίδευσης όπου θα εξασκούνται στον έλεγχο του πλήθους. Θα πρέπει, επίσης, να αναφέρουμε ότι η αστυνομία της Ατλάντα συνεργάζεται στην εκπαίδευση με την ισραηλινή αστυνομία. Αυτό το έργο είναι πραγματικά η αρχή μιας στρατιωτικοποιημένης αστυνομικής βάσης στην Ατλάντα.

Αμέσως μετά την δολοφονία του Manuel Terán ξέσπασαν διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τους μπάτσους. Τα αντίποινα δεν διάρκεσαν μόνο μια νύχτα, αλλά για μήνες οι υπερασπιστές του δάσους που αντιτίθενται στην δημιουργία του λεγόμενου «Cop City», έχουν κάνει μια σειρά ενεργειών αφιερωμένες στον δολοφονημένο σύντροφό τους.

Από τις 18 Ιανουαρίου και μετά, σε όλες τις ΗΠΑ, έγιναν αγρυπνίες, στήθηκαν οδοφράγματα, έγιναν επιθέσεις σε γραφεία ακινήτων, σε τράπεζες, σπάστηκαν τα παράθυρα του ουρανοξύστη που στεγάζει το ίδρυμα της αστυνομίας της Ατλάντα, πυρπολήθηκε όχημα της αστυνομίας, καταστράφηκαν αυτοκίνητα αντιπροσωπείας της Porsche, έγινε

επίθεση σε ναυτιλιακό κέντρο της UPS, πυρπολήθηκε κατασκευαστικός εξοπλισμός και έγιναν επιθέσεις στα γραφεία υπευθύνων για την κατασκευή του Cop City.

Τον Φεβρουάριο σε όλες τις ΗΠΑ πολλές τράπεζες δέχθηκαν επιθέσεις, πυρπο-

κράτες κάθονταν σε δέντρα, άλλοι δημοσίευαν αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και κάποιοι άλλοι παρακολουθούσαν ένα μουσικό φεστιβάλ για την υπεράσπιση του δάσους. Είναι προφανές, πως ο εχθρός πρέπει να κατασκευαστεί και να εξοντωθεί, να ντυθεί με τον μανδύα της απειλής του κοινωνικού συνόλου, ώστε να πειστούν και να τρομάξουν όλοι οι «φιλήσυχοι» και να ζητήσουν προστασία και περισσότερη αστυνόμευση. Αλλά ο εχθρός για το κοινωνικό σύνολο είναι ήδη εδώ, δολοφονεί για παραδειγματισμό και καταστρέφει τους εναπομείναντες χώρους ανάσας από το ασφυκτικό περιβάλλον που δημιουργεί.

Τιμή και μνήμη στους εχθρούς του κράτους και σε όσους εχθρεύονται τους σχεδιασμούς για περισσότερο έλεγχο των ζωών μας.

Ελευθερόκοκκος

ποιημένη αστυνομική βάση ακριβώς δίπλα σε μια κοινότητα μαύρων. Φτιάχνοντας αυτή τη βάση, θα κοπούν πάνω από εκατό στρέμματα δάσους. Τα σχέδια περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την κατασκευή ενός υπαίθριου χώρου δοκιμών για εκρηκτικά με πάνω από 12 πεδία βολής, καθώς και ελικοδρόμιο όπου θα υπάρχει δυνατότητα προσγείωσης ελικοπτέρων Black Hawk. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα κέντρο εκπαίδευσης όπου θα εξασκούνται στον έλεγχο του πλήθους. Θα πρέπει, επίσης, να αναφέρουμε ότι η αστυνομία της Ατλάντα συνεργάζεται στην εκπαίδευση με την ισραηλινή αστυνομία. Αυτό το έργο είναι πραγματικά η αρχή μιας στρατιωτικοποιημένης αστυνομικής βάσης στην Ατλάντα.

Αμέσως μετά την δολοφονία του Manuel Terán ξέσπασαν διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τους μπάτσους. Τα αντίποινα δεν διάρκεσαν μόνο μια νύχτα, αλλά για μήνες οι υπερασπιστές του δάσους που αντιτίθενται στην δημιουργία του λεγόμενου «Cop City», έχουν κάνει μια σειρά ενεργειών αφιερωμένες στον δολοφονημένο σύντροφό τους.

Από τις 18 Ιανουαρίου και μετά, σε όλες τις ΗΠΑ, έγιναν αγρυπνίες, στήθηκαν οδοφράγματα, έγιναν επιθέσεις σε γραφεία ακινήτων, σε τράπεζες, σπάστηκαν τα παράθυρα του ουρανοξύστη που στεγάζει το ίδρυμα της αστυνομίας της Ατλάντα, πυρπολήθηκε όχημα της αστυνομίας, καταστράφηκαν αυτοκίνητα αντιπροσωπείας της Porsche, έγινε

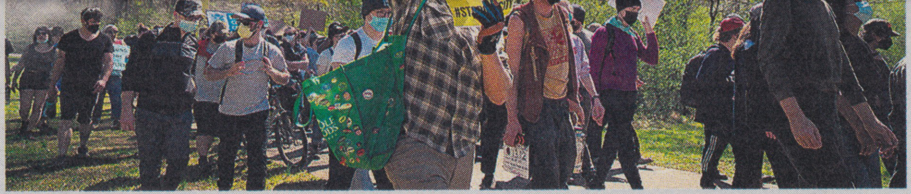

επίθεση σε ναυτιλιακό κέντρο της UPS, πυρπολήθηκε κατασκευαστικός εξοπλισμός και έγιναν επιθέσεις στα γραφεία υπευθύνων για την κατασκευή του Cop City.

Τον Φεβρουάριο σε όλες τις ΗΠΑ πολλές τράπεζες δέχθηκαν επιθέσεις, πυρπολήθηκαν εκσκαφείς στο δάσος Weelaunee, βανδαλίστηκαν οχήματα παράδοσης της Amazon, έγινε σαμποτάζ στην σιδηροδρομική γραμμή Norfolk Southern, δημοσιεύτηκαν οι διευθύνσεις των κατοικιών των εργαζομένων της Atlas που είναι η κατασκευαστική εταιρεία του Cop City, ενώ πυρπολήθηκε και ένας πυλώνας μετάδοσης στη Γαλλία.

Τον Μάρτιο, κατά τη διάρκεια της εβδομάδας δράσης στην Ατλάντα, μια διαδήλωση 300 ατόμων εισέβαλε και κατέστρεψε ένα εργοτάξιο και έναν χώρο οργάνωσης της αστυνομίας, ενώ αργότερα εκείνη την εβδομάδα καταστράφηκαν μηχανήματα στο δάσος Weelaunee και βανδαλίστηκαν τα γραφεία της κατασκευαστικής εταιρείας. Στα τέλη Μαρτίου δημοσιεύθηκαν οι διευθύνσεις κατοικιών αρκετών δικαστών, ενός αστυνομικού ανακριτή, ενός βοηθού αρχηγού της αστυνομίας και ενός ειδικού πράκτορα.

Τον Απρίλιο κάηκαν τρεις εκσκαφείς ιδιοκτησίας της εταιρείας Brent Scarbrough η οποία είναι υπεύθυνη για την εκκαθάριση του δάσους Weelaunee.

Τιμή και μνήμη στους εχθρούς του κράτους και σε όσους εχθρεύονται τους σχεδιασμούς για περισσότερο έλεγχο των ζωών μας.

Ελευθερόκοκκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν ἐξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχὴ τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ:

Αποσπάσματα από την συζήτηση στο Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο, στο Plancius Hall, Άμστερνταμ, 26-31 Αυγούστου του 1907

ΟΜΙΛΗΤΕΣ:

Αμεντέ Ντυνουά – Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που οι σύντροφοί μας εξέφραζαν σχεδόν ομόθυμα την ξεκάθαρη εχθρότητά τους απέναντι σε οποιαδήποτε ιδέα οργάνωσης. Το ζήτημα με το οποίο ασχολούμαστε σήμερα θα προκαλούσε, τότε, ατελείωτες διαμαρτυρίες από μέρους τους, και οι υποστηρικτές του θα είχαν οργισμένα κατηγορηθεί για κρυφή ατζέντα και αυταρχισμό.

Υπήρξαν εποχές όπου οι αναρχικοί, απομονωμένοι ο ένας από τον άλλον και ακόμη περισσότερο από την εργατική τάξη, έμοιαζαν να έχουν χάσει κάθε επαφή με την κοινωνία. Το γεγονός είχε ως συνέπεια οι αναρχικοί, με τις αδιάκοπες εκκλήσεις τους για πνευματική απελευθέρωση του ατόμου, να θεωρηθούν ως η υπέρτατη εκδήλωση του ατομικισμού των κυριότερων αστών θεωρητικών του παρελθόντος.

Οι ατομικές ενέργειες και η ατομική πρωτοβουλία θεωρήθηκε ότι επαρκούσαν για τα πάντα· και χειροκρότησαν το [έργο του Ίψεν] «*Ο εχθρός του λαού*», όταν δήλωνε ότι ένας άνθρωπος μόνος του είναι πιο ισχυρός από όλους. Αλλά δεν σκέφτηκαν ένα πράγμα: ότι η σύλληψη του Ίψεν δεν ήταν ποτέ αυτή που περιέγραφε έναν επαναστάτη, με την έννοια που δίνουμε σε αυτήν τη λέξη, αλλά με αυτή ενός ανθρώπου με ήθος ο οποίος ασχολείται πρωτίστως με την εδραίωση ενός νέου ήθους μέσα στα ίδια τα στήθη της παλιάς κοινωνίας.

Σε γενικές γραμμές, τα προηγούμενα χρόνια, δόθηκε λίγη προσοχή στη μελέτη των πραγματικών ζητημάτων της οικονομικής ζωής, των διαφόρων φαινομένων στην

σότερες φορές έχουμε περιοριστεί στο να παραδίδουμε στις φλόγες αυτό που λάτρευε η σοσιαλδημοκρατία, και στο να λατρεύουμε αυτό που καιγόταν. Έτσι συνέβη και, άθελά τους και χωρίς καν να το συνειδητοποιήσουν, τόσοι πολλοί αναρχικοί μπόρεσαν να παραβλέψουν την ουσιαστικά πρακτική και εργατίστικη φύση του σοσιαλισμού εν γένει και της αναρχίας ειδικότερα, κανένα από τα οποία δεν ήταν ποτέ τίποτα άλλο πέρα από τη θεωρητική έκφραση της αυθόρμητης αντίστασης των εργατών ενάντια στην καταπίεση από το αστικό καθεστώς. Συνέβη στους αναρχικούς, όπως συνέβη με τον Γερμανικό φιλοσοφικό σοσιαλισμό πριν από το 1848 –όπως μπορούμε να διαβάσουμε στο *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* [των Μαρξ και Ένγκελς]– ο οποίος περηφανευόταν ότι μπορούσε να συνεχίσει να «περιφρονεί όλους τους ταξικούς αγώνες», υπερασπιζόμενος «όχι τα συμφέροντα του προλεταριάτου, αλλά τα συμφέροντα της Ανθρώπινης Φύσης, του Ανθρώπου γενικά, που δεν ανήκει σε κάποια τάξη, που δεν έχει πραγματική υπόσταση, που υπάρχει μόνο στο ομιχλώδες βασίλειο της φιλοσοφικής φαντασίας».

Έτσι, πολλοί από τους ανθρώπους μας επέστρεψαν με ενδιαφέρον προς τον ιδεαλισμό από τη μια και τον ατομικισμό από την άλλη. Και υπήρξε ανανεωμένο ενδιαφέρον για τα ζητήματα όπως αυτά προσεγγίζονταν πριν το 1848, όπως αυτό της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της αδελφοσύνης και απελευθερωτικής δύναμης της αντίληψης της Ιδέας του Κόσμου ως όλον. Ταυτόχρονα, το Άτομο εξυψώθηκε, κατά τον αγγλικό τρόπο, ενάντια στο Κράτος και έτσι, κάθε μορφή οργάνωσης, έφτασε, λίγο-πολύ ξεκάθα-

εδώ και αρκετά χρόνια, χωρίς η αναρχική ιδέα να έχει υποφέρει εμφανώς γι' αυτό. Είναι αλήθεια, ότι στην Γαλλία δεν έχουμε πολλές πληροφορίες για τη σύσταση και τη ζωή αυτών των οργανώσεων· θα ήταν επιθυμητό να διερευνηθεί αυτό.

Ο δεύτερος λόγος είναι πολύ πιο σημαντικός. Αφορά την αποφασιστική εξέλιξη που υφίστανται τα μυαλά και οι πρακτικές συνήθειες των αναρχικών, τα τελευταία επτά περίπου χρόνια, και η οποία τους οδήγησε να ενταχθούν ενεργά στο εργατικό κίνημα και να συμμετάσχουν στη ζωή του λαού.

Με μια λέξη, έχουμε ξεπεράσει το χάσμα μεταξύ της καθαρής ιδέας, που μπορεί τόσο εύκολα να μετατραπεί σε δόγμα, και της πραγματικής ζωής.

Το βασικό αποτέλεσμα αυτού ήταν ότι μας ενδιαφέρουν όλο και λιγότερο οι κοινωνιολογικές αφηρημένες έννοιες του παρελθόντος και ενδιαφερόμαστε όλο και περισσότερο για το πρακτικό κίνημα, σε ενεργό δράση. Απόδειξη είναι η μεγάλη σημασία που έχει αποκτήσει για εμάς ο επαναστατικός συνδικαλισμός και ο αντιμιλιταρισμός, για παράδειγμα, τα τελευταία χρόνια.

Ένα άλλο αποτέλεσμα της συμμετοχής μας στο κίνημα, επίσης πολύ σημαντικό, ήταν ότι η ίδια η θεωρητική αναρχία σταδιακά οξύνθηκε και πήρε σάρκα και οστά μέσω της επαφής με την πραγματική ζωή, αυτήν την αιώνια πηγή της σκέψης. Η αναρχία στα μάτια μας δεν είναι πλέον μια γενική αντίληψη του κόσμου, ένα ιδανικό της ύπαρξης, μια εξέγερση του πνεύματος ενάντια σε οτιδήποτε είναι αχρείο, ακάθαρτο και κτηνώδες στη ζωή· είναι, επίσης και

ΟΜΙΛΗΤΕΣ:

Αμεντέ Ντυνουά – Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που οι σύντροφοί μας εξέφραζαν σχεδόν ομόθυμα την ξεκάθαρη εχθρότητά τους απέναντι σε οποιαδήποτε ιδέα οργάνωσης. Το ζήτημα με το οποίο ασχολούμαστε σήμερα θα προκαλούσε, τότε, ατελείωτες διαμαρτυρίες από μέρους τους, και οι υποστηρικτές του θα είχαν οργισμένα κατηγορηθεί για κρυφή ατζέντα και αυταρχισμό.

Υπήρξαν εποχές όπου οι αναρχικοί, απομονωμένοι ο ένας από τον άλλον και ακόμη περισσότερο από την εργατική τάξη, έμοιαζαν να έχουν χάσει κάθε επαφή με την κοινωνία. Το γεγονός είχε ως συνέπεια οι αναρχικοί, με τις αδιάκοπες εκκλήσεις τους για πνευματική απελευθέρωση του ατόμου, να θεωρηθούν ως η υπέρτατη εκδήλωση του ατομικισμού των κυριότερων αστών θεωρητικών του παρελθόντος.

Οι ατομικές ενέργειες και η ατομική πρωτοβουλία θεωρήθηκε ότι επαρκούσαν για τα πάντα· και χειροκρότησαν το [έργο του Ίψεν] «*Ο εχθρός του λαού*», όταν δήλωνε ότι ένας άνθρωπος μόνος του είναι πιο ισχυρός από όλους. Αλλά δεν σκέφτηκαν ένα πράγμα: ότι η σύλληψη του Ίψεν δεν ήταν ποτέ αυτή που περιέγραφε έναν επαναστάτη, με την έννοια που δίνουμε σε αυτήν τη λέξη, αλλά με αυτή ενός ανθρώπου με ήθος ο οποίος ασχολείται πρωτίστως με την εδραίωση ενός νέου ήθους μέσα στα ίδια τα στήθη της παλιάς κοινωνίας.

Σε γενικές γραμμές, τα προηγούμενα χρόνια, δόθηκε λίγη προσοχή στη μελέτη των πραγματικών ζητημάτων της οικονομικής ζωής, των διαφόρων φαινομένων στην παραγωγή και τις εμπορικές συναλλαγές, και ορισμένοι από τους ανθρώπους μας, των οποίων οι αντιλήψεις και απόψεις δεν έχουν εξαφανιστεί ακόμη, έφτασαν στο σημείο να αρνηθούν την ύπαρξη αυτού του βασικού φαινομένου –της ταξικής πάλης– σε σημείο να μην διακρίνουν πλέον στη σημερινή κοινωνία, όπως και οι γνήσιοι δημοκράτες, τίποτα εκτός από διαφορές απόψεων, για τις οποίες η αναρχική προπαγάνδα έπρεπε να προετοιμάσει τα άτομα, ως τρόπο εκπαίδευσής τους για τις θεωρητικές συζητήσεις.

Στις απαρχές της, η αναρχία δεν ήταν παρά μια πραγματική διαμαρτυρία ενάντια στις οπορτουνιστικές τάσεις και στον αυταρχικό τρόπο δράσης της σοσιαλδημοκρατίας· και από αυτή την άποψη, μπορεί να ειπωθεί ότι είχε μια χρήσιμη λειτουργία στο κοινωνικό κίνημα των τελευταίων είκοσι πέντε ετών. Αν ο σοσιαλισμός στο σύνολό του, ως επαναστατική ιδέα, έχει επιβιώσει από την προοδευτική [illegible] σότερες φορές έχουμε περιοριστεί στο να παραδίδουμε στις φλόγες αυτό που λάτρευε η σοσιαλδημοκρατία, και στο να λατρεύουμε αυτό που καιγόταν. Έτσι συνέβη και, άθελά τους και χωρίς καν να το συνειδητοποιήσουν, τόσοι πολλοί αναρχικοί μπόρεσαν να παραβλέψουν την ουσιαστικά πρακτική και εργατιστική φύση του σοσιαλισμού εν γένει και της αναρχίας ειδικότερα, κανένα από τα οποία δεν ήταν ποτέ τίποτα άλλο πέρα από τη θεωρητική έκφραση της αυθόρμητης αντίστασης των εργατών ενάντια στην καταπίεση από το αστικό καθεστώς. Συνέβη στους αναρχικούς, όπως συνέβη με τον Γερμανικό φιλοσοφικό σοσιαλισμό πριν από το 1848 –όπως μπορούμε να διαβάσουμε στο *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* [των Μαρξ και Ένγκελς]– ο οποίος περηφανευόταν ότι μπορούσε να συνεχίσει να «περιφρονεί όλους τους ταξικούς αγώνες», υπερασπιζόμενος «όχι τα συμφέροντα του προλεταριάτου, αλλά τα συμφέροντα της Ανθρώπινης Φύσης, του Ανθρώπου γενικά, που δεν ανήκει σε κάποια τάξη, που δεν έχει πραγματική υπόσταση, που υπάρχει μόνο στο ομιχλώδες βασίλειο της φιλοσοφικής φαντασίας».

Έτσι, πολλοί από τους ανθρώπους μας επέστρεψαν με ενδιαφέρον προς τον ιδεαλισμό από τη μια και τον ατομικισμό από την άλλη. Και υπήρξε ανανεωμένο ενδιαφέρον για τα ζητήματα όπως αυτά προσεγγίζονταν πριν το 1848, όπως αυτό της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της αδελφοσύνης και απελευθερωτικής δύναμης της αντίληψης της Ιδέας του Κόσμου ως όλον. Ταυτόχρονα, το Άτομο εξυψώθηκε, κατά τον αγγλικό τρόπο, ενάντια στο Κράτος και έτσι, κάθε μορφή οργάνωσης, έφτασε, λίγο-πολύ ξεκάθαρα, να θεωρηθεί ως μια μορφή καταπίεσης και ψυχικής εκμετάλλευσης.

Σίγουρα, αυτή η αντίληψη δεν ήταν ποτέ απολύτως ομόφωνη. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ευθύνεται, ως επί το πλείστον, για την απουσία ενός οργανωμένου, συνεκτικού αναρχικού κινήματος. Ο υπερβολικός φόβος να αλλοτριώσουμε τις δικές μας ελεύθερες βουλήσεις στα χέρια κάποιου νέου συλλογικού οργάνου μάς εμπόδισε πάνω απ' όλα να ενωθούμε.

Είναι αλήθεια, ότι υπήρχαν ανάμεσά μας «ομάδες κοινωνικής μελέτης», αλλά ξέρουμε πόσο εφήμερες και επισφαλείς ήταν: γεννημένες μέσα από την ατομική ιδιοτροπία, αυτές οι ομάδες ήταν προορισμένες να εξαφανιστούν μαζί της· όσοι τις αποτελούσαν δεν ένιωθαν αρκετά ενωμένοι και η πρώτη δυσκολία που συνάντησαν τους έκανε να χωρίσουν. Επιπλέον, αυτές οι ομάδες δεν φαίνεται να είχαν ποτέ ξεκάθαρη αντίληψη του στόχου τους. Τώρα, ο [illegible] εδώ και αρκετά χρόνια, χωρίς η αναρχική ιδέα να έχει υποφέρει εμφανώς γι' αυτό. Είναι αλήθεια, ότι στην Γαλλία δεν έχουμε πολλές πληροφορίες για τη σύσταση και τη ζωή αυτών των οργανώσεων· θα ήταν επιθυμητό να διερευνηθεί αυτό.

Ο δεύτερος λόγος είναι πολύ πιο σημαντικός. Αφορά την αποφασιστική εξέλιξη που υφίστανται τα μυαλά και οι πρακτικές συνήθειες των αναρχικών, τα τελευταία επτά περίπου χρόνια, και η οποία τους οδήγησε να ενταχθούν ενεργά στο εργατικό κίνημα και να συμμετάσχουν στη ζωή του λαού.

Με μια λέξη, έχουμε ξεπεράσει το χάσμα μεταξύ της καθαρής ιδέας, που μπορεί τόσο εύκολα να μετατραπεί σε δόγμα, και της πραγματικής ζωής.

Το βασικό αποτέλεσμα αυτού ήταν ότι μας ενδιαφέρουν όλο και λιγότερο οι κοινωνιολογικές αφηρημένες έννοιες του παρελθόντος και ενδιαφερόμαστε όλο και περισσότερο για το πρακτικό κίνημα, σε ενεργό δράση. Απόδειξη είναι η μεγάλη σημασία που έχει αποκτήσει για εμάς ο επαναστατικός συνδικαλισμός και ο αντιμιλιταρισμός, για παράδειγμα, τα τελευταία χρόνια.

Ένα άλλο αποτέλεσμα της συμμετοχής μας στο κίνημα, επίσης πολύ σημαντικό, ήταν ότι η ίδια η θεωρητική αναρχία σταδιακά οξύνθηκε και πήρε σάρκα και οστά μέσω της επαφής με την πραγματική ζωή, αυτήν την αιώνια πηγή της σκέψης. Η αναρχία στα μάτια μας δεν είναι πλέον μια γενική αντίληψη του κόσμου, ένα ιδανικό της ύπαρξης, μια εξέγερση του πνεύματος ενάντια σε οτιδήποτε είναι αχρείο, ακάθαρτο και κτηνώδες στη ζωή· είναι, επίσης και πάνω από όλα, μια επαναστατική θεωρία, ένα πραγματικό πρόγραμμα καταστροφής και κοινωνικής αναδιοργάνωσης. Η επαναστατική αναρχία –και τονίζω τη λέξη «επαναστατικός»– ουσιαστικά επιδιώκει να συμμετάσχει στις αυθόρμητες κινητοποιήσεις των ανθρώπων, δουλεύοντας προς αυτό που ο Κροπότκιν αποκαλούσε τόσο ξεκάθαρα «*Η Κατάκτηση του Ψωμιού*».

Τώρα, μόνο από τη σκοπιά της επαναστατικής αναρχίας μπορεί να αντιμετωπιστεί το ζήτημα της αναρχικής οργάνωσης.

Οι εχθροί της οργάνωσης σήμερα είναι δύο ειδών.

Πρώτον, υπάρχουν εκείνοι που είναι επίμονα και συστηματικά εχθρικοί σε κάθε είδους οργάνωση. Είναι οι ατομικιστές. Ανάμεσά τους μπορεί να βρεθεί η ιδέα που διαδόθηκε από τον Ρουσσώ, ότι η κοινωνία είναι κακή, ότι είναι πάντα ένας περιορισμός της ανεξαρτησίας του ατόμου. Η ελάχιστη δυνατή κοινωνία, ή καθόλου κοινωνία:

κοινωνία. Το γεγονός είχε ως συνέπεια –οι αναρχικοί, με τις αδιάκοπες εκκλήσεις τους για πνευματική απελευθέρωση του ατόμου, να θεωρηθούν ως η υπέρτατη εκδήλωση του ατομικισμού των κυριότερων αστών θεωρητικών του παρελθόντος.

Οι ατομικές ενέργειες και η ατομική πρωτοβουλία θεωρήθηκε ότι επαρκούσαν για τα πάντα· και χειροκρότησαν το [έργο του Ίψεν] «*Ο εχθρός του λαού*», όταν δήλωνε ότι ένας άνθρωπος μόνος του είναι πιο ισχυρός από όλους. Αλλά δεν σκέφτηκαν ένα πράγμα: ότι η σύλληψη του Ίψεν δεν ήταν ποτέ αυτή που περιέγραφε έναν επαναστάτη, με την έννοια που δίνουμε σε αυτήν τη λέξη, αλλά με αυτή ενός ανθρώπου με ήθος ο οποίος ασχολείται πρωτίστως με την εδραίωση ενός νέου ήθους μέσα στα ίδια τα στήθη της παλιάς κοινωνίας.

Σε γενικές γραμμές, τα προηγούμενα χρόνια, δόθηκε λίγη προσοχή στη μελέτη των πραγματικών ζητημάτων της οικονομικής ζωής, των διαφόρων φαινομένων στην παραγωγή και τις εμπορικές συναλλαγές, και ορισμένοι από τους ανθρώπους μας, των οποίων οι αντιλήψεις και απόψεις δεν έχουν εξαφανιστεί ακόμη, έφτασαν στο σημείο να αρνηθούν την ύπαρξη αυτού του βασικού φαινομένου –της ταξικής πάλης– σε σημείο να μην διακρίνουν πλέον στη σημερινή κοινωνία, όπως και οι γνήσιοι δημοκράτες, τίποτα εκτός από διαφορές απόψεων, για τις οποίες η αναρχική προπαγάνδα έπρεπε να προετοιμάσει τα άτομα, ως τρόπο εκπαίδευσής τους για τις θεωρητικές συζητήσεις.

Στις απαρχές της, η αναρχία δεν ήταν παρά μια πραγματική διαμαρτυρία ενάντια στις οπορτουνιστικές τάσεις και στον αυταρχικό τρόπο δράσης της σοσιαλδημοκρατίας· και από αυτή την άποψη, μπορεί να ειπωθεί ότι είχε μια χρήσιμη λειτουργία στο κοινωνικό κίνημα των τελευταίων είκοσι πέντε ετών. Αν ο σοσιαλισμός στο σύνολό του, ως επαναστατική ιδέα, έχει επιβιώσει από την προοδευτική αστικοποίηση της σοσιαλδημοκρατίας, αυτό οφείλεται αναμφίβολα στους αναρχικούς.

Γιατί οι αναρχικοί δεν αρκέστηκαν στο να υποστηρίξουν την αρχή του σοσιαλισμού και του φεντεραλισμού ενάντια στις αναιδείς παρεκκλίσεις των [σοσιαλδημοκρατικών] καβαλιέρων της κατάκτησης της πολιτικής εξουσίας; Γιατί ο χρόνος τούς έφερε αντιμέτωπους με τη φιλοδοξία να ξαναχτίσουν μια εντελώς νέα ιδεολογία εκ βάθρων, αντιμέτωποι με τον κοινοβουλευτικό και ρεφορμιστικό σοσιαλισμό;

Δεν μπορούμε παρά να το αναγνωρίσουμε: αυτή η ιδεολογική απόπειρα δεν ήταν πάντα εύκολη. Τις περισσότερες ... σοσιαλισμό πριν από το 1848 –όπως μπορούμε να διαβάσουμε στο *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* [των Μαρξ και Ένγκελς]– ο οποίος περηφανευόταν ότι μπορούσε να συνεχίσει να «περιφρονεί όλους τους ταξικούς αγώνες», υπερασπιζόμενος «όχι τα συμφέροντα του προλεταριάτου, αλλά τα συμφέροντα της Ανθρώπινης Φύσης, του Ανθρώπου γενικά, που δεν ανήκει σε κάποια τάξη, που δεν έχει πραγματική υπόσταση, που υπάρχει μόνο στο ομιχλώδες βασίλειο της φιλοσοφικής φαντασίας».

Έτσι, πολλοί από τους ανθρώπους μας επέστρεψαν με ενδιαφέρον προς τον ιδεαλισμό από τη μια και τον ατομικισμό από την άλλη. Και υπήρξε ανανεωμένο ενδιαφέρον για τα ζητήματα όπως αυτά προσεγγίζονταν πριν το 1848, όπως αυτό της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της αδελφοσύνης και απελευθερωτικής δύναμης της αντίληψης της Ιδέας του Κόσμου ως όλον. Ταυτόχρονα, το Άτομο εξυψώθηκε, κατά τον αγγλικό τρόπο, ενάντια στο Κράτος και έτσι, κάθε μορφή οργάνωσης, έφτασε, λίγο-πολύ ξεκάθαρα, να θεωρηθεί ως μια μορφή καταπίεσης και ψυχικής εκμετάλλευσης.

Σίγουρα, αυτή η αντίληψη δεν ήταν ποτέ απολύτως ομόφωνη. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ευθύνεται, ως επί το πλείστον, για την απουσία ενός οργανωμένου, συνεκτικού αναρχικού κινήματος. Ο υπερβολικός φόβος να αλλοτριώσουμε τις δικές μας ελεύθερες βουλήσεις στα χέρια κάποιου νέου συλλογικού οργάνου μάς εμπόδισε πάνω απ' όλα να ενωθούμε.

Είναι αλήθεια, ότι υπήρχαν ανάμεσά μας «ομάδες κοινωνικής μελέτης», αλλά ξέρουμε πόσο εφήμερες και επισφαλείς ήταν: γεννημένες μέσα από την ατομική ιδιοτροπία, αυτές οι ομάδες ήταν προορισμένες να εξαφανιστούν μαζί της· όσοι τις αποτελούσαν δεν ένιωθαν αρκετά ενωμένοι και η πρώτη δυσκολία που συνάντησαν τους έκανε να χωρίσουν. Επιπλέον, αυτές οι ομάδες δεν φαίνεται να είχαν ποτέ ξεκάθαρη αντίληψη του στόχου τους. Τώρα, ο στόχος μιας οργάνωσης είναι ταυτόχρονα και σκέψη και δράση. Από την εμπειρία μου, ωστόσο, αυτές οι ομάδες δεν έδρασαν καθόλου: φιλονικούσαν. Και πολλοί τις επέκριναν γιατί έχτισαν όλα εκείνα τα μικρά ξωκλήσια, αυτά τα μαγαζάκια για κουβέντες.

Τι βρίσκεται στη ρίζα του γεγονότος, ότι η αναρχική γνώμη φαίνεται τώρα να αλλάζει σε σχέση με το ζήτημα της οργάνωσης;

Υπάρχουν δύο λόγοι για αυτό:

Ο πρώτος είναι το παράδειγμα από το εξωτερικό. Υπάρχουν μικρές μόνιμες οργανώσεις σε Αγγλία, Ολλανδία, Γερμανία, Βοημία, Ρομανδία και Ιταλία που λειτουργούν ... Με μια λέξη, έχουμε ξεπεράσει το χάσμα μεταξύ της καθαρής ιδέας, που μπορεί τόσο εύκολα να μετατραπεί σε δόγμα, και της πραγματικής ζωής.

Το βασικό αποτέλεσμα αυτού ήταν ότι μας ενδιαφέρουν όλο και λιγότερο οι κοινωνιολογικές αφηρημένες έννοιες του παρελθόντος και ενδιαφερόμαστε όλο και περισσότερο για το πρακτικό κίνημα, σε ενεργό δράση. Απόδειξη είναι η μεγάλη σημασία που έχει αποκτήσει για εμάς ο επαναστατικός συνδικαλισμός και ο αντιμιλιταρισμός, για παράδειγμα, τα τελευταία χρόνια.

Ένα άλλο αποτέλεσμα της συμμετοχής μας στο κίνημα, επίσης πολύ σημαντικό, ήταν ότι η ίδια η θεωρητική αναρχία σταδιακά οξύνθηκε και πήρε σάρκα και οστά μέσω της επαφής με την πραγματική ζωή, αυτήν την αιώνια πηγή της σκέψης. Η αναρχία στα μάτια μας δεν είναι πλέον μια γενική αντίληψη του κόσμου, ένα ιδανικό της ύπαρξης, μια εξέγερση του πνεύματος ενάντια σε οτιδήποτε είναι αχρείο, ακάθαρτο και κτηνώδες στη ζωή· είναι, επίσης και πάνω από όλα, μια επαναστατική θεωρία, ένα πραγματικό πρόγραμμα καταστροφής και κοινωνικής αναδιοργάνωσης. Η επαναστατική αναρχία –και τονίζω τη λέξη «επαναστατικός»– ουσιαστικά επιδιώκει να συμμετάσχει στις αυθόρμητες κινητοποιήσεις των ανθρώπων, δουλεύοντας προς αυτό που ο Κροπότκιν αποκαλούσε τόσο ξεκάθαρα «*Η Κατάκτηση του Ψωμιού*».

Τώρα, μόνο από τη σκοπιά της επαναστατικής αναρχίας μπορεί να αντιμετωπιστεί το ζήτημα της αναρχικής οργάνωσης.

Οι εχθροί της οργάνωσης σήμερα είναι δύο ειδών.

Πρώτον, υπάρχουν εκείνοι που είναι επίμονα και συστηματικά εχθρικοί σε κάθε είδους οργάνωση. Είναι οι ατομικιστές. Ανάμεσά τους μπορεί να βρεθεί η ιδέα που διαδόθηκε από τον Ρουσσώ, ότι η κοινωνία είναι κακή, ότι είναι πάντα ένας περιορισμός της ανεξαρτησίας του ατόμου. Η ελάχιστη δυνατή κοινωνία, ή καθόλου κοινωνία: αυτό είναι το όνειρό τους, ένα παράλογο όνειρο, ένα ρομαντικό όνειρο που μας φέρνει πίσω στις πιο παράξενες τρέλες του έργου του Ρουσσώ.

Χρειάζεται, λοιπόν, να πούμε και να αποδείξουμε ότι η αναρχία δεν είναι ατομικισμός· Ιστορικά μιλώντας, η αναρχία γεννήθηκε, μέσα από την ανάπτυξη του σοσιαλισμού, στα συνέδρια της Διεθνούς, με άλλα λόγια, από το ίδιο το εργατικό κίνημα. Και μάλιστα, σαν λογικό συμπέρασμα, αναρχία σημαίνει κοινωνία οργανωμένη χωρίς πολιτική εξουσία. Είπα *οργανωμένη*. Σε αυτό το σημείο, όλοι οι αναρχικοί –ο Προυντόν, ο Μπακούνιν, εκείνοι της Ομοσπονδίας Γιούρα, ο Κροπότκιν– συμφωνούν. Μακριά

Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο, στο Plancius Hall, Άμστερνταμ, 26-31 Αυγούστου του 1907

από το να αντιμετωπίζει την οργάνωση και την κυβέρνηση ως ίσες έννοιες, ο Προυντόν δεν έπαψε ποτέ να τονίζει την ασυμβατότητά τους: **«Ο παραγωγός είναι ασυμβίβαστος με την κυβέρνηση», λέει στη *Γενική Ιδέα της Επανάστασης του 19ου αιώνα*, «η οργάνωση αντιτίθεται στην κυβέρνηση».**

Ακόμη και ο ίδιος ο Μαρξ, του οποίου οι μαθητές επιδιώκουν τώρα να κρύψουν την αναρχική πλευρά στην θεωρία του, όρισε την αναρχία: «*Όλοι οι Σοσιαλιστές κατανοούν την Αναρχία ως το εξής: ότι μόλις επιτευχθεί ο στόχος του προλεταριακού κινήματος –η κατάργηση των τάξεων– η εξουσία του κράτους –το οποίο χρησιμεύει για τη διατήρηση της μεγάλης παραγωγικής πλειοψηφίας κάτω από τον ζυγό μιας μικρής εκμεταλλευτικής μειοψηφίας– εξαφανίζεται και οι λειτουργίες της κυβέρνησης μετατρέπονται σε απλές διοικητικές λειτουργίες*». Με άλλα λόγια, η αναρχία δεν είναι η άρνηση της οργάνωσης αλλά μόνο της κυβερνητικής λειτουργίας της εξουσίας του κράτους.

Όχι, η αναρχία δεν είναι ατομικιστική, αλλά βασικά φε- τουλάχιστον αδιάφοροι– προς κάθε οργάνωση που βασίζεται σε ένα κοινό τόπο ιδανικών, συναισθημάτων και αρχών· είναι, με μια λέξη, οι συνδικαλιστές.

Ας εξετάσουμε τις αντιρρήσεις τους. Η ύπαρξη στη Γαλλία ενός εργατικού κινήματος με επαναστατική και σχεδόν αναρχική προοπτική είναι, σε αυτή τη χώρα, επί του παρόντος το μεγαλύτερο εμπόδιο, μπροστά στο οποίο οποιαδήποτε απόπειρα αναρχικής οργάνωσης κινδυνεύει να καταρρεύσει –δεν θέλω να πω ότι θα τσακιστεί πάνω του. Και αυτό το σημαντικό ιστορικό γεγονός μας επιβάλλει ορισμένες προφυλάξεις, που δεν επηρεάζουν, κατά τη γνώμη μου, τους συντρόφους μας σε άλλες χώρες.

Το εργατικό κίνημα σήμερα, παρατηρούν οι συνδικαλιστές, προσφέρει στους αναρχικούς ένα σχεδόν απεριόριστο πεδίο δράσης. Ενώ οι θεωρητικές ομάδες, βασισμένες σε ιδέες-μικρά καταφύγια στα οποία μπορούν να εισέλθουν μόνο οι μυημένοι, δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα αναπτυχθούν επ' αόριστον, η οργάνωση των εργαζομένων, από την άλλη πλευρά, είναι μια ευρέως προσβάσιμη

Έτσι μιλάνε οι συνδικαλιστές. Αλλά δεν βλέπω πώς οι αντιρρήσεις τους έχουν κάποια αξία ενάντια στο έργο μας να αυτοοργανωθούμε. Αντιθέτως. Βλέπω ξεκάθαρα ότι αν είχαν κάποια αξία, θα ήταν επίσης ενάντια στην ίδια την αναρχία, ως μια θεωρία που επιδιώκει να διαφέρει από τον συνδικαλισμό και αρνείται να αφήσει τον εαυτό της να απορροφηθεί από αυτόν.

Οργανωμένοι ή όχι, οι αναρχικοί (με το οποίον όρο εννοώ εκείνους της τάσης μας, που δεν διαχωρίζουν αυθαίρετα την αναρχία από το προλεταριάτο) δεν περιμένουν σε καμία περίπτωση ότι δικαιούνται να ενεργήσουν ως «ανώτατοι σωτήρες», όπως λέει το τραγούδι [στμ. Σοσιαλιστική Διεθνής]. Αποδίδουμε πρόθυμα την υπερηφάνεια της κύριας θέσης στο πεδίο της δράσης στο εργατικό κίνημα, πεπεισμένοι, όπως ήμασταν τόσο καιρό, ότι η χειραφέτηση των εργατών θα είναι στα χέρια των ενδιαφερομένων ή δεν θα υπάρξει.

Με άλλα λόγια, κατά τη γνώμη μας το συνδικάτο δεν πρέπει να έχει απλώς μια καθαρά συνεταιριστική, εμπορική λειτουργία, όπως το επιδιώκουν οι σοσιαλιστές οπαδοί του Ζυλ Γκεσντ [στμ. Guesdists], και μαζί τους και κάποιοι αναρχικοί που προσκολλώνται σε ξεπερασμένες πλέον φόρμουλες. Ο χρόνος για τον καθαρό κορπορατιβισμό έχει τελειώσει: αυτό είναι ένα γεγονός που θα μπορούσε κατ' αρχήν να είναι αντίθετο με προηγούμενες έννοιες, αλλά θα πρέπει να γίνει αποδεκτό με όλες τις συνέπειές του. Ναι, το συνεταιριστικό πνεύμα τείνει όλο και περισσότερο να γίνει μια ανωμαλία, ένας αναχρονισμός που δίνει έδαφος στο ταξικό ζήτημα. Και αυτό, σημειώστε τα λόγια μου, δεν είναι χάρη στον Γκριφουέλ, ούτε στον Πουζέ –είναι αποτέλεσμα δράσης. Στην πραγματικότητα, οι ανάγκες της δράσης είναι αυτές που υποχρέωσαν τον συνδικαλισμό να σηκώσει το κεφάλι ψηλά και να διευρύνει τις αντιλήψεις του. Σήμερα, το συνδικάτο των εργαζομένων προορίζεται να γίνει για τους προλετάριους αυτό που είναι το κράτος για την αστική τάξη: ο κατ' εξοχήν πολιτικός θεσμός, ένα απαραίτητο όργανο στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο, ένα όπλο άμυνας ή επίθεσης ανάλογα με την κατάσταση.

Το καθήκον μας ως αναρχικοί, του πιο προχωρημένου, του πιο τολμηρού και του πιο ανεμπόδιστου τομέα του μαχητικού προλεταριάτου, είναι να μένουμε συνεχώς δίπλα του, να δίνουμε την ίδια μάχη μέσα από τις τάξεις του, να το υπερασπιστούμε ενάντια στον ίδιο του τον

Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο, στο Plancius Hall, Άμστερνταμ, 26-31 Αυγούστου του 1907

από το να αντιμετωπίζει την οργάνωση και την κυβέρνηση ως ίσες έννοιες, ο Προυντόν δεν έπαψε ποτέ να τονίζει την ασυμβατότητά τους: **«Ο παραγωγός είναι ασυμβίβαστος με την κυβέρνηση», λέει στη *Γενική Ιδέα της Επανάστασης του 19ου αιώνα*, «η οργάνωση αντιτίθεται στην κυβέρνηση».**

Ακόμη και ο ίδιος ο Μαρξ, του οποίου οι μαθητές επιδιώκουν τώρα να κρύψουν την αναρχική πλευρά στην θεωρία του, όρισε την αναρχία: «*Όλοι οι Σοσιαλιστές κατανοούν την Αναρχία ως το εξής: ότι μόλις επιτευχθεί ο στόχος του προλεταριακού κινήματος –η κατάργηση των τάξεων– η εξουσία του κράτους –το οποίο χρησιμεύει για τη διατήρηση της μεγάλης παραγωγικής πλειοψηφίας κάτω από τον ζυγό μιας μικρής εκμεταλλευτικής μειοψηφίας– εξαφανίζεται και οι λειτουργίες της κυβέρνησης μετατρέπονται σε απλές διοικητικές λειτουργίες*». Με άλλα λόγια, η αναρχία δεν είναι η άρνηση της οργάνωσης αλλά μόνο της κυβερνητικής λειτουργίας της εξουσίας του κράτους.

Όχι, η αναρχία δεν είναι ατομικιστική, αλλά βασικά φεντεραλιστική. Ο φεντεραλισμός είναι απαραίτητος για την αναρχία: είναι στην πραγματικότητα η ίδια η ουσία της αναρχίας. Ευχαρίστως θα όριζα την αναρχία ως τον πλήρη φεντεραλισμό, την καθολική επέκταση της ιδέας του ελεύθερου συμβολαίου.

Εξάλλου, δεν μπορώ να καταλάβω πώς μια αναρχική οργάνωση θα μπορούσε να βλάψει την ατομική εξέλιξη των μελών της. Κανείς δεν θα αναγκαζόταν να ενταχθεί, όπως κανείς δεν θα αναγκαζόταν να φύγει από τη στιγμή που θα είχε ενταχθεί. Τι είναι, λοιπόν, μια αναρχική ομοσπονδία; Αρκετοί σύντροφοι από μια συγκεκριμένη περιοχή, για παράδειγμα από την Ρομανδία, έχοντας αποδείξει την αδυναμία των απομονωμένων δυνάμεων, της αποσπασματικής δράσης, συμφωνούν μια ωραία ημέρα να παραμείνουν σε συνεχή επαφή μεταξύ τους, να ενώσουν τις δυνάμεις τους με στόχο να εργαστούν για τη διάτουλάχιστον αδιάφοροι– προς κάθε οργάνωση που βασίζεται σε ένα κοινό τόπο ιδανικών, συναισθημάτων και αρχών· είναι, με μια λέξη, οι συνδικαλιστές.

Ας εξετάσουμε τις αντιρρήσεις τους. Η ύπαρξη στη Γαλλία ενός εργατικού κινήματος με επαναστατική και σχεδόν αναρχική προοπτική είναι, σε αυτή τη χώρα, επί του παρόντος το μεγαλύτερο εμπόδιο, μπροστά στο οποίο οποιαδήποτε απόπειρα αναρχικής οργάνωσης κινδυνεύει να καταρρεύσει –δεν θέλω να πω ότι θα τσακιστεί πάνω του. Και αυτό το σημαντικό ιστορικό γεγονός μας επιβάλλει ορισμένες προφυλάξεις, που δεν επηρεάζουν, κατά τη γνώμη μου, τους συντρόφους μας σε άλλες χώρες.

Το εργατικό κίνημα σήμερα, παρατηρούν οι συνδικαλιστές, προσφέρει στους αναρχικούς ένα σχεδόν απεριόριστο πεδίο δράσης. Ενώ οι θεωρητικές ομάδες, βασισμένες σε ιδέες-μικρά καταφύγια στα οποία μπορούν να εισέλθουν μόνο οι μυημένοι, δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα αναπτυχθούν επ' αόριστον, η οργάνωση των εργαζομένων, από την άλλη πλευρά, είναι μια ευρέως προσβάσιμη ένωση· δεν είναι ένας ναός του οποίου οι πόρτες είναι κλειστές, αλλά ένας δημόσιος στίβος, ένα φόρουμ ανοιχτό σε όλους τους εργάτες χωρίς διάκριση φύλου, φυλής ή ιδεολογίας, και επομένως τέλεια προσαρμοσμένο ώστε να περικλείει ολόκληρο το προλεταριάτο στις ευέλικτες τάξεις του.

Τώρα, συνεχίζουν οι συνδικαλιστές, εκεί πρέπει να είναι οι αναρχικοί, στα συνδικάτα των εργαζομένων. Το συνδικάτο των εργαζομένων είναι ο ζωντανός οφθαλμός της μελλοντικής κοινωνίας· είναι αυτό που θα προηγηθεί, που θα ανοίξει το δρόμο για το επόμενο. Το λάθος γίνεται με το να μένει κανείς μέσα στους τέσσερις τοίχους του, ανάμεσα στους άλλους μυημένους, να αναμασάει τα ίδια θεωρητικά ερωτήματα ξανά και ξανά, κινούμενος πάντα μέσα στον ίδιο κύκλο ιδεών. Δεν πρέπει, με κανένα πρόσχημα, να διαχωριστούμε από τον λαό, γιατί όσο οπι-

νοώ εκείνους της τάξης μας, που δεν διαχωρίζουν αυθαίρετα την αναρχία από το προλεταριάτο) δεν περιμένουν σε καμία περίπτωση ότι δικαιούνται να ενεργήσουν ως «ανώτατοι σωτήρες», όπως λέει το τραγούδι [στμ. Σοσιαλιστική Διεθνής]. Αποδίδουμε πρόθυμα την υπερηφάνεια της κύριας θέσης στο πεδίο της δράσης στο εργατικό κίνημα, πεπεισμένοι, όπως ήμασταν τόσο καιρό, ότι η χειραφέτηση των εργατών θα είναι στα χέρια των ενδιαφερομένων ή δεν θα υπάρξει.

Με άλλα λόγια, κατά τη γνώμη μας το συνδικάτο δεν πρέπει να έχει απλώς μια καθαρά συνεταιριστική, εμπορική λειτουργία, όπως το επιδιώκουν οι σοσιαλιστές οπαδοί του Ζυλ Γκεσντ [στμ. Guesdists], και μαζί τους και κάποιοι αναρχικοί που προσκολλώνται σε ξεπερασμένες πλέον φόρμουλες. Ο χρόνος για τον καθαρό κορπορατιβισμό έχει τελειώσει: αυτό είναι ένα γεγονός που θα μπορούσε κατ' αρχήν να είναι αντίθετο με προηγούμενες έννοιες, αλλά θα πρέπει να γίνει αποδεκτό με όλες τις συνέπειές του. Ναι, το συνεταιριστικό πνεύμα τείνει όλο και περισσότερο να γίνει μια ανωμαλία, ένας αναχρονισμός που δίνει έδαφος στο ταξικό ζήτημα. Και αυτό, σημειώστε τα λόγια μου, δεν είναι χάρη στον Γκριφουέλ, ούτε στον Πουζέ –είναι αποτέλεσμα δράσης. Στην πραγματικότητα, οι ανάγκες της δράσης είναι αυτές που υποχρέωσαν τον συνδικαλισμό να σηκώσει το κεφάλι ψηλά και να διευρύνει τις αντιλήψεις του. Σήμερα, το συνδικάτο των εργαζομένων προορίζεται να γίνει για τους προλετάριους αυτό που είναι το κράτος για την αστική τάξη: ο κατ' εξοχήν πολιτικός θεσμός, ένα απαραίτητο όργανο στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο, ένα όπλο άμυνας ή επίθεσης ανάλογα με την κατάσταση.

Το καθήκον μας ως αναρχικοί, του πιο προχωρημένου, του πιο τολμηρού και του πιο ανεμπόδιστου τομέα του μαχητικού προλεταριάτου, είναι να μένουμε συνεχώς δίπλα του, να δίνουμε την ίδια μάχη μέσα από τις τάξεις του, να το υπερασπιστούμε ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό, που δεν είναι απαραίτητα ο λιγότερο επικίνδυνος εχθρός. Με άλλα λόγια, θέλουμε να παρέχουμε σε αυτήν την τεράστια κινούμενη μάζα που είναι το σύγχρονο προλεταριάτο, δεν θα πω μια φιλοσοφία και ένα ιδανικό, κάτι που θα μπορούσε να φαίνεται αλαζονικό, αλλά να παρέχουμε έναν στόχο και τα μέσα δράσης. [...]

Μετάφραση – απόδοση Π.

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος

ως ίσες έννοιες, ο Προυντόν δεν έπαψε ποτέ να τονίζει την ασυμβατότητά τους: **«Ο παραγωγός είναι ασυμβίβαστος με την κυβέρνηση», λέει στη *Γενική Ιδέα της Επανάστασης του 19ου αιώνα*, «η οργάνωση αντιτίθεται στην κυβέρνηση».**

Ακόμη και ο ίδιος ο Μαρξ, του οποίου οι μαθητές επιδιώκουν τώρα να κρύψουν την αναρχική πλευρά στην θεωρία του, όρισε την αναρχία: «*Όλοι οι Σοσιαλιστές κατανοούν την Αναρχία ως το εξής: ότι μόλις επιτευχθεί ο στόχος του προλεταριακού κινήματος –η κατάργηση των τάξεων– η εξουσία του κράτους –το οποίο χρησιμεύει για τη διατήρηση της μεγάλης παραγωγικής πλειοψηφίας κάτω από τον ζυγό μιας μικρής εκμεταλλευτικής μειοψηφίας– εξαφανίζεται και οι λειτουργίες της κυβέρνησης μετατρέπονται σε απλές διοικητικές λειτουργίες*». Με άλλα λόγια, η αναρχία δεν είναι η άρνηση της οργάνωσης αλλά μόνο της κυβερνητικής λειτουργίας της εξουσίας του κράτους.

Όχι, η αναρχία δεν είναι ατομικιστική, αλλά βασικά φεντεραλιστική. Ο φεντεραλισμός είναι απαραίτητος για την αναρχία: είναι στην πραγματικότητα η ίδια η ουσία της αναρχίας. Ευχαρίστως θα όριζα την αναρχία ως τον πλήρη φεντεραλισμό, την καθολική επέκταση της ιδέας του ελεύθερου συμβολαίου.

Εξάλλου, δεν μπορώ να καταλάβω πώς μια αναρχική οργάνωση θα μπορούσε να βλάψει την ατομική εξέλιξη των μελών της. Κανείς δεν θα αναγκαζόταν να ενταχθεί, όπως κανείς δεν θα αναγκαζόταν να φύγει από τη στιγμή που θα είχε ενταχθεί. Τι είναι, λοιπόν, μια αναρχική ομοσπονδία; Αρκετοί σύντροφοι από μια συγκεκριμένη περιοχή, για παράδειγμα από την Ρομανδία, έχοντας αποδείξει την αδυναμία των απομονωμένων δυνάμεων, της αποσπασματικής δράσης, συμφωνούν μια ωραία ημέρα να παραμείνουν σε συνεχή επαφή μεταξύ τους, να ενώσουν τις δυνάμεις τους με στόχο να εργαστούν για τη διάδοση των κομμουνιστικών, αναρχικών και επαναστατικών ιδεών και να συμμετέχουν σε δημόσιες εκδηλώσεις μέσω της συλλογικής τους δράσης. Δημιουργούν, έτσι, μια νέα οντότητα της οποίας το ορισμένο θήραμα είναι το άτομο; Με κανένα τρόπο. Πολύ απλά, και για έναν συγκεκριμένο στόχο, ενώνουν τις ιδέες τους, τη θέλησή τους και τις δυνάμεις τους και, από τη συλλογική δυνατότητα που προκύπτει, ο καθένας αποκτά κάποιο πλεονέκτημα.

Αλλά έχουμε επίσης, όπως είπα νωρίτερα, κι ένα άλλο είδος αντιπάλου. Είναι εκείνοι που, παρ' όλο που είναι υποστηρικτές των εργατικών οργανώσεων οι οποίες βασίζονται σε ταύτιση στόχων, αποδεικνύονται εχθρικοί –ή σίζεται σε ένα κοινό τόπο ιδανικών, συναισθημάτων και αρχών· είναι, με μια λέξη, οι συνδικαλιστές.

Ας εξετάσουμε τις αντιρρήσεις τους. Η ύπαρξη στη Γαλλία ενός εργατικού κινήματος με επαναστατική και σχεδόν αναρχική προοπτική είναι, σε αυτή τη χώρα, επί του παρόντος το μεγαλύτερο εμπόδιο, μπροστά στο οποίο οποιαδήποτε απόπειρα αναρχικής οργάνωσης κινδυνεύει να καταρρεύσει –δεν θέλω να πω ότι θα τσακιστεί πάνω του. Και αυτό το σημαντικό ιστορικό γεγονός μας επιβάλλει ορισμένες προφυλάξεις, που δεν επηρεάζουν, κατά τη γνώμη μου, τους συντρόφους μας σε άλλες χώρες.

Το εργατικό κίνημα σήμερα, παρατηρούν οι συνδικαλιστές, προσφέρει στους αναρχικούς ένα σχεδόν απεριόριστο πεδίο δράσης. Ενώ οι θεωρητικές ομάδες, βασισμένες σε ιδέες-μικρά καταφύγια στα οποία μπορούν να εισέλθουν μόνο οι μυημένοι, δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα αναπτυχθούν επ' αόριστον, η οργάνωση των εργαζομένων, από την άλλη πλευρά, είναι μια ευρέως προσβάσιμη ένωση· δεν είναι ένας ναός του οποίου οι πόρτες είναι κλειστές, αλλά ένας δημόσιος στίβος, ένα φόρουμ ανοιχτό σε όλους τους εργάτες χωρίς διάκριση φύλου, φυλής ή ιδεολογίας, και επομένως τέλεια προσαρμοσμένο ώστε να περικλείει ολόκληρο το προλεταριάτο στις ευέλικτες τάξεις του.

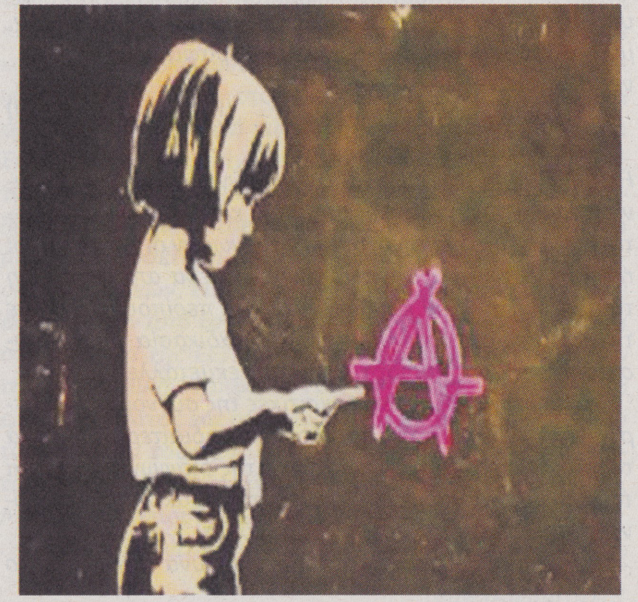
Τώρα, συνεχίζουν οι συνδικαλιστές, εκεί πρέπει να είναι οι αναρχικοί, στα συνδικάτα των εργαζομένων. Το συνδικάτο των εργαζομένων είναι ο ζωντανός οφθαλμός της μελλοντικής κοινωνίας· είναι αυτό που θα προηγηθεί, που θα ανοίξει το δρόμο για το επόμενο. Το λάθος γίνεται με το να μένει κανείς μέσα στους τέσσερις τοίχους του, ανάμεσα στους άλλους μυημένους, να αναμασάει τα ίδια θεωρητικά ερωτήματα ξανά και ξανά, κινούμενος πάντα μέσα στον ίδιο κύκλο ιδεών. Δεν πρέπει, με κανένα πρόσχημα, να διαχωριστούμε από τον λαό, γιατί όσο οπισθοδρομικός και περιορισμένων αντιλήψεων κι αν είναι, είναι ο λαός και όχι ο ιδεολόγος που είναι η απαραίτητη κινητήρια δύναμη κάθε κοινωνικής επανάστασης. Μήπως, όπως οι σοσιαλδημοκράτες, έχουμε άλλα συμφέροντα που θέλουμε να προωθήσουμε, εκτός από αυτά του συνόλου των καταπιεσμένων; Κομματικά, σεχταριστικά ή φραξιονιστικά συμφέροντα; Εναπόκειται στους ανθρώπους να έρθουν κοντά μας ή πρέπει εμείς να πάμε κοντά τους, ζώντας τη ζωή τους, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη τους και τονώνοντας τους, τόσο με τα λόγια μας όσο και με το παράδειγμά μας, να κάνουν αντίσταση, εξέγερση, επανάσταση;

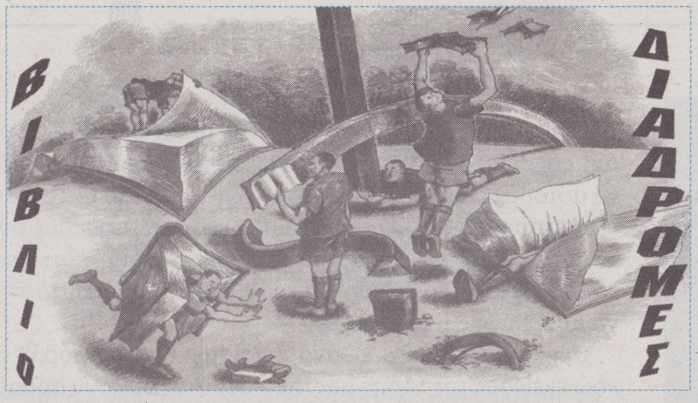
νέπειές του. Ναι, το συνεταιριστικό πνεύμα τείνει όλο και περισσότερο να γίνει μια ανωμαλία, ένας αναχρονισμός που δίνει έδαφος στο ταξικό ζήτημα. Και αυτό, σημειώστε τα λόγια μου, δεν είναι χάρη στον Γκριφουέλ, ούτε στον Πουζέ –είναι αποτέλεσμα δράσης. Στην πραγματικότητα, οι ανάγκες της δράσης είναι αυτές που υποχρέωσαν τον συνδικαλισμό να σηκώσει το κεφάλι ψηλά και να διευρύνει τις αντιλήψεις του. Σήμερα, το συνδικάτο των εργαζομένων προορίζεται να γίνει για τους προλετάριους αυτό που είναι το κράτος για την αστική τάξη: ο κατ' εξοχήν πολιτικός θεσμός, ένα απαραίτητο όργανο στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο, ένα όπλο άμυνας ή επίθεσης ανάλογα με την κατάσταση.

Το καθήκον μας ως αναρχικοί, του πιο προχωρημένου, του πιο τολμηρού και του πιο ανεμπόδιστου τομέα του μαχητικού προλεταριάτου, είναι να μένουμε συνεχώς δίπλα του, να δίνουμε την ίδια μάχη μέσα από τις τάξεις του, να το υπερασπιστούμε ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό, που δεν είναι απαραίτητα ο λιγότερο επικίνδυνος εχθρός. Με άλλα λόγια, θέλουμε να παρέχουμε σε αυτήν την τεράστια κινούμενη μάζα που είναι το σύγχρονο προλεταριάτο, δεν θα πω μια φιλοσοφία και ένα ιδανικό, κάτι που θα μπορούσε να φαίνεται αλαζονικό, αλλά να παρέχουμε έναν στόχο και τα μέσα δράσης. [...]

Μετάφραση – απόδοση Π.

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος

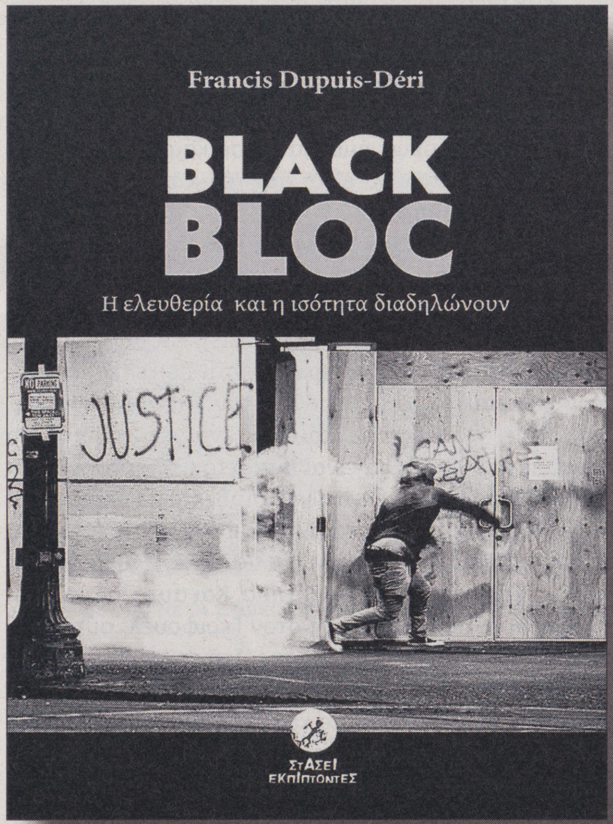

BLACK BLOC

Η ελευθερία και η ισότητα διαδηλώνουν

FRANCIS DUPUIS-DÉRI

Εκδόσεις ΣΤΑΣΕΙ ΕΚΠΙΠΤΟΝΤΕΣ
Δεκέμβριος 2022 / Σελ. 351
Μτφ: Ροζαλί Σινοπούλου
Επιμ. Σπύρος Κουρούκλης

σε βάθος και με τη βοήθεια των ίδιων των ακτιβιστών που συμμετείχαν σε μπλακ μπλοκ, καταθέτοντας όλα τα ιστορικά, ιδεολογικά, υποκειμενικά στοιχεία που συνέδραμαν στην εμφάνιση στο προσκήνιο, με αυτή την έμπρακτη μορφή, της ελευθερίας και της ισότητας.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Περιεχόμενα

«Οι παρουσιαζόμενοι ως παγκόσμιοι άρχοντες (G8) συναντιούνται αυτή τη φορά στην Γένοβα για ν' αντιμετωπίσουν, όπως ισχυρίζονται, μεταξύ των άλλων και την εξάπλωση της φτώχειας στον πλανήτη. Οι μοναδικοί υπεύθυνοι και συνεχιστές αμέτρητων πολέμων και ανθρωποσφαγών σε κάθε χρόνο και χώρο, εκείνοι που απλόχερα δεν έπαψαν να εξασφαλίζουν τον αργό ή γρήγορο θάνατο σε εκατομμύρια καταπιεσμένους ανθρώπους έρχονται δήθεν να πείσουν για τα φιλάνθρωπα αισθήματά τους.

Δεν μπορούν να ξεγελάσουν κανέναν πια.

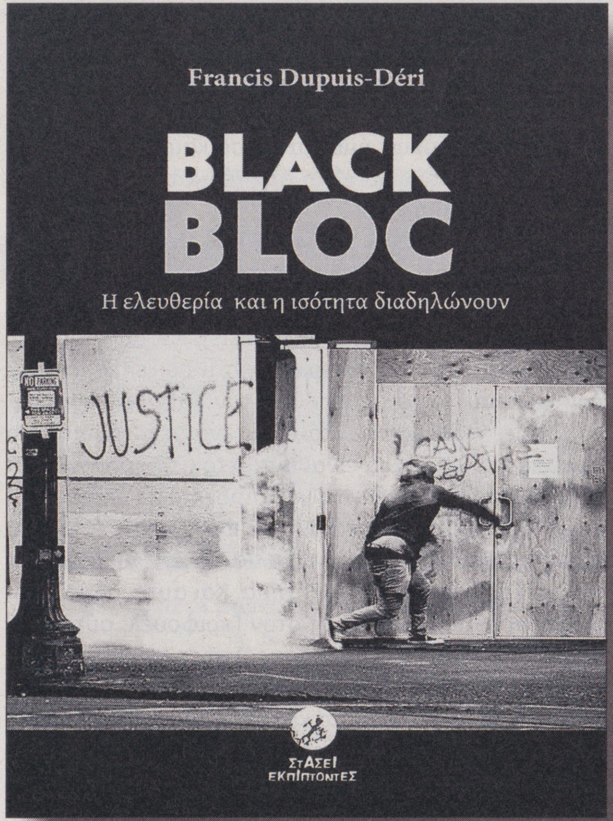
Έρχονται για να σχεδιάσουν και να συναποφασίσουν τους τρόπους διατή-

Όπως αναφέρει στον πρόλογο του εξαιρετικού πονήματός του ο συγγραφέας, η πρώτη έκδοση του έργου πραγματοποιήθηκε το 2003, ενώ η γαλλική εκδοχή δεν είχε ενημερωθεί από το 2007, μ' αποτέλεσμα να σημαδεύεται σημαντικά από τα χρόνια της εναλλακτικής παγκοσμιοποίησης.

Όπως εξηγεί ο ***Francis Dupuis-Déri***, οι σκέψεις που αναπτύσσονται στην παρούσα έκδοση ωφελήθηκαν από ενδιαφέρουσες ανταλλαγές απόψεων με αγωνιστές με πολύ διαφορετική διαδρομή και γνώμες, από τη ***Σύνοδο Κορυφής των Αμερικανικών Χωρών, στο Κεμπέκ το 2001***, μέχρι την μεγάλη φοιτητική απεργία στο ***Κεμπέκ το 2012***, περνώντας από τις κινητοποιήσεις ενάντια στους ***G8, στο Εβιάν το 2003***, και την ***Σύνοδο Κορυφής των G20 στο Τορόντο το 2010*** (ο συγγραφέας υπήρξε μέλος του *Συντονιστικού Αγώνα κατά του Καπιταλισμού* [GLAC] του Μόντρεαλ), ενώ επίσης συζήτησε με αγωνιστές, που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις του ***No TAV στην Ιταλία*** και στις ***διαδηλώσεις στη Βραζιλία το 2013***. Επίσης, μ' αφορμή την έκδοση του βιβλίου το 2005 από τις εκδόσεις *Atelier de création libertaire* στην Λυόν, προσκλήθηκε σε συζητήσεις και εκδηλώσεις από πολλές συλλογικότητες σε αρκετές γαλλικές και ελβετικές πόλεις.

Ο συγγραφέας διασχίζει με άνεση το χρονικό διάστημα, κατά το οποίο εκδηλώθηκαν με ένταση οι κινητοποιήσεις ενάντια στην «***παγκοσμιοποίηση***», περιγράφοντας με ζωντάνια και αναλύοντας τα χαρακτηριστικά τους, τις αντιθέσεις, την οργανωμένη ή μη παρουσία των αναρχικών, την δράση των μαύρων μπλοκ και όχι μόνον, παραθέτοντας πλήθος προφορικών και γραπτών μαρτυριών, όπως και πλούσια βιβλιογραφία. Ταυτόχρονα κάνει χρήση ιστορικών αναφορών, αναζητώντας τις ρίζες και τις συνθέσεις που αναδύονται πολλές φορές αθέατα. Αναφέρει, επίσης,

Εκδόσεις ΣΤΑΣΕΙ ΕΚΠΙΠΤΟΝΤΕΣ
Δεκέμβριος 2022 / Σελ. 351
Μτφ: Ροζαλί Σινοπούλου
Επιμ. Σπύρος Κουρούκλης

«Μέσα σε σύννεφα δακρυγόνων, βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί έρχονται αντιμέτωποι με φιγούρες μαυροφορεμένων μασκοφόρων που κάνουν τον δρόμο να πάλλεται. Είναι το «μπλακ μπλοκ». Η μαύρη σημαία της αναρχίας ανεμίζει πάνω από το πανδαιμόνιο, ενώ εκσφενδονίζονται μπουκάλια και πέτρες, ενίοτε ακόμη και βόμβες μολότοφ. Οι αστυνομικοί ρίχνουν σωρηδόν χειροβομβίδες δακρυγόνων και σφαίρες από καουτσούκ, κάπου-κάπου και πραγματικές σφαίρες. Αντί για σκηνικό, υποκαταστήματα τραπεζών ή καταστήματα πολυεθνικών με προσόψεις μουτζουρωμένες με γκράφιτι και σπασμένες βιτρίνες.»

σε βάθος και με τη βοήθεια των ίδιων των ακτιβιστών που συμμετείχαν σε μπλακ μπλοκ, καταθέτοντας όλα τα ιστορικά, ιδεολογικά, υποκειμενικά στοιχεία που συνέδραμαν στην εμφάνιση στο προσκήνιο, με αυτή την έμπρακτη μορφή, της ελευθερίας και της ισότητας.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Περιεχόμενα

«Οι παρουσιαζόμενοι ως παγκόσμιοι άρχοντες (G8) συναντιούνται αυτή τη φορά στην Γένοβα για ν' αντιμετωπίσουν, όπως ισχυρίζονται, μεταξύ των άλλων και την εξάπλωση της φτώχειας στον πλανήτη. Οι μοναδικοί υπεύθυνοι και συνεχιστές αμέτρητων πολέμων και ανθρωποσφαγών σε κάθε χρόνο και χώρο, εκείνοι που απλόχερα δεν έπαψαν να εξασφαλίζουν τον αργό ή γρήγορο θάνατο σε εκατομμύρια καταπιεσμένους ανθρώπους έρχονται δήθεν να πείσουν για τα φιλάνθρωπα αισθήματα τους.

Δεν μπορούν να ξεγελάσουν κανέναν πια.

Έρχονται για να σχεδιάσουν και να συναποφασίσουν τους τρόπους διατήρησης και επέκτασης της ισχύος τους πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες και την συνέχιση της καταστροφής του πλανήτη. Αυτό είναι που σήμερα ονομάζουν «παγκοσμιοποίηση» και χθες το λέγανε αυτοκρατορία ή βασίλειο.

Αυτοί, όμως, που δεν αλλάζουν όνομα και τότε και σήμερα είναι εκείνοι που δεν έπαψαν να βρίσκονται απέναντι τους αποφασισμένοι να σπάσουν τις αλυσίδες: Οι εξεγερμένοι και οι κοινωνικοί επαναστάτες.

Ανάμεσα τους κι αυτοί που βρέθηκαν

Όπως αναφέρει στον πρόλογο του εξαιρετικού πονήματός του ο συγγραφέας, η πρώτη έκδοση του έργου πραγματοποιήθηκε το 2003, ενώ η γαλλική εκδοχή δεν είχε ενημερωθεί από το 2007, μ' αποτέλεσμα να σημαδεύεται σημαντικά από τα χρόνια της εναλλακτικής παγκοσμιοποίησης.

Όπως εξηγεί ο ***Francis Dupuis-Déri***, οι σκέψεις που αναπτύσσονται στην παρούσα έκδοση ωφελήθηκαν από ενδιαφέρουσες ανταλλαγές απόψεων με αγωνιστές με πολύ διαφορετική διαδρομή και γνώμες, από τη ***Σύνοδο Κορυφής των Αμερικανικών Χωρών, στο Κεμπέκ το 2001***, μέχρι την μεγάλη φοιτητική απεργία στο ***Κεμπέκ το 2012***, περνώντας από τις κινητοποιήσεις ενάντια στους ***G8, στο Εβιάν το 2003***, και την ***Σύνοδο Κορυφής των G20 στο Τορόντο το 2010*** (ο συγγραφέας υπήρξε μέλος του *Συντονιστικού Αγώνα κατά του Καπιταλισμού* [GLAC] του Μόντρεαλ), ενώ επίσης συζήτησε με αγωνιστές, που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις του ***No TAV στην Ιταλία*** και στις ***διαδηλώσεις στη Βραζιλία το 2013***. Επίσης, μ' αφορμή την έκδοση του βιβλίου το 2005 από τις εκδόσεις *Atelier de création libertaire* στην Λυόν, προσκλήθηκε σε συζητήσεις και εκδηλώσεις από πολλές συλλογικότητες σε αρκετές γαλλικές και ελβετικές πόλεις.

Ο συγγραφέας διασχίζει με άνεση το χρονικό διάστημα, κατά το οποίο εκδηλώθηκαν με ένταση οι κινητοποιήσεις ενάντια στην «***παγκοσμιοποίηση***», περιγράφοντας με ζωντάνια και αναλύοντας τα χαρακτηριστικά τους, τις αντιθέσεις, την οργανωμένη ή μη παρουσία των αναρχικών, την δράση των μαύρων μπλοκ και όχι μόνον, παραθέτοντας πλήθος προφορικών και γραπτών μαρτυριών, όπως και πλούσια βιβλιογραφία. Ταυτόχρονα κάνει χρήση ιστορικών αναφορών, αναζητώντας τις ρίζες και τις συνθέσεις που αναδύονται πολλές φορές αθέατα. Αναφέρει, επίσης,

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή

Εκδόσεις ΣΤΑΣΕΙ ΕΚΠΙΠΤΟΝΤΕΣ
Δεκέμβριος 2022 / Σελ. 351
Μτφ: Ροζαλί Σινοπούλου
Επιμ. Σπύρος Κουρούκλης

«Μέσα σε σύννεφα δακρυγόνων, βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί έρχονται αντιμέτωποι με φιγούρες μαυροφορεμένων μασκοφόρων που κάνουν τον δρόμο να πάλλεται. Είναι το «μπλακ μπλοκ». Η μαύρη σημαία της αναρχίας ανεμίζει πάνω από το πανδαιμόνιο, ενώ εκσφενδονίζονται μπουκάλια και πέτρες, ενίοτε ακόμη και βόμβες μολότοφ. Οι αστυνομικοί ρίχνουν σωρηδόν χειροβομβίδες δακρυγόνων και σφαίρες από καουτσούκ, κάπου-κάπου και πραγματικές σφαίρες. Αντί για σκηνικό, υποκαταστήματα τραπεζών ή καταστήματα πολυεθνικών με προσόψεις μουτζουρωμένες με γκράφιτι και σπασμένες βιτρίνες.»

(Francis Dupuis-Deri)

Η εικόνα αυτή που περιγράφει ο συγγραφέας του Εξηγώντας την αναρχία στον μπαμπά μου και η οποία εμφανίζεται σε κάθε διεθνή φιέστα που οργάνωσαν οι πραγματικοί ή επικοινωνιακοί φορείς των ελίτ ύστερα από τη «μάχη του Σιάτλ» το 1999 και για 15 χρόνια περίπου, καθόρισε την ατζέντα της διαφωνίας με τη διαδικασία της Παγκοσμιοποίησης της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Τα κυρίαρχα Μέσα και οι κριτικές της σύννομης αριστεράς έσπευσαν να κατηγοριοποιήσουν ιδιαίτερα αρνητικά τόσο τον τρόπο αυτόν εκδήλωσης της διαφωνίας όσο και τα πραγματικά υποκείμενα αυτής της πρακτικής, εστιάζοντας κυρίως στη βία και στην ανωνυμία.

Ο Francis Dupuis-Deri, αντίθετα, ερευνά το φαινόμενο

«Οι παρουσιαζόμενοι ως παγκόσμιοι άρχοντες (G8) συναντιούνται αυτή τη φορά στην Γένοβα για ν' αντιμετωπίσουν, όπως ισχυρίζονται, μεταξύ των άλλων και την εξάπλωση της φτώχειας στον πλανήτη. Οι μοναδικοί υπεύθυνοι και συνεχιστές αμέτρητων πολέμων και ανθρωποσφαγών σε κάθε χρόνο και χώρο, εκείνοι που απλόχερα δεν έπαψαν να εξασφαλίζουν τον αργό ή γρήγορο θάνατο σε εκατομμύρια καταπιεσμένους ανθρώπους έρχονται δήθεν να πείσουν για τα φιλάνθρωπα αισθήματα τους.

Δεν μπορούν να ξεγελάσουν κανέναν πια.

Έρχονται για να σχεδιάσουν και να συναποφασίσουν τους τρόπους διατήρησης και επέκτασης της ισχύος τους πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες και την συνέχιση της καταστροφής του πλανήτη. Αυτό είναι που σήμερα ονομάζουν «παγκοσμιοποίηση» και χθες το λέγανε αυτοκρατορία ή βασίλειο.

Αυτοί, όμως, που δεν αλλάζουν όνομα και τότε και σήμερα είναι εκείνοι που δεν έπαψαν να βρίσκονται απέναντι τους αποφασισμένοι να σπάσουν τις αλυσίδες: Οι εξεγερμένοι και οι κοινωνικοί επαναστάτες.

Ανάμεσα τους κι αυτοί που βρέθηκαν στους φλεγόμενους δρόμους της Αθήνας, μ' αφορμή την επίσκεψη Κλίντον, λίγο καιρό μετά από τους βομβαρδισμούς στα Βαλκάνια. Το ίδιο παρόν δόθηκε και μ' αφορμή διάφορες συναντήσεις των κυρίαρχων στους δρόμους του Σιάτλ, της Πράγας, της Νίκαιας, της Νάπολης, του Κεμπέκ και του Γκέτεμποργκ αλλά και σε κάθε άλλο χρόνο και τόπο και μ' οποιαδήποτε αφορμή.»

(Απόσπασμα προκήρυξης
της Συσπείρωσης Αναρχικών,
που μοιράστηκε στη Γένοβα κατά
τη διάρκεια της Συνόδου των G8,
τον Ιούλιο του 2001)

στις κινητοποιήσεις του ***Νο TAV στην Ιταλία*** και στις ***διαδηλώσεις στη Βραζιλία το 2013***. Επίσης, μ' αφορμή την έκδοση του βιβλίου το 2005 από τις εκδόσεις *Atelier de création libertaire* στην Λυόν, προσκλήθηκε σε συζητήσεις και εκδηλώσεις από πολλές συλλογικότητες σε αρκετές γαλλικές και ελβετικές πόλεις.

Ο συγγραφέας διασχίζει με άνεση το χρονικό διάστημα, κατά το οποίο εκδηλώθηκαν με ένταση οι κινητοποιήσεις ενάντια στην «***παγκοσμιοποίηση***», περιγράφοντας με ζωντάνια και αναλύοντας τα χαρακτηριστικά τους, τις αντιθέσεις, την οργανωμένη ή μη παρουσία των αναρχικών, την δράση των μαύρων μπλοκ και όχι μόνον, παραθέτοντας πλήθος προφορικών και γραπτών μαρτυριών, όπως και πλούσια βιβλιογραφία. Ταυτόχρονα κάνει χρήση ιστορικών αναφορών, αναζητώντας τις ρίζες και τις συνθέσεις που αναδύονται πολλές φορές αθέατα. Αναφέρει, επίσης,

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

διεξοδικά τα επιχειρήματα των επικριτών της δράσης των μαύρων μπλοκ, αλλά και τις μορφές της κρατικής καταστολής.

Παραθέτουμε, ενδεικτικά, ένα απόσπασμα από το βιβλίο.

«Σε τελική ανάλυση, πολλά συστατικά των λαϊκών ταραχών που διέτρεξαν την Ευρώπη και τη Δύση, από τον Μεσαίωνα μέχρι τις μέρες μας, ξαναβρίσκονται στις μεγάλες αντικαπιταλιστικές συγκεντρώσεις του τέλους του 20ου αιώνα και των αρχών του 21ου. Την περίοδο του καρναβαλιού, π.χ., το πλήθος επωφελούνταν συχνά από τούτη την ιδιαίτερη στιγμή κατά την οποία ο δρόμος τού ανήκε για να εκφράσει την κριτική κατά της πολιτικής, θρησκευτικής ή οικονομικής εξουσίας, κατά τρόπο άλλοτε γιορτινό κι άλλοτε πιο βίαιο. Η ανωνυμία τους απασχολούσε ήδη, σε σημείο που οι ειδικευμένοι στα λαϊκά κινήματα αμφισβήτησης μιλούν ακόμη και για μια «παράδοση της ανωνυμίας», η οποία αρμόζει να διατηρηθεί στο μέτρο που η εξουσία δεν διστάζει να τιμωρήσει περισσότερο ή λιγότερο βάναυσα εκείνες κι εκείνους που την αμφισβητούν. Μεταμφιεσμένα και μασκοφορεμένα, τα άτομα αισθάνονται λιγότερο ευάλωτα μπροστά στην κατα- προσφερθούν ως θέαμα μπροστά στον κόσμο. Μια σύνοδος κορυφής των G20, π.χ., προσελκύει χιλιάδες δημοσιογράφους των οποίων η φιλοξενία έχει εξάλλου, προβλεφθεί και ενορχηστρωθεί από τους διοργανωτές της συνόδου. Οι εν λόγω σύνοδοι έχουν μια λειτουργία πολύ πιο συμβολική απ' ότι αποφασιστικού χαρακτήρα, καθώς το μεγαλύτερο μέρος των σημαντικών διαπραγματεύσεων και αποφάσεων έχει πραγματοποιηθεί πριν από τις συναντήσεις αυτές, σε πολύ πιο διακριτές υπουργικές συναντήσεις».

Θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα κειμένου που γράψαμε 15 χρόνια μετά την εξέγερση στην Γένοβα και την δολοφονία του Τζουλιάνι, θεωρώντας πολύ σημαντικό, για όσους αγωνίζονται με συνέπεια και σταθερότητα ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας, εξουσίας και εκμετάλλευσης, να επανέρχονται στην μελέτη αυτών των αγώνων, οι οποίοι όχι μόνον δεν έσβησαν, αλλά η συμβολή τους είναι ακόμη ανεκτίμητη.

«Ο Τζουλιάνι δεν εκπροσωπούσε κάποια γενιά που έχασε ξαφνικά την αθωότητά της, δεν εκπροσωπούσε καν την στιγματισμένη από τους ειρηνικούς κινηματίες ... άντρες, που πουλιούνται και αγοράζονται, παιδιά σκλάβους ή πολεμιστές. Η «επόμενη ημέρα» είναι ήδη εδώ, με τον παγκόσμιο χάρτη να αλλάζει συθέμελα για να παραμείνει ίδια η ουσία της κυριαρχικής επιβολής: ολοένα και μεγαλύτερη καθυπόταξη των ανθρωπίνων κοινωνιών και συνεχής πορεία προς τον ολοκληρωτικό έλεγχο.»

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΝΘΑΔΕ

Εδώ που ανθίζει ο θάνατος, αργεί να ξημερώσει.

Εδώ που μάθαμε να ζούμε με έναν κρυφό πόνο σαν σκέψη,

διεξοδικά τα επιχειρήματα των επικριτών της δράσης των μαύρων μπλοκ, αλλά και τις μορφές της κρατικής καταστολής.

Παραθέτουμε, ενδεικτικά, ένα απόσπασμα από το βιβλίο.

«Σε τελική ανάλυση, πολλά συστατικά των λαϊκών ταραχών που διέτρεξαν την Ευρώπη και τη Δύση, από τον Μεσαίωνα μέχρι τις μέρες μας, ξαναβρίσκονται στις μεγάλες αντικαπιταλιστικές συγκεντρώσεις του τέλους του 20ου αιώνα και των αρχών του 21ου. Την περίοδο που καρναβαλιού, π.χ., το πλήθος επωφελούνταν συχνά από τούτη την ιδιαίτερη στιγμή κατά την οποία ο δρόμος τού ανήκε για να εκφράσει την κριτική κατά της πολιτικής, θρησκευτικής ή οικονομικής εξουσίας, κατά τρόπο άλλοτε γιορτινό κι άλλοτε πιο βίαιο. Η ανωνυμία τους απασχολούσε ήδη, σε σημείο που οι ειδικευμένοι στα λαϊκά κινήματα αμφισβήτησης μιλούν ακόμη και για μια «παράδοση της ανωνυμίας», η οποία αρμόζει να διατηρηθεί στο μέτρο που η εξουσία δεν διστάζει να τιμωρήσει περισσότερο ή λιγότερο βάναυσα εκείνες κι εκείνους που την αμφισβητούν. Μεταμφιεσμένα και μασκοφορεμένα, τα άτομα αισθάνονται λιγότερο ευάλωτα μπροστά στην κατασταλτική βία των αρχών. Ομοίως, σε αυτά τα καρναβάλια, κινδύνευε κανείς λιγότερο εκφράζοντας τον δίκαιο θυμό του μέσω του γέλιου και της γελοιοποίησης, μέσω μιας συμβολικής βίας (καίγοντας, π.χ., ομοιώματα) ή ακόμη και μέσω της καταφυγής στη βία (πλιατσικολογώντας, π.χ., καταστήματα εμπόρων που πουλούσαν προϊόντα πρώτης ανάγκης σε υπερβολικές τιμές ή λεηλατώντας το σπίτι του φοροεισπράκτορα).

Στην Σύνοδο Κορυφής των Αμερικανικών Χωρών, στο Κεμπέκ, το 2001, μπορούσαμε να διαβάσουμε, πάνω στις μάσκες που φορούσαν οι συμμετέχουσες και οι συμμετέχοντες στο μπλακ μπλοκ, αυτή τη δήλωση, η οποία υπογραμμίζει τη συγγένεια με την καρναβαλική παράδοση: «Παραμέ- *προσφερθούν ως θέαμα μπροστά στον κόσμο. Μια σύνοδος κορυφής των G20, π.χ., προσελκύει χιλιάδες δημοσιογράφους των οποίων η φιλοξενία έχει εξάλλου, προβλεφθεί και ενορχηστρωθεί από τους διοργανωτές της συνόδου. Οι εν λόγω σύνοδοι έχουν μια λειτουργία πολύ πιο συμβολική απ' ότι αποφασιστικού χαρακτήρα, καθώς το μεγαλύτερο μέρος των σημαντικών διαπραγματεύσεων και αποφάσεων έχει πραγματοποιηθεί πριν από τις συναντήσεις αυτές, σε πολύ πιο διακριτές υπουργικές συναντήσεις».*

Θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα κειμένου που γράψαμε 15 χρόνια μετά την εξέγερση στην Γένοβα και την δολοφονία του Τζουλιάνι, θεωρώντας πολύ σημαντικό, για όσους αγωνίζονται με συνέπεια και σταθερότητα ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας, εξουσίας και εκμετάλλευσης, να επανέρχονται στην μελέτη αυτών των αγώνων, οι οποίοι όχι μόνον δεν έσβησαν, αλλά η συμβολή τους είναι ακόμη ανεκτίμητη.

«Ο Τζουλιάνι δεν εκπροσωπούσε κάποια γενιά που έχασε ξαφνικά την αθωότητά της, δεν εκπροσωπούσε καν την στιγματισμένη από τους ειρηνικούς κινηματίες «μειονότητα των βίαιων αμφισβητιών» ή εκείνο το περιβόητο μαύρο μπλοκ, που «περιφερόταν» αδέσποτο από σύνοδο σε σύνοδο, συμμετέχοντας στις περικυκλώσεις των συνεδριακών κέντρων, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι κάθε φορά οι δυνατοί ολόκληρου του πλανήτη για να σχεδιάσουν την «επόμενη ημέρα». Ήταν, όμως, και παραμένει αδελφός με εκείνους που δεν φοβήθηκαν τις σιδερόφρακτες κατασταλτικές δυνάμεις, με αυτούς που έβαλαν και βάζουν φωτιά πρώτα απ' όλα στα ξερά κλαδιά της υποταγής, στις αναπαυτικές πολυθρόνες των κομματικών στελεχών, με όσους έφτυναν και φτύνουν τους ιστορικούς συμβιβασμούς, τις θεσούλες και την ασφάλεια ή το ακαταδίωκτο, που απλόχερα προσφέρει η κυβερνώσα αριστερά, φανερά ή μη, στους «δικούς» της *άντρες, που πουλιούνται και αγοράζονται, παιδιά σκλάβους ή πολεμιστές. Η «επόμενη ημέρα» είναι ήδη εδώ, με τον παγκόσμιο χάρτη να αλλάζει συθέμελα για να παραμείνει ίδια η ουσία της κυριαρχικής επιβολής: ολοένα και μεγαλύτερη καθυπόταξη των ανθρωπίνων κοινωνιών και συνεχής πορεία προς τον ολοκληρωτικό έλεγχο.»*

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΝΘΑΔΕ

Εδώ που ανθίζει ο θάνατος, αργεί να ξημερώσει.

Εδώ που μάθαμε να ζούμε με έναν κρυφό πόνο σαν σκέψη,
κλείνουμε τα μεσάνυχτα σιωπηλά τα μάτια.

Στα τρυφερά αμπέλια ανθίζουν καπνοί και στάχτες.

Στα γκρεμισμένα μπαλκόνια του Βορρά,
πέτρες καλύπτουν τα «καθαρά» σκαλοπάτια.

Ένας περαστικός παίρνει κρυφά μια εφημερίδα
και ένα μικρό αγκαθωτό τριαντάφυλλο.
Το κρύβει αγχωμένα μέσα στο ζεστό παλτό του.

Ύστερα, σκυφτός στρίβει στο μικρό δρομάκι
και χάνεται ανάμεσα στον όχλο.

Μολυβένια χελιδόνια γυρίζουν γύρω από τις πύρινες μυρωδιές.
Αναζητούν το γαλάζιο που τους κλέψαμε.

Ο Ανθός στέκεται βουβός, με στεγνό, απλανές βλέμμα
και ένα αγκάθι ματωμένο στον λαιμό.

λες αντικαπιταλιστικές συγκεντρώσεις του τέλους του 20ου αιώνα και των αρχών του 21ου. Την περίοδο που καρναβαλιού, π.χ., το πλήθος επωφελούνταν συχνά από τούτη την ιδιαίτερη στιγμή κατά την οποία ο δρόμος τού ανήκε για να εκφράσει την κριτική κατά της πολιτικής, θρησκευτικής ή οικονομικής εξουσίας, κατά τρόπο άλλοτε γιορτινό κι άλλοτε πιο βίαιο. Η ανωνυμία τους απασχολούσε ήδη, σε σημείο που οι ειδικευμένοι στα λαϊκά κινήματα αμφισβήτησης μιλούν ακόμη και για μια «παράδοση της ανωνυμίας», η οποία αρμόζει να διατηρηθεί στο μέτρο που η εξουσία δεν διστάζει να τιμωρήσει περισσότερο ή λιγότερο βάναυσα εκείνες κι εκείνους που την αμφισβητούν. Μεταμφιεσμένα και μασκοφορεμένα, τα άτομα αισθάνονται λιγότερο ευάλωτα μπροστά στην κατασταλτική βία των αρχών. Ομοίως, σε αυτά τα καρναβάλια, κινδύνευε κανείς λιγότερο εκφράζοντας τον δίκαιο θυμό του μέσω του γέλιου και της γελοιοποίησης, μέσω μιας συμβολικής βίας (καίγοντας, π.χ., ομοιώματα) ή ακόμη και μέσω της καταφυγής στη βία (πλιατσικολογώντας, π.χ., καταστήματα εμπόρων που πουλούσαν προϊόντα πρώτης ανάγκης σε υπερβολικές τιμές ή λεηλατώντας το σπίτι του φοροεισπράκτορα).

Στην Σύνοδο Κορυφής των Αμερικανικών Χωρών, στο Κεμπέκ, το 2001, μπορούσαμε να διαβάσουμε, πάνω στις μάσκες που φορούσαν οι συμμετέχουσες και οι συμμετέχοντες στο μπλακ μπλοκ, αυτή τη δήλωση, η οποία υπογραμμίζει τη συγγένεια με την καρναβαλική παράδοση: «Παραμένουμε απρόσωποι επειδή αρνούμαστε το θέαμα της διασημότητας, επειδή είμαστε όλος ο κόσμος, επειδή το καρναβάλι το καλεί, επειδή ο κόσμος είναι άνω κάτω, επειδή είμαστε παντού. Φορώντας μάσκες, δείχνουμε ότι θέλουμε όλα για όλον τον κόσμο». Οι μεγάλες διεθνείς σύνοδοι κορυφής είναι κι αυτές γιορτές, περισσότερο επίσημες απ' ότι γιορτινές, που οργανώνουν οι ελίτ για να επιδειχθούν και να απραγματεύσεων και αποφάσεων έχει πραγματοποιηθεί πριν από τις συναντήσεις αυτές, σε πολύ πιο διακριτές υπουργικές συναντήσεις».

Θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα κειμένου που γράψαμε 15 χρόνια μετά την εξέγερση στην Γένοβα και την δολοφονία του Τζουλιάνι, θεωρώντας πολύ σημαντικό, για όσους αγωνίζονται με συνέπεια και σταθερότητα ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας, εξουσίας και εκμετάλλευσης, να επανέρχονται στην μελέτη αυτών των αγώνων, οι οποίοι όχι μόνον δεν έσβησαν, αλλά η συμβολή τους είναι ακόμη ανεκτίμητη.

«Ο Τζουλιάνι δεν εκπροσωπούσε κάποια γενιά που έχασε ξαφνικά την αθωότητά της, δεν εκπροσωπούσε καν την στιγματισμένη από τους ειρηνικούς κινηματίες «μειονότητα των βίαιων αμφισβητιών» ή εκείνο το περιβόητο μαύρο μπλοκ, που «περιφερόταν» αδέσποτο από σύνοδο σε σύνοδο, συμμετέχοντας στις περικυκλώσεις των συνεδριακών κέντρων, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι κάθε φορά οι δυνατοί ολόκληρου του πλανήτη για να σχεδιάσουν την «επόμενη ημέρα». Ήταν, όμως, και παραμένει αδελφός με εκείνους που δεν φοβήθηκαν τις σιδερόφρακτες κατασταλτικές δυνάμεις, με αυτούς που έβαλαν και βάζουν φωτιά πρώτα απ' όλα στα ξερά κλαδιά της υποταγής, στις αναπαυτικές πολυθρόνες των κομματικών στελεχών, με όσους έφτυναν και φτύνουν τους ιστορικούς συμβιβασμούς, τις θεσούλες και την ασφάλεια ή το ακαταδίωκτο, που απλόχερα προσφέρει η κυβερνώσα αριστερά, φανερά ή μη, στους «δικούς» της ανθρώπους ή όσους όψιμα υποκλίνονται στην εξουσία της...

Η «επόμενη ημέρα» όμως είναι ήδη εδώ, με ανθρωποσφαγές, όπως αυτή στην Συρία, και σ' ολόκληρη την «νέα Μέση Ανατολή», με εκατοντάδες ανθρώπους να ζουν σαν τα ποντίκια σε φαβέλες, εκατοντάδες εκατομμύρια εξαρτημένους από ναρκωτικά, άστεγους, ανθρώπους, γυναίκες και

ΕΝΘΑΔΕ

Εδώ που ανθίζει ο θάνατος, αργεί να ξημερώσει.

Εδώ που μάθαμε να ζούμε με έναν κρυφό πόνο σαν σκέψη,
κλείνουμε τα μεσάνυχτα σιωπηλά τα μάτια.

Στα τρυφερά αμπέλια ανθίζουν καπνοί και στάχτες.

Στα γκρεμισμένα μπαλκόνια του Βορρά,
πέτρες καλύπτουν τα «καθαρά» σκαλοπάτια.

Ένας περαστικός παίρνει κρυφά μια εφημερίδα
και ένα μικρό αγκαθωτό τριαντάφυλλο.
Το κρύβει αγχωμένα μέσα στο ζεστό παλτό του.

Ύστερα, σκυφτός στρίβει στο μικρό δρομάκι
και χάνεται ανάμεσα στον όχλο.

Μολυβένια χελιδόνια γυρίζουν γύρω από τις πύρινες μυρωδιές.
Αναζητούν το γαλάζιο που τους κλέψαμε.

Ο Ανθός στέκεται βουβός, με στεγνό, απλανές βλέμμα
και ένα αγκάθι ματωμένο στον λαιμό.

Σαν να είχε το πρωί φως,
φαινόταν αντίκρυ η πολύχρωμη βουνοκορφή,
μα, τώρα, σκεπάστηκε από το άλαλο, απαλό, γκρίζο σεντόνι.

Μια μουτζούρα της στιγμής σκιαγραφεί της εποχής το φόντο,
για να σταθεί σαν μοιρολόι, στου ανθρώπου τον άκαρπο βίο.

Μ.

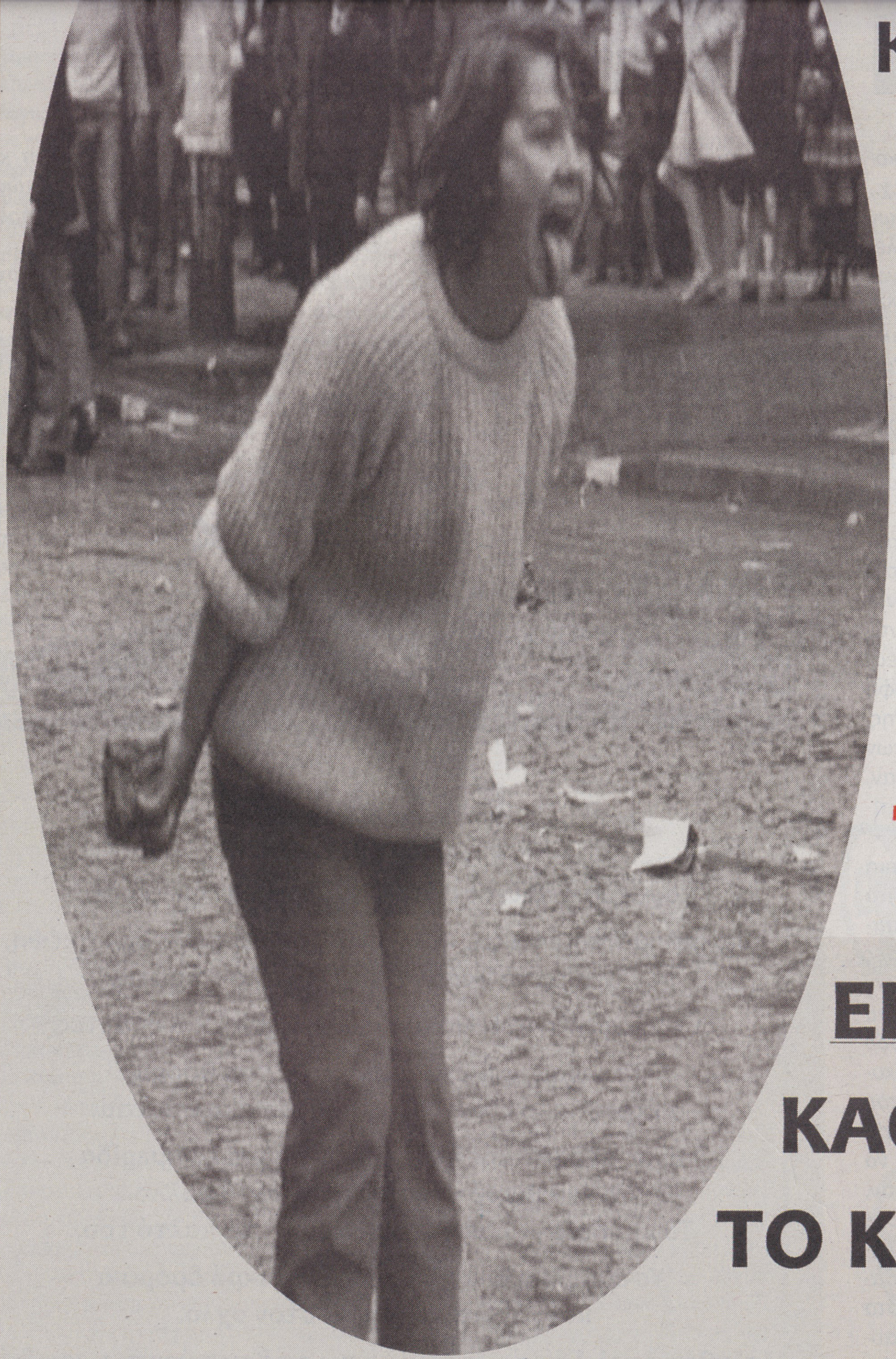
ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ - ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΔΕΞΙΟΙ

ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΙ

ΘΕΩΡΟΥΝ ΕΧΘΡΟ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΥΣ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΞΑΓΟΡΑΣΟΥΝ

ΚΟΠΑΝΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ

ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΥΣ
ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΥΣ
ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ
ΤΟΥΣ ΕΞΑΓΟΡΑΣΟΥΝ

ΚΟΠΑΝΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ

ΕΠΕΙΔΗ

ΚΑΘΕ ΨΗΦΟΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΨΙΧΟΥΛΑ - ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ!

ΚΟΠΑΝΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ

ΕΠΕΙΔΗ

ΚΑΘΕ ΨΗΦΟΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΨΙΧΟΥΛΑ - ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ! ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΟΥΜΕ ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ

Συσπείρωση Αναρχικών,
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας